

EU-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 14. februar 2014

-ARBEIDS- OG SOSIALDEPARTEMENTET	6
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	6
VEDLEGG VI TRYGD	6
32013D0927 Beslutning nr. R1 av 20. juni 2013 om tolkning av forordning (EF) nr. 987/2009 artikkel 85 ...	6
-BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET	8
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	8
VEDLEGG XX MILJØ	8
KAPITTEL I ALLMENT	8
32013D0135 Kommisjonens vedtak 2013/135/EU av 15. mars 2013 som endrer vedtak 2007/506/EF og 2007/742/EF om å forlenge gyldigheten av kriteriene for tildeling av EU-miljømerket til visse produkter ...	8
-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET	9
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET ..	9
VEDLEGG I VETERINÆRE OG PLANTESANITÆRE FORHOLD	9
KAPITTEL I VETERINÆRE FORHOLD	9
32013R0913 Kommisjonsforordning (EU) nr. 913/2013 av 23. september 2013 om endring av vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 fra Europaparlamentet og Rådet når det gjelder bruk av søtstoffer i visse smørbar frukt- eller grønnsakspålegg	9
VEDLEGG II TEKNISKE FORSKRIFTER, STANDARDER, PRØVING OG SERTIFISERING	9
KAPITTEL XII NÆRINGSMIDLER	9
32013R0739 Kommisjonsforordning (EU) nr. 739/2013 av 30. juli 2013 om endringer i vedlegg II til Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 når det gjelder bruk av stigmasterolrike plantesteroler som stabilisator i fryseklare alkoholholdige cocktails og i vedlegget til kommisjonsforordning (EU) nr. 231/2012 når det gjelder spesifikasjoner for tilsetningsstoffet stigmasterolrike plantesteroler	10
32013R0738 Kommisjonsforordning (EU) nr. 738/2013 av 30. juli 2013 om endringer i vedlegg II til Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 om bruk av visse tilsetningsstoffer i tangbaserte fiskerognanaloger	10
32013R0724 Kommisjonsforordning (EU) nr. 724/2013 av 26. juli 2013 som endrer forordning (EU) nr. 231/2012 når det gjelder spesifikasjoner for visse sukkeralkoholer	11
32013R0723 Kommisjonsforordning (EU) nr. 723/2013 av 26. juli 2013 om endringer i vedlegg II til Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 om bruk av rosmarinekstrakter (E 392) i visse kjøtt- og fiskeprodukter med lavt fettinnhold	11
32013L0046 Kommisjonsdirektiv 2013/46/EU av 28. august 2013 om endring av direktiv 2006/141/EF når det gjelder proteinkravene i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger til spedbarn og småbarn	12
32013R0816 Kommisjonsforordning (EU) nr. 816/2013 av 28. august 2013 om endring av vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 fra Europaparlamentet og Rådet når det gjelder bruk av nøytrale metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer til kosttilskudd i fast form og vedlegget til kommisjonsforordning (EU) nr. 231/2012 når det gjelder spesifikasjoner for basiske metakrylatkopolymer (E 1205), nøytral metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer	13
32013R1068 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1068/2013 av 30. oktober 2013 om endring av vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 fra Europaparlamentet og Rådet når det gjelder bruk av difosfater (E 450), trifosfater (E 451) og polyfosfater (E 452) i våtsaltet fisk	14
-KLIMA- OG MILJØDEPARTEMENTET	16
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	16

VEDLEGG II TEKNISKE FORSKRIFTER, STANDARDER, PRØVING OG SERTIFISERING	16
KAPITTEL XV FARLIGE STOFFER	16
32013R0414 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 414/2013 av 6. mai 2013 om spesifisering av prosedyre for godkjenning av samme biocidprodukter i samsvar med forordning (EU) nr. 528/2012 om markedsføring og bruk av biocidprodukter	16
32013R0613 Kommisjonsforordning (EU) nr. 613/2013 av 25. juni 2013 om endring av forordning (EF) nr. 1451/2007 om ytterligere aktive stoffer i biocidprodukter som skal gjennomgå i vurderingsprogrammet	17
32013R0736 Kommisjonens delegerte forordning (EU) nr. 736/2013 av 17. mai 2013 om endring av forordning (EU) nr. 528/2012 vedrørende varigheten av stoffvurderingsprogrammet	17
VEDLEGG XX MILJØ	18
KAPITTEL V AVFALL	18
32007R1418 Kommisjonsforordning (EF) 1418/2007 av 29.11.2007 om eksport for gjenvinning av visse kategorier avfall listet i anneksene III og IIIA til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) 1013/2006 til visse land som OECD-vedtaket om kontroll av grensekryssende transport av avfall ikke gjelder for	18
32008R0740 Kommisjonsforordning (EU) nr. 740/2008 av 29. juli 2008 som endrer forordning (EU) nr. 1418/2007 av 29.11.2007 om eksport for gjenvinning av visse kategorier avfall listet i vedleggene III og IIIA til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 til visse land som OECD-vedtaket om kontroll av grensekryssende transport av avfall	19
32010R0837 Kommisjonsforordning (EU) 837/2010 av 23. september 2010 som endrer forordning (EF) 1418/2007 om eksport til gjenvinning av visse fraksjoner avfall til visse land utenfor OECD	20
32011R0661 Kommisjonsforordning (EU) 661/2011 av 8. juli 2011 som endrer forordning 1418/2007 om eksport til gjenvinning av visse fraksjoner avfall til visse land utenfor OECD	21
32012R0674 Kommisjonsforordning (EU) nr. 674/2012 av 23. juli 2012 som endrer kommisjonsforordning (EF) nr. 1418/2007 om eksport av visse kategorier avfall til gjenvinning	21
32013R0057 Kommisjonsforordning (EU) nr. 57/2013 av 23. januar 2013 som endrer forordning (EF) nr. 1418/2007 om eksport av visse kategorier avfall til gjenvinning	22
32009R0967 Kommisjonsforordning (EU) nr. 967/2009 av 15.10.2009 endrer kommisjonsforordning (EF) nr. 1418/2007 av 29.11.2007 om eksport for gjenvinning av visse kategorier avfall listet i anneksene III og IIIA til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 til visse land som OECD-vedtaket om kontroll av grensekryssende transport av avfall ikke gjelder for	23
-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	24
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	24
VEDLEGG I VETERINÆRE OG PLANTESANITÆRE FORHOLD	24
KAPITTEL II FORVARER	24
32013R0775 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 775/2013 av 12. august 2013 om godkjenning av et preparat av <i>Enterococcus faecium</i> DSM 7134 som førtilsetningsstoff til livkilling og fjørfe av mindre produksjonsmessig betydning, unntatt de eggleggende (innehaver av godkjenningen Lactosan GmbH Co KG)	24
32013R0774 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 774/2013 av 12. august 2013 om godkjenning av et preparat av <i>Lactobacillus kefir</i> DSM 19455 som førtilsetningsstoff til alle dyrearter....	24
32013R0787 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 787/2013 av 16. august 2013 om godkjenning av et preparat av <i>Bacillus subtilis</i> (ATCCP PTA-6737) som førtilsetningsstoff til slaktekalkun og avlskalkun (innehaver av godkjenningen Kemin Europa N.V.)	25
32013R0374 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 374/2013 av 23. april 2013 om godkjenningen av et preparat av <i>Clostridium butyricum</i> (FERM BP-2789) som førtilsetningsstoff til livkilling (innehaver av godkjenningen Miyarisan Pharmaceutical Co. Ltd representert ved Miyarisan Pharmaceutical Europe S.L.U.)	26
32013R0797 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 797/2013 av 21. august 2013 om godkjenning av et preparat av <i>Enterococcus faecium</i> NCIMB 11181 som førtilsetningsstoff til livkalver,	

<i>slaktekalver og avvent smågris (innehaver av godkjenningen Chr. Hansen A/S) og som opphever forordning (EF) nr. 1333/2004</i>	26
VEDLEGG I VETERINÆRE OG PLANTESANITÆRE FORHOLD	27
KAPITTEL III PLANTESANITÆRE FORHOLD	27
<i>32013L0045 Kommisjonens gjennomføringsdirektiv 2013/45/EU av 7. august 2013 som endrer rådsdirektivene 2002/55/EF, 2008/72/EF og kommisjonsdirektiv 2009/145/EF når det gjelder botanisk navn på tomat</i>	27
<i>32013R0763 Kommisjonsforordning (EF) Nr. 763/2013 7. august som endrer forordning (EF) nr. 637/2009 når det gjelder klassifikasjon av visse plantearter i forhold til egnethet for sortsnavn for arter av jordbruksvekster og grønnsaker</i>	28
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING	29
VEDLEGG I VETERINÆRE OG PLANTESANITÆRE FORHOLD	29
KAPITTEL I VETERINÆRE FORHOLD.....	29
<i>32013D0261 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2013/261/EU av 3. juni 2013 om godkjenning av et laboratorium i Ukraina til å foreta serologisk testing for å kontrollere virkningen av rabiesvaksiner</i>	29
-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET	30
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	30
VEDLEGG II TEKNISKE FORSKRIFTER, STANDARDER, PRØVING OG SERTIFISERING	30
KAPITTEL XIX GENERELLE BESTEMMELSER INNEN OMRÅDET TEKNISKE HANDELSHINDRINGER.....	30
<i>32012R1025 Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 1025/2012 av 25. oktober 2012 om europeisk standardisering som endrer rådsdirektiv 89/686/EF og 93/15/EF og direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/105/EF og opphever rådsbeslutning 87/95/EF and europaparlaments- og rådsbeslutning 1673/2006/EF</i>	30
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	31
VEDLEGG XIII TRANSPORT	31
KAPITTEL V SJØTRANSPORT	31
<i>32013L0038 Direktiv 2013/38/EC som endrer direktiv 2009/16/EC om havnestatskontroll</i>	31
VEDLEGG XV STATSSTØTTE.....	32
<i>32013R1224 Utkast til Kommisjons forordning som endrer gyldighetstiden av forordning (EC) 800/2008</i>	32
-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET/HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET	34
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	34
VEDLEGG I VETERINÆRE OG PLANTESANITÆRE FORHOLD	34
KAPITTEL I VETERINÆRE FORHOLD.....	34
<i>32013R0786 Kommisjonsforordning (EU) nr. 786/2013 av 16. august 2013 om endring av vedlegg III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 853/2004 når det gjelder tillatte grenseverdier for yessotoksiner i levende muslinger</i>	34
-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	36
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	36
VEDLEGG I VETERINÆRE OG PLANTESANITÆRE FORHOLD	36
KAPITTEL II FORVARER.....	36
<i>32013R0445 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 445/2013 av 14. mai 2013 om godkjenningen av selenmethionin hydroksyanalog som førtilsetningsstoff til alle dyrearter</i>	36
<i>32013R0796 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 796/2013 av 21. august 2013 om oppheving av godkjenningen av stoffet 3-acetyl-2,5-dimetyl-tiofen som førtilsetningsstoff</i>	36

32013R0795 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 795/2013 av 21. august 2013 om godkjenning av cholinklorid som førtilsetningsstoff til alle dyrearter	37
32013R0803 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 803/2013 av 22. august 2013 om godkjenning av folinsyre som førtilsetningsstoff til alle dyrearter	38
HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	40
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	40
VEDLEGG II TEKNISKE FORSKRIFTER, STANDARDER, PRØVING OG SERTIFISERING	40
KAPITTEL XIII LEGEMIDLER	40
32013R0122 Kommisjonsforordning (EU) nr. 122/2013 av 12. februar 2013 som endrer forordning (EF) nr. 1950/2006 om, i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/82/EF om fellesskapsstandarder for veterinære legemidler, etablering av en liste over substanser som er nødvendige for behandling av hester.....	40
-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET	42
RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	42
VEDLEGG XIII TRANSPORT	42
KAPITTEL III TRANSPORT MED JERNBANE	42
32011D0633 Kommisjonens gjennomføringsvedtak av 15. september 2011 om grunnleggende krav til infrastrukturregisteret for jernbane	42
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	44
VEDLEGG II TEKNISKE FORSKRIFTER, STANDARDER, PRØVING OG SERTIFISERING	44
KAPITTEL I KJØRETØYER	44
32012R1230 Kommisjonsforordning (EU) Nr. 1230/2012 av 12. desember 2012 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 661/2009 om typegodkjenningskrav for masse og dimensjoner for bil og tilhenger til bil, og om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF	44
VEDLEGG XIII TRANSPORT	47
KAPITTEL II VEITRANSPORT	47
32013L0047 Kommisjonsdirektiv 2013/47/EU av 2 oktober 2013 endrer direktiv 2006/126/EC.....	47
Vedlegg XIII Transport	48
Kapittel III Transport med jernbane.....	48
32013R0321 Kommisjonsforordning (EU) nr. 321/2013 av 13. mars 2013 om en teknisk spesifisering for samtrafikkevne for delsystemet «rullende materiell - godsvogner» i jernbanesystemet til Den europeiske union, og om opphevelse av beslutning 2006/861/EF	48
32012D0462 Kommisjonsvedtak 2012/462/EU av 23. juli 2012 om endring av vedtak 2002/731/EF, 2002/732/EF, 2002/733/EF, 2002/735/EF og 2006/66/EF og som opphever vedtak 2002/730/EF om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne.....	49
32012D0463 Kommisjonsvedtak 2012/463/EU av 23. juli 2012 om endring av vedtak 2006/679/EF og 2006/860/EF om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne.....	50
32012D0464 Kommisjonsvedtak 2012/464/EU av 23. juli 2012 om endring av vedtak 2006/861/EF, 2008/163/EF, 2008/164/EF, 2008/217/EF, 2008/231/EF, 2008/232/EF, 2008/284/EF, 2011/229/EU, 2011/274/EU, 2011/275/EU, 2011/291/EU og 2011/314/EU om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne	50
32010R0913 Forordning om et europeisk jernbanenett for konkurransedyktig godstransport.....	51
VEDLEGG XIII TRANSPORT	54
KAPITTEL VI SIVIL LUFTFART	54
32013R0628 Kommisjonsforordning (EU) nr. 628/2013 om arbeidsmetoder til European Aviation Safety Agency i forbindelse med utførelse av standardiseringsinspeksjoner og for tilsyn med gjennomføringen av regelverket i forordning (EF) nr. 216/2008 og om oppheving av forordning (EF) nr. 736/2006.....	54

32013D2045 Kommisjonsbeslutning C(2013)2045 av 17. april 2013 som endrer Kommisjonsbeslutning C(2010)774 med hensyn til screening av væske, spray og geleer på EU-lufthavner	56
32013D4180 Kommisjonsbeslutning C(2013)4180 av 9.7.2013 som endrer Kommisjonsbeslutning C(2010)774 som fastsetter detaljerte krav for gjennomføringen av de felles grunnleggende standarder med hensyn til flyfrakt og post	56
32012R1082 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 1082/2012 av 9. november 2012 om endring av forordning (EU) nr. 185/2010 med hensyn til EU-godkjenning av luftfartssikkerhet	57
32013R0654 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 654/2013 av 10. juli 2013 som endrer forordning (EU) nr. 185/2010 med hensyn til EU security validation sjekklister for aktører fra tredjeland .	59
32013R0409 Implementeringsforordning (EU) nr. 409/2013 om identifisering av fellesprosjekter, etablering av styringsstruktur og identifikasjon av insentiver som støtter opp om gjennomføringen av "European Air Traffic Management Master Plan"	59
32013R0800 Kommisjonsforordning (EU) Nr. 800/2013 av 13. august 2013 som endrer forordning 965/2012 ved å tilføye denne driftsbestemmelser for ikke-erhvervsmessig sivil luftfart	62
OVERSIKT OVER SPESIALUTVALGENE	70

-ARBEIDS- OG SOSIALDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg VI Trygd

32013D0927 Beslutning nr. R1 av 20. juni 2013 om tolkning av forordning (EF) nr. 987/2009 artikkel 85

Sammendrag av innhold

1. Forordning (EF) nr. 987/2009 artikkel 85 gjelder kostnader ved innkreving av avgifter og tilbakekreving av ytelser. I utgangspunktet skal gjensidig bistand ved innkreving være kostnadsfritt. Beslutningen gjelder tolkning og presisering av hvordan kostnadene ved innkreving skal fordeles etter forordning 987/2009 artikkel 85.

Etter forordning (EF) nr. 883/2004 artikkel 84 nr. 2 skal rettskraftige avgjørelser truffet av rettslige og administrative myndigheter om innkreving av avgifter, renter og andre omkostninger, eller om tilbakekreving av uriktig utbetalte ytelser etter en medlemsstats lovgivning, anerkjennes og fullbyrdes på anmodning fra den kompetente institusjon i en annen medlemsstat. Dette skal gjøres innenfor de rammer og etter de lovfestede og eventuelle andre fremgangsmåter som gjelder for tilsvarende avgjørelser i den medlemsstaten.

Etter forordning 987/2009 artikkel 85 nr. 1 skal den anmodede part kreve inn fra den aktuelle skyldner eller juridiske person, for så, i overensstemmelse med de lover og regler som gjelder for tilsvarende saker i den anmodede stat, å holde tilbake kostnadene i forbindelse med arbeidet med innkrevingen. Etter forordning 987/2009 artikkel 85 nr. 2 skal gjensidig bistand som regel være kostnadsfri, noe som bekrefter den generelle bestemmelsen i forordning 883/2004 artikkel 76 nr. 2. Hensikten med beslutningen er således å bestemme omfanget av den gjensidige bistanden for tilfeller der det er nødvendig med bistand over grensene. I beslutningen legges det til grunn at det er ønskelig at tolkningen av artikkel 85 bringes i samsvar med reglene og prinsippene for gjensidig bistand ved innkreving i forbindelse med skatt og avgifter.

2. Kommisjonen har besluttet;

- 1) Gjensidig bistand skal som regel være kostnadsfri. Dette innebærer at institusjonene i medlemsstatene skal bistå hverandre gratis. Dette gjelder bare kostnader som er påløpt ved aktiviteter som er utført av den anmodede parten.
- 2) Kostnadene relatert til innkreving skal bli belastet i overensstemmelse med de lover og regler som gjelder i den anmodede staten. Som regel skal disse kostnadene bli refundert av den anmodende parten i tillegg til beløpet som selve kravet utgjør.
- 3) Kostnadene i forbindelse med innkreving skal gjøres opp først, og når disse kostnadene er gjort opp, skal kravet fra den anmodende parten tilgodeses (prioriteringsregler for kostnader).
- 4) I saker der den anmodede partens kostnader i forbindelse med innkreving, enten som en konsekvens av nasjonal lovgivning i den anmodede staten eller fordi beløpet som er krevet inn fra skylderen ikke tillater at hele kravet inkludert kostnader ved innkreving gjøres opp, ikke kan bli krevet direkte fra skyldneren, kan slike kostnader bli trukket fra det innkrevde beløpet slik at bare restsummen oversendes fra den anmodede parten til den anmodende parten. Dokumentasjon for at disse kostnadene har påløpt i løpet av innkrevingprosedyren skal legges fram av den anmodede parten.
- 5) I saker der det er tatt skritt for å kreve inn det utestående, men dette ikke resulterer i at det kreves inn et beløp som minst dekker kostnadene i forbindelse med innkrevingen, eller der innkrevingforsøket er mislykket, men der den anmodede part har pådratt seg utgifter relatert til innkrevingen, med unntak av kostnadene referert til i avsnitt nr 1, skal den anmodende parten refundere disse utgiftene. Dette gjelder ikke dersom partene inngår en særskilt tilbakebetalingsavtale for saken, eller det er avtalt at den anmodede parten sier fra seg oppgjør for slike kostnader.
- 6) Når det er åpenbart at innkreving utgjør et spesifikt problem, eller gjelder et veldig stort beløp som det ikke er sannsynlig at kan kreves inn fra skyldneren, kan den anmodende og den anmodede parten avtale, fortrinnsvis på forhånd, en særskilt tilbakebetalingsordning for den aktuelle saken.

Merknader

Beslutningen ble vedtatt av Den administrative kommisjon for koordinering av trygdeordninger 20. juni 2013 med hjemmel i forordning (EF) nr. 883/2004 artikkel 72 bokstav a om administrative spørsmål og tolkningsspørsmål. Beslutningen vil ikke kreve endringer i norsk rett. Teksten er ifølge Kommisjonen relevant for EØS og EU/Sveits-avtalene. Beslutninger fattet av Den administrative kommisjon er ikke-bindende rettsakter som "avtalepartene skal ta tilbørlig hensyn til", jf. vedlegg VI til EØS-avtalen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av relevante organer på departements- og direktoratsnivå uten at det har fremkommet merknader. Rettsakten er funnet EØS-relevant og akseptabel.

-BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XX Miljø

Kapittel I Allment

32013D0135 Kommisjonens vedtak 2013/135/EU av 15. mars 2013 som endrer vedtak 2007/506/EF og 2007/742/EF om å forlenge gyldigheten av kriteriene for tildeling av EU-miljømerket til visse produkter

Sammendrag av innhold

Kommisjonens vedtak 2013/135/EU omhandler forlengelse av gyldighetstiden for 2 tidligere beslutninger angående miljømerking, i påvente av at miljøkravene revideres.

Kommisjonsvedtak 2007/506/EF om såpe, sjampo og hårbalsam forlenges til 31. desember 2013. Revisjon av dette dokumentet er satt i gang og kravene ventes sendt til "Regulatory Committee" til møtet i november 2013.

Kommisjonsvedtak 2007/742/EF om varmepumper forlenges til 31. desember 2013. Det er her startet et prosjekt for tildeling av fellesskapsmiljømerket til ovner generelt, der varmepumper vil bli en del av produktgruppen. Prosjektet antas ferdigstilt i løpet av 2013.

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten:

EU-miljømerket ble opprettet av EU-kommisjonen i 1992. Merkeordningen er en del av EØS-avtalen og Stiftelsen Miljømerking forvalter EU-miljømerket i Norge på oppdrag av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Det er en frivillig merkeordning. De som søker må dokumentere at produktene tilfredsstillende en rekke strenge helse- og miljøkrav. Innlemmelse av kriteriedokumentene i EØS-avtalen vil ikke få rettslige, økonomiske eller administrative konsekvenser siden bruk av merket er frivillig. Rettsakten grupperes i Gruppe 3 (rettsakter som ikke har konsekvenser for norsk lovgivning).

Sakkyndige instansers merknader

Stiftelsen Miljømerking har ingen merknader til dokumentet.

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for Forbrukersaker og anses EØS-relevant og akseptabel.

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32013R0913 Kommisjonsforordning (EU) nr. 913/2013 av 23. september 2013 om endring av vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 fra Europaparlamentet og Rådet når det gjelder bruk av søtstoffer i visse smørbare frukt- eller grønnsakspålegg

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer unionslisten over godkjente tilsetningsstoffer til næringsmidler i vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 når det gjelder bruk av søtstoff i smørbare produkter av frukt eller grønnsaker. Søtstoffene acesulfam K (E 950), syklamsyre og dens natrium- og kalsiumsalter (E 952), sakkarin og dets natrium- og kalsiumsalter (E 954), sukralose (E 955), neohesperidine DC (E 959) og steviolglykosid (E 960) er godkjent brukt i matvarekategorien 4.2.5.1 "syltetøy ekstra og gelé, som definert i direktiv 2001/113/EF" og matvarekategorien 4.2.5.2 "syltetøy, gelé, marmelade og kastanjepuré, som definert i direktiv 2001/113/EF". I matvarekategorien 04.2.5.3 "andre smørbare produkter av frukt eller grønnsaker" har godkjenning vært begrenset til "bare smørepålegg på basis av tørket frukt, med redusert energiinnhold eller uten tilsatt sukker". Rettsakten endrer bruken av disse søtstoffene til å gjelde "Bare energireduert frukt- eller grønnsaksmørepålegg og smørepålegg på basis av tørket frukt med redusert energiinnhold eller uten tilsatt sukker". Søtstoffene er godkjent i syltetøy, gelé og marmelade, og vil ikke gi økt eksponering eller overskridelse av ADI i frukt eller grønnsaksmørepålegg ettersom denne matvarekategorien ansees som et alternativ til syltetøy, gelé og marmelade. Derfor har ikke European Food Safety Authority (EFSA) blitt bedt om å vurdere endringen. Det fremgår av artikkel 2 at rettsakten skal tre i kraft 20 dager etter kunngjøring 23. september 2013, dvs. 13. oktober 2013.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Gjennomføring av rettsakten i norsk rett medfører behov for endringer i forskrift 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske og administrative konsekvenser:

Godkjenningen av søtstoffene sidestiller reguleringen av søtstoff i smørbare pålegg av frukt eller grønnsaker i matvarekategorien 04.2.5.3 "andre smørbare produkter av frukt eller grønnsaker" med reguleringen av søtstoff i matvarekategoriene for syltetøy, gelé, marmelade og kastanjepuré. Mattilsynet mener at denne utvidede bruken av søtstoff ikke fører til en helsemessig risiko, og energireduerte alternative produkter kan være til fordel for forbruker, og det endrer ikke arbeidsbelastningen når det gjelder tilsyn. Flere alternative søtstoffer gir næringen økte muligheter til å «skreddersy» sine produkter.

Rettsakten antas ikke å medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning for myndighetene og samfunnet for øvrig.

Sakkyndige instansers merknader

Regelverket er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32013R0739 Kommisjonsforordning (EU) nr. 739/2013 av 30. juli 2013 om endringer i vedlegg II til Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 når det gjelder bruk av stigmasterolrike plantesteroler som stabilisator i fryseklare alkoholholdige cocktails og i vedlegget til kommisjonsforordning (EU) nr. 231/2012 når det gjelder spesifikasjoner for tilsetningsstoffet stigmasterolrike plantesteroler

Sammendrag av innhold

Forordningen endrer vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 om tilsetningsstoffer til næringsmidler og vedlegget til kommisjonsforordning (EU) nr. 231/2012 om spesifikasjoner for tilsetningsstoffer i næringsmidler. Stigmasterolrike plantesteroler (heretter kalt stigmasterol) godkjennes for bruk i fryseklare alkoholholdige cocktails med eller uten fløte. Det er et teknologisk behov for stigmasterol som stabilisator (iskrystalldannende middel) for å generere og vedlikeholde en finfordeling av iskrystaller i frosne alkoholholdige drikker. Uten stigmasterol kan en underkjøling av produktet skje og isdannelse kan ikke garanteres. European Food Safety Authority (EFSA) har evaluert stigmasterol for bruk i fryseklare alkoholholdige cocktails. EFSA konkluderte med at den foreslåtte bruk og bruksnivå av stigmasterol ikke er en mattrygghetsrisiko. EFSA konkluderte videre med at daglig inntak fra alle kilder ikke kommer til å overstige 3 gram/dag. Det er derfor hensiktsmessig å godkjenne bruk av stigmasterolrike plantesteroler som stabilisator i fryseklare alkoholholdige cocktails og gi tilsetningsstoffet E-nummeret E 499. Spesifikasjoner for stigmasterol bør gis i forordning (EU) nr. 231/2012.

Merknader

Rettslige konsekvenser: Gjennomføring av rettsakten i norsk rett medfører behov for endring i forskrift av 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske, administrative og andre konsekvenser: Mattilsynet kan ikke se at gjennomføring av rettsakten i norsk rett vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, myndighetene eller samfunnet forøvrig.

Sakkyndige instansers merknader

Forordningen er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0738 Kommisjonsforordning (EU) nr. 738/2013 av 30. juli 2013 om endringer i vedlegg II til Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 om bruk av visse tilsetningsstoffer i tangbaserte fiskerognanaloger

Sammendrag av innhold

Forordningen endrer vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 om tilsetningsstoffer til næringsmidler. Godkjenningen gjelder bruk av visse tilsetningsstoffer til tangbaserte fiskerognanaloger (TFA). TFA er først og fremst ment til bruk som dekorering på matretter i stedet for fiskerogn. TFA har blitt utviklet fra ekstrakter av tang, som utgjør omtrent 85 % av produktet. Andre ingredienser er vann, krydder og godkjente tilsetningsstoffer. Ettersom disse produktene ikke er visuelt tiltalende, er bruk av visse fargestoffer nødvendig. Søtningsmidler behøves for å maskere bitterhet og samtidig unngå bruk av sukkerarter som kan begrense den mikrobiologiske stabiliteten og holdbarheten. I tillegg behøves tilsetningsstoffer som stabilisatorer og antioksidanter. Det er derfor hensiktsmessig å tillate bruk av visse fargestoffer, søtstoffer, antioksidanter og stabilisatorer i fiskerognanaloger. I henhold til forordning (EF) nr. 1331/2008 skal Kommisjonen be om vurdering fra European Food Safety Authority (EFSA) for å oppdatere unionslisten over tilsetningsstoffer i mat, bortsett fra når oppdateringen ikke er egnet til å ha en effekt på menneskers helse. Siden oppdateringene av unionslisten ikke er egnet til å ha en effekt på menneskers helse, er det ikke nødvendig å søke uttalelse fra EFSA.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Gjennomføring av forordningen i norsk rett medfører behov for endring i forskrift 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske, administrative og andre konsekvenser:

Gjennomføringen av rettsakten i norsk rett vil ikke medføre økonomiske-, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, myndigheter eller samfunnet forøvrig.

Sakkyndige instansers merknader

Regelverket er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0724 Kommisjonsforordning (EU) nr. 724/2013 av 26. juli 2013 som endrer forordning (EU) nr. 231/2012 når det gjelder spesifikasjoner for visse sukkeralkoholer

Sammendrag av innhold

Forordningen endrer forordning (EU) nr. 231/2012 om fastsettelse av spesifikasjoner for tilsetningsstoffer i næringsmidler oppført i vedlegg II og III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008. Forordning (EU) nr. 231/2012 fastsetter spesifikasjoner for mannitol produsert ved hydrogenering (E 421(i)) og mannitol produsert ved fermentering (E 421 (ii)). Mannitol (E421 (i)) endres fra «mannitol (E 421(i))» til «mannitol med hydrogenering» for å klargjøre og skille de to forskjellige produksjonsmetodene. Spesifikasjonene for sukkeralkoholen isomalt (E 953) endres til å gjelde både krystallisert form og isomalt i vannløsning. Vannløsningen må inneholde 60 % isomalt. I renhetskriteriene for sukkeralkoholer blir analysemetoden for mineralrester først og fremst klorid- og sulfittrester og sulfittaske endret til en analysemetode basert på ledningsevne (konduktivitet), og med henvisning til den felles europeiske farmakopé for å analysere rester av mineraler i sukkeralkoholer. Den nye analysemetoden er en enklere, mer kostnadseffektiv og mer miljøvennlig metode. Som følge av dette er spesifikasjoner for tilsetningsstoffene sorbitol (E 420 (i)), sorbitolsirup (E 420 (ii)), mannitol (E 421 (i)), mannitol produsert med fermentering (E421 (ii)), isomalt (E 953), maltitol (E 965 (i)), maltitolsirup (E 965 (ii)), xylitol (E 967) og erytritol (E 968) endret. I henhold til forordning (EF) nr. 1331/2008 skal Kommisjonen be om vurdering fra EFSA for å oppdatere unionslisten over tilsetningsstoffer i mat, bortsett fra når oppdateringen ikke er egnet til å ha en effekt på menneskers helse. Endringene i spesifikasjonene endrer ikke eksponering og medfører dermed ingen økt helsemessig risiko. Det er derfor ikke søkt uttalelse fra EFSA.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Gjennomføring av forordningen i norsk rett medfører behov for endring i forskrift 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske, administrative og andre konsekvenser:

Mattilsynet kan ikke se at gjennomføring av rettsakten i norsk rett vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, myndighetene eller samfunnet i øvrig.

Sakkyndige instansers merknader

Regelverket er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0723 Kommisjonsforordning (EU) nr. 723/2013 av 26. juli 2013 om endringer i vedlegg II til Europaparlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 om bruk av rosmarinekstrakter (E 392) i visse kjøtt- og fiskeprodukter med lavt fettinnhold

Sammendrag av innhold

Forordningen endrer vedlegg II til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008. Godkjenningen omhandler bruk av rosmarinekstrakter (E 392) som antioksidant i kjøtt- og fiskeprodukter med lavt fettinnhold. Antioksidanter brukes for å beskytte næringsmidler mot uønskede endringer som harskning av fett og endring i farge. Nåværende tillatt maksimumsnivå av rosmarinekstrakter (E 392) er ikke tilstrekkelig for å beskytte næringsmidler med lavt fettinnhold, ettersom et kritisk minimumsnivå behøves for å oppnå ønsket effekt. Derfor er det hensiktsmessig å

sette maksimal grad av bruk av rosmarinekstrakter ved 15 mg/kg for produkter med fettinnhold 10 % eller mindre og samtidig opprettholde det tillatte nivå på 150 mg/kg uttrykt på fettbasis for produkter med høyere fettinnhold enn 10 %. I henhold til forordning (EF) nr. 1331/2008 skal Kommisjonen be om en vurdering fra European Food Safety Authority (EFSA) for å oppdatere unionslisten over tilsetningsstoffer i mat, bortsett fra når oppdateringen ikke er egnet til å ha en effekt på menneskers helse. EFSA har evaluert rosmarinekstrakter (E 392) som tilsetningsstoff og konkludert med at den foreslåtte bruk og bruksnivå ikke er en mattrygghetsrisiko.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Gjennomføring av rettsakten i norsk rett medfører behov for endring i forskrift 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske, administrative og andre konsekvenser:

Mattilsynet kan ikke se at gjennomføring av rettsakten i norsk rett vil medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning verken for norske virksomheter, myndighetene eller samfunnet forøvrig.

Sakkyndige instansers merknader.

Regelverket er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013L0046 Kommisjonsdirektiv 2013/46/EU av 28. august 2013 om endring av direktiv 2006/141/EF når det gjelder proteinkravene i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger til spedbarn og småbarn

Sammendrag av innhold

Rettsakten inneholder endringer av direktiv 2006/141/EF om krav og innhold av protein i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger til spedbarn og småbarn. Per i dag er det kun kumelkproteiner og soyaproteiner som kan brukes som proteinkilde (enten alene, blandet eller som hydrolysert protein) i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger. Endringene i den nye rettsakten tillater å tilsette protein fra geitemelk i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger.

Kommisjonen har i februar 2012 bedt EFSA om en vurdering av protein fra geitemelk vedrørende egnethet som proteinkilde i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger. EFSA har i sin vurdering konkludert at bruken av protein fra geitemelk er akseptabel og trygg til den gitte bruken forutsatt at sluttproduktet oppfyller sammensetningskriteriene gitt i direktiv 2006/141/EF (Q-2011-00132).

Basert på en annen EFSA vurdering fra 2005 (Q-2005-040) vedrørende lavere innhold av hydrolysert myseprotein i morsmelkerstatninger konkluderes det (selv om det ikke foreligger data for tilskuddsblandinger) at hydrolysert myseprotein med et proteininnhold på 1,9 g/100 kcal (0,47 g/100 kJ) er egnet for bruk i tilskuddsblandinger og derfor kan markedsføres. Tilskuddsblandinger med denne proteinformuleringen vil være egnet til eldre spedbarn. Rettsakten endrer dermed kravet til proteininnholdet i tilskuddsblandinger produsert fra hydrolysert myseprotein til et lavere nivå. Minimumsnivå som tillates i den nye rettsakten er 0,8 g/100 kcal (0,45 g/100 kJ). Dersom dette nivået brukes skal artikkel 7(2) i direktiv 2006/141/EF oppfylles. Artikkel 7(2) i direktiv 2006/141/EF endres til å inneholde følgende krav: Dersom det i en tilskuddsblanding fremstilt på basis av hydrolysert protein med et proteininnhold mellom 0,8 g/100 kcal og 2,25 g/100 kcal skal tilskuddsblandingsens egnethet til spedbarnskost dokumenteres ved relevante undersøkelser i henhold til alminnelige anerkjente ekspertveiledninger og utføring og gjennomføring av slike undersøkelser.

I direktiv 2006/141/EF om morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger er det kun de proteinkildene som er fastsatt i direktivet som må brukes i morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Direktivet implementeres i norsk regelverk ved en henvisningsbestemmelse i forskrift 13. august 2008 nr. 936 om morsmelkerstatning og tilskuddsblandinger.

Økonomiske og administrative konsekvenser:

Virksomhetene:

Virksomhetene vil få et større utvalg av proteinkilder til å fremstille morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger i henhold til de kravene som settes i direktiv 2006/141/EF. Det vil også bli mulig for produsentene å fremstille og utvikle tilskuddsblandinger basert på hydrolysert protein med et lavere proteinnivå enn tidligere, såfremt virksomheten kan fremlegge data vedrørende tilskuddsblandingens egnethet. Dette er med på å øke innovasjonen for dette næringsmiddelområdet.

Forbrukerne:

Forbrukeren vil få et større utvalg av morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger i forhold til proteinkilde og hypoallergene tilskuddsblandinger, som vil kunne ha et lavere innhold av protein. Det vil fortsatt være et høyt beskyttelsesnivå for disse produktene. Produkter basert på geitemelk vil sannsynligvis ikke medføre mindre toleranse for melkeproteinallergi, da proteinet i geitemelk og kumelk er forholdsvis like.

Mattilsynet:

Produktene vil inngå i det ordinære tilsynet. Tilsynsarbeidet vil ikke endres mye. Tilsynet vil måtte sette seg inn i de nye tilføyelsene og reglene i forskrift for morsmelkerstatninger og tilskuddsblandinger.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0816 Kommisjonsforordning (EU) nr. 816/2013 av 28. august 2013 om endring av vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 fra Europaparlamentet og Rådet når det gjelder bruk av nøytrale metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer til kosttilskudd i fast form og vedlegget til kommisjonsforordning (EU) nr. 231/2012 når det gjelder spesifikasjoner for basiske metakrylatkopolymer (E 1205), nøytral metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer unionslistene over godkjente tilsetningsstoffer til næringsmidler i vedlegg II og III til forordning (EF) nr. 1333/2008 når det gjelder bruk av nøytrale metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer til kosttilskudd i fast form. Rettsakten endrer også unionslisten i (EU) nr. 231/2012 renhetskriterier og spesifikasjoner ved at to nye tilsetningsstoffer, nøytral metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer blir lagt til, og spesifikasjonene for basiske metakrylatkopolymer (E 1205) endres. Det er et teknologisk behov for å behandle kosttilskudd i fast form (kapsler og tabletter) slik at næringsstoffer i kapslene eller tablettene ikke frigjøres for raskt. Overflatebehandling av kapsler og tabletter kan forlenge frigivelse og beskytte næringsstoffene. Nøytral metakrylatkopolymer sikrer en kontinuerlig oppløsning av næringsstoffene over en definert tidsperiode, mens anioniske metakrylatkopolymer beskytter magen og / eller sensitive næringsstoffer fra å brytes ned for tidlig og er derfor egnet som overflatemiddel på kosttilskudd i fast form. European Food Safety Authority (EFSA) har vurdert nøytrale og anioniske metakrylatkopolymer brukt som overflatemiddel på kosttilskudd i fast form, og konkluderer med at denne bruken ikke medfører økt helsemessig risiko eller bekymring.

De to nye metakrylatkopolymer som nå er godkjent som overflatemiddel på kosttilskudd i fast form og spesifikasjonene er fastsatt i forordning (EU) nr. 231/2012 renhetskriterier og spesifikasjoner. Ettersom det allerede godkjente basiske metakrylatkopolymeret har E-nummer (E 1205), blir de to nye metakrylatkopolymerene ført opp rett etter, nøytral metakrylatkopolymer med E-nummer E 1206 og anioniske metakrylatkopolymer med E nummer E 1207. Forordning (EU) nr. 231/2012 fastsetter spesifikasjoner for basiske metakrylatkopolymer (E 1205) maksimumsnivåer for arsen, bly, kvikksølv og kobber. I forbindelse med at nøytral metakrylatkopolymer og anioniske metakrylatkopolymer godkjennes, oppdateres spesifikasjonene for basiske metakrylatkopolymer (E1205) slik at maksimumsnivåene av bly, kvikksølv og kadmium i kosttilskudd i samsvar med kommisjonsforordning (EF) nr. 1881/2006 om fastsettelse av grenseverdier for visse forurensende stoffer i næringsmidler. På EU-nivå blir det ikke satt grenser for mengde arsen i kosttilskudd, imidlertid fastsettes det grenser

på nasjonalt nivå. Derfor blir arsen fjernet fra spesifikasjonene til basiske metakrylatkopolymer (E 1205) i forordning (EU) nr. 231/2012 for å ta hensyn til medlemsstatene. Det fremgår av artikkel 2 at rettsakten skal tre i kraft 20 dager etter kunngjøring 28. august 2013, dvs. 20. september 2013.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Gjennomføring av rettsakten i norsk rett medfører behov for endringer i forskrift 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske og administrative konsekvenser:

Mattilsynet mener at overflatemiddel som sikrer et bedre opptak av næringsstoffene eller beskytter næringsstoffene fra å bli ødelagt før opptak vil gi et kvalitetsmessig bedre produkt. Mattilsynet antar et kvalitetsmessig bedre produkt er til fordel for forbruker. EFSA har vurdert både nøytral metakrylatkopolymer og anionisk metakrylatkopolymer, og konkludert med at godkjenningen ikke er av helsemessig risiko. Flere alternativer til overflatemiddel vil gi næringen økte muligheter til å «skreddersy» sine produkter. Rettsakten antas ikke å medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning for myndighetene og samfunnet for øvrig.

Sakkyndige instansers merknader

Regelverket er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R1068 Kommisjonsforordning (EU) nr. 1068/2013 av 30. oktober 2013 om endring av vedlegg II til forordning (EF) nr. 1333/2008 fra Europaparlamentet og Rådet når det gjelder bruk av difosfater (E 450), trifosfater (E 451) og polyfosfater (E 452) i våtsaltet fisk

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer unionslisten over godkjente tilsetningsstoffer til næringsmidler ved at det på bestemte vilkår blir tillatt å bruke fosfater i våtsaltet fisk av torskfamilien med et saltinnhold på over 18 %.

Nåværende salteprosess er utviklet fra et enkelt trinn til en flertrinnsprosess. Først blir fisken forsaltet ved injeksjon og/eller lakesaltet før lakesalting med en kontrollert saltkonsentrasjon. Forsaltingstrinnet reduserer prosesstiden og gir en relativt homogen saltkonsentrasjon i fiskemuskelen. Fisken kan deretter tørrsaltes for speking, og for å oppnå høyere saltkonsentrasjon i sluttproduktet. Lang konservering fører til oksidasjon av lipidene i fiskemuskelen, dette endrer de organoleptiske egenskapene som farge og smak.

Fosfatenes virkning er bl.a. at de danner kjemiske komplekser med uønskede metallioner og dermed hindrer oksidasjon/harskning og misfarging. Mesteparten av de tilførte fosfatene og salt blir vannet ut før fisken spises. Vanninnholdet i den utvannede fisken øker ikke på grunn av bruken av fosfater i de mengdene som forordningen tillater.

Portugal importerer mye våtsaltet fisk som de selv tørker. Tilsetning av fosfater vil bety forlenget tørkeprosess og forhindre det tradisjonelle smaksbildet av portugisisk "bacalau". I forordningen er det lagt inn en overgangsperiode frem til 31. desember 2013, begrunnet med at produsentene av tradisjonell "bacalau" skal få tid til å tilpasse seg den nye markedssituasjonen, inkludert å finne og ta i bruk effektive analysemetoder for påvisning av tilsatte fosfater.

Alle tilsetningsstoffer som er benyttet, skal være oppført på ingredienslisten.

Ettersom konsentrasjonen av fosfater blir kraftig redusert ved utvanningen til spiseferdig produkt, vil den økte eksponeringen av fosfater være minimal og ikke innebære noen økt helsemessig risiko. Det er derfor hensiktsmessig å tillate bruk av difosfater (E 450), trifosfater (E 451) og polyfosfater (E 452) for å opprettholde de organoleptiske egenskapene som farge og smak i våtsaltet fisk av torskfamilien.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Gjennomføring av rettsakten i norsk rett medfører behov for endringer i forskrift 6. juni 2011 nr. 668 om tilsetningsstoffer til næringsmidler.

Økonomiske og administrative konsekvenser:

Mattilsynet mener fosfater benyttet som kompleksdanner opprettholder de organoleptiske egenskapene som farge og smak i våtsaltet fisk. Produsentene av våtsaltet fisk av torskfamilien med saltkonsentrasjon over 18 %, vil med hjelp av tilsetning av fosfater produsere en hvitere og mindre harsk fisk.

EFSA har ikke vurdert godkjenningen da utvidelsen ikke overskrider de grenseverdiene som er satt. Rettsakten antas ikke å medføre økonomiske, administrative eller andre konsekvenser av betydning for myndighetene og samfunnet for øvrig.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-KLIMA- OG MILJØDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering Kapittel XV Farlige stoffer

32013R0414 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 414/2013 av 6. mai 2013 om spesifisering av prosedyre for godkjenning av samme biocidprodukter i samsvar med forordning (EU) nr. 528/2012 om markedsføring og bruk av biocidprodukter

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 528/2012 opphever og erstatter det eksisterende biociddirektivet - 98/8/EF. Hensikten med endringene er både å få en enda tryggere bruk av biocidprodukter i forhold til beskyttelse av helse og miljøet, forenkle regelverket og fremme incentiver for industrien til å utvikle tryggere produkter til skadebekjempelse. Forordningen bygger på de samme prinsippene som er nedfelt i direktivet; en godkjenningssprosess hvor det aktive stoffet inkluderes i et vedlegg og deretter godkjenning av biocidproduktet. En forordning sikrer en mer harmonisering og helhetlig gjennomføring i EU/EØS-området. Forordning (EU) nr. 528/2012 fastsetter også prosedyrer for søknader om godkjenning av biocidprodukter. Dersom en søknad sendes inn til den samme ansvarlig myndighet (CA) eller til kjemikaliebyrået (ECHA) om godkjenning av to eller flere biocidprodukter, som er like, kan godkjenninger gis på bakgrunn av en enkel produktvurdering, eventuelt en sammenlignende vurdering. Forordning (EU) nr. 414/2013 fastsetter en tilpasset prosedyre for denne typen saker.

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten: Hovedrettsakten - Forordning (EU) nr. 528/2012 er hjemlet i traktatens artikkel 114.

Rettslige konsekvenser:

Biociddirektiv 98/8/EF ble innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komitebeslutning nr. 32/2003. Biociddirektivet er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften). Forordning (EU) nr. 528/2012 (biocidforordningen) ble innlemmet i EØS-avtalen 13. desember 2013 ved EØS-komitebeslutning nr. 225/2013. En gjennomføring av biocidforordningen vil skje ved en ny biocidforskrift, og en gjennomføring av forordning (EU) nr. 414/2013 vil skje ved endring i den nye biocidforskriften.

Administrative/økonomiske konsekvenser:

Gjennomføring av forordning (EU) nr. 414/2013 anses ikke å ha særlige økonomiske og/eller administrative konsekvenser utover arbeidet med gjennomføringsforskrift.

Gruppe 2: Forordningen er vurdert til å omfattes av gruppe 2, det vil si rettsakter som krever forskriftsendringer som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i spesialutvalget for handelsforenkling.

Høringsdokumenter og informasjon om kommende, nytt regelverk legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet.

Utkast til norsk gjennomføringsforskrift for biocidforordningen har også vært på høring.

32013R0613 Kommisjonsforordning (EU) nr. 613/2013 av 25. juni 2013 om endring av forordning (EF) nr. 1451/2007 om ytterligere aktive stoffer i biocidprodukter som skal gjennomgå i vurderingsprogrammet

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 528/2012 opphever og erstatter det eksisterende biociddirektivet - 98/8/EF. Forordningen bygger på de samme prinsippene som er nedfelt i direktivet; en godkjenningssprosess hvor det aktive stoffet godkjennes på fellesskapsnivå og deretter godkjenning av biocidproduktet. Kommisjonsforordning (EF) nr. 1451/2007 om andre fase av det 10-årige stoffvurderingsprogrammet etablerte en liste over aktive stoffer som skal vurderes for eventuell inkludering på vedlegg I, IA eller IB til direktiv 98/8/EF. Vedlegg II inneholder en liste over alle aktive stoffer som allerede er på markedet og behandles. Omsetning av biocidholdige produkter som inneholder aktive stoffer som ikke er oppført i nevnte vedlegg eller vedlegg I eller IA til direktiv 98/8/EF biociddirektivet eller aktive stoffer som Kommisjonen har vedtatt å ikke godkjenne, forbys.

Forordning (EU) nr. 613/2013 endrer Kommisjonsforordning (EF) nr. 1451/2007 og omhandler bestemmelser for inkludering av ytterligere aktive stoffer i biocidprodukter i stoffvurderingsprogrammet. Bakgrunnen for endringen er at en gjennom en rettsak i EU har kommet frem til at tidligere beslutninger fra Kommisjonen og medlemsstatene om at stoffer og produkter ikke ble omfattet av biociddirektivet ut fra sin virkemekanisme likevel var å betrakte som biocider, og som derfor må følge biocidreglenes krav. I tillegg har en del stoffer i programmet blitt plassert i feil produkttype etter råd fra Kommisjonen eller medlemslandene. Det innføres derfor en mulighet for å erklære en hensikt om å foreta en notifikasjon, gjennomføre en notifikasjon og inklusjon og/eller eksklusjon fra revisjonsprogrammet for stoffer som kan vise til slike forhold.

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten: Hovedrettsakten - Forordning (EU) nr. 528/2012 er hjemlet i traktatens artikkel 114.

Rettslige konsekvenser: Biociddirektiv 98/8/EF ble innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komitebeslutning nr. 32/2003. Biociddirektivet er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften). Forordning (EU) nr. 528/2012 (biocidforordningen) ble innlemmet i EØS-avtalen 13. desember 2013 ved EØS-komitebeslutning nr 225/2013. En gjennomføring av biocidforordningen vil skje ved en ny biocidforskrift, og en gjennomføring av forordning (EU) nr. 613/2013 vil skje ved endring i den nye biocidforskriften.

Administrative/økonomiske konsekvenser: Gjennomføring av forordning (EU) nr. 613/2013 anses ikke å ha særlige økonomiske og/eller administrative konsekvenser utover arbeidet med gjennomføringsforskrift.

Gruppe 2: Forordningen er vurdert til å omfattes av gruppe 2, det vil si rettsakter som krever forskriftsendringer som ikke griper vesentlig inn i norsk handelfrihet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten behandles i spesialutvalget for handelsforenkling. Høringsdokumenter og informasjon om kommende, nytt regelverk legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet.

32013R0736 Kommisjonens delegerte forordning (EU) nr. 736/2013 av 17. mai 2013 om endring av forordning (EU) nr. 528/2012 vedrørende varigheten av stoffvurderingsprogrammet

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 528/2012 opphever og erstatter det eksisterende biociddirektivet - 98/8/EF. Forordningen bygger på de samme prinsippene som er nedfelt i direktivet; en godkjenningssprosess hvor det aktive stoffet inkluderes i et vedlegg og deretter godkjenning av biocidproduktet. En forordning sikrer harmonisering og en mer helhetlig gjennomføring i EU/EØS-området. Forordning

(EU) nr. 528/2012 ivaretar også videreføringen av stoffvurderingsprogrammet i samsvar med direktiv 98/8/EF. Artikkel 89 i forordning (EU) nr. 528/2012 sier at formålet er at dette programmet skal være ferdig innen 14. mai 2014. I en meddelelse fra Kommisjonen til Parlamentet fremføres det at vurderingen av alle eksisterende aktive stoffer som benyttes i biocidprodukter først kan avsluttes 31. desember 2024. Ved forordning (EU) nr. 736/2013 endres derfor artikkel 89 i forordning (EU) nr. 528/2012 ved at "14. mai 2014" endres til "31. desember 2024".

Merknader

Hjemmel i EU-traktaten: Hovedrettsakten - Forordning (EU) nr. 528/2012 er hjemlet i traktatens artikkel 114.

Rettslige konsekvenser:

Biociddirektiv 98/8/EF ble innlemmet i EØS-avtalen ved EØS-komitebeslutning nr. 32/2003. Biociddirektivet er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift 18. desember 2003 nr. 1848 om godkjenning av biocider og biocidprodukter (biocidforskriften). Forordning (EU) nr. 528/2012 (biocidforordningen) ble innlemmet i EØS-avtalen 13. desember 2013 ved EØS-komitebeslutning nr. 225/2013. En gjennomføring av biocidforordningen vil skje ved en ny biocidforskrift, og en gjennomføring av forordning (EU) nr. 736/2013 vil skje ved endring i den nye biocidforskriften.

Administrative/økonomiske konsekvenser:

Gjennomføring av forordning (EU) nr. 736/2013 anses ikke å ha særlige økonomiske og/eller administrative konsekvenser utover å foreta tilsvarende justeringer av tidsfrister.

Gruppe 2: Forordningen er vurdert til å omfattes av gruppe 2, det vil si rettsakter som krever forskriftsendringer som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten behandles i spesialutvalget for handelsforenkling. Høringsdokumenter og informasjon om kommende, nytt regelverk legges ut på hjemmesiden til Miljødirektoratet. Utkast til norsk gjennomføringsforskrift for biocidforordningen har også vært på høring.

Vedlegg XX Miljø

Kapittel V Avfall

32007R1418 Kommisjonsforordning (EF) 1418/2007 av 29.11.2007 om eksport for gjenvinning av visse kategorier avfall listet i anneksene III og IIIA til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) 1013/2006 til visse land som OECD-vedtaket om kontroll av grensekryssende transport av avfall ikke gjelder for

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) 1418/2007 er gitt med grunnlag i ny forordning om eksport av avfall (eksport/importforordningen, (EF) 1013/2006, som trådte i kraft i EU 12. juli 2007. Eksport/importforordningen har bl.a. bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (heretter kalt "ikke-OECD-land"). Bestemmelsene er i all hovedsak en videreføring av bestemmelsene i den gamle eksportforordningen (EØF) 259/93 som nå er opphevet.

I henhold til art. 37 skal Kommisjonen ta kontakt med alle ikke-OECD-land og be om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyrer de eventuelt vil at skal benyttes i mottakerlandet. Bakgrunnen for bestemmelsene er ønsket om å respektere ikke-OECD-landenes ønsker på dette feltet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger.

Merknader

Forordning (EF) 1418/2007 opphever forordning (EF) 801/2007 og er en utvidet og endret sammenstilling av tilbakemeldingene fra ikke-OECD-landene og oppstiller regler for hvilket avfall som kan eksporteres og hvilke kontrollprosedyrer som skal følges i det enkelte land. For land som ikke har svart, gjelder hovedregelen om skriftlig samtykke før eksport kan skje, jf. hovedforordningen. I lys av at Kommisjonen senere har fått opplysninger også fra Bosnia Herzegovina, Iran og Togo og tilleggsinformasjon fra Elfenbenskysten, Malaysia, Moldova, Russland og Ukraina, er rettsakten endret gjennom forordning (EF) 740/2008. På samme måte er rettsakten igjen endret gjennom forordning (EF) 967/2009 som følge av opplysninger fra Montenegro, Nepal, Serbia og Singapore og tilleggsinformasjon fra Hong Kong, Indonesia og Ukraina.

Rettsakten er gjennomført i avfallsforskriften kapittel 13.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i spesialutvalget for miljø 15.2.2008. Forordning 1418/2007 regulerer forholdet til tredjeland. Det er på denne bakgrunn konkludert med at forordningen ikke er EØS-relevant. Den er likevel ansett å være akseptabel for innarbeidelse i nasjonal rett ettersom det antas at tredjeland ikke vil vurdere import av avfall fra Norge på annen måte enn fra EUs medlemsland. Dette ble meldt til EFTA-sekretariatet 22.02.2008.

32008R0740 Kommisjonsforordning (EU) nr. 740/2008 av 29. juli 2008 som endrer forordning (EU) nr. 1418/2007 av 29.11.2007 om eksport for gjenvinning av visse kategorier avfall listet i vedleggene III og IIIA til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 til visse land som OECD-vedtaket om kontroll av grensekryssende transport av avfall

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) nr. 1418/2007 er gitt med grunnlag i forordning om eksport av avfall (eksport/importforordningen, (EF) nr. 1013/2006), som trådte i kraft i EU 12. juli 2007. Eksport/importforordningen har bl.a. bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (heretter kalt "ikke-OECD-land"). Bestemmelsene er i all hovedsak en videreføring av bestemmelsene i den gamle eksportforordningen (EØF) nr. 259/93 som er opphevet. I henhold til art. 37 har Kommisjonen tatt kontakt med alle ikke-OECD-land og bedt om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyrer de eventuelt vil at skal benyttes i mottakerlandet. Bakgrunnen for bestemmelsene er ønsket om å respektere ikke-OECD-landenes ønsker på dette feltet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger. For land som ikke har svart, gjelder hovedregelen om skriftlig samtykke før eksport kan skje, jf. hovedforordningen. Forordning (EU) nr. 740/2008 er en endring til forordning (EF) nr. 1418/2007. Forordning (EF) nr. 1418/2007 sitt bilag er en oversikt over prosedyrene knyttet til innførsel av avfall til ikke-OECD-land. EU-kommisjonen har mottatt svar fra Bosnia-Hercegovina, Iran og Togo på sin skriftlige forespørsel om hvordan avfall oppført i bilag III og IIIA i forordning (EF) nr. 1013/2006, kan eksporteres fra EU til de overnevnte landene. EU-Kommisjonen har og mottatt ytterligere opplysninger vedrørende eksportprosedyrer for overnevnte type avfall til Elfenbenskysten, Malaysia, Moldova, Russland og Ukraina. Liechtenstein sin regjering har bestemt at Liechtenstein skal betraktes som et land som omfattes av OECD-beslutningen (OECD-land), noe som fører til at Liechtenstein utgår fra bilaget til forordning (EF) nr. 1418/2007.

Merknader

Forordningen er gitt med hjemmel i TEC artikkel 175 (1). Forordning nr. 1013/2006/EF om grensekryssende forsendelser av avfall er gjennomført i norsk rett i avfallsforskriften kapittel 13. Dette kapittelet må endres som følge av forordningen. Forordningen er ikke ventet å ha økonomiske eller administrative konsekvenser for Norge. Forordningen er ikke ventet å ha økonomiske konsekvenser for private i Norge. Rettsakten skal grupperes i gruppe 2, rettsakter som krever forskriftsendring som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten ble behandlet i Spesialutvalget for miljø ved skriftlig prosedyre 24.09.2013. Forordning 1418/2007 er ikke funnet EØS-relevant ettersom den omhandler forholdet til tredjeland. Forordning 740/2011 vurderes derfor heller ikke som EØS-relevant. Norge har imidlertid tidligere valgt å endre avfallsforskriften i tråd med endringsforordningene til forordning 1418/2007 ettersom det antas at tredjeland ikke vil vurdere import av avfall fra Norge på annen måte enn fra EUs medlemsland. Forordningen anses derfor som akseptabel for innarbeidelse i nasjonal rett gjennom avfallsforskriften kapittel 13.

32010R0837 Kommisjonsforordning (EU) 837/2010 av 23. september 2010 som endrer forordning (EF) 1418/2007 om eksport til gjenvinning av visse fraksjoner avfall til visse land utenfor OECD

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer forordning (EF) 1418/2007 som er gitt med grunnlag i forordning om grensekryssende transport av avfall (grensekryssforordningen), (EF) 1013/2006. Grensekryssforordningen er inntatt i EØS-avtalen og gjennomført i avfallsforskriften. Grensekryssforordningen har blant annet bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (land utenfor OECD). I henhold til grensekryssforordningen art. 37 skal Kommisjonen ta kontakt med alle land utenfor OECD og be om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyrer de eventuelt vil at skal benyttes i mottakerlandet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger.

Forordning (EF) 1418/2007 med senere endringer ((EF) 740/2008 og (EF) 967/2009) inneholder en sammenstilling av tilbakemeldinger fra ikke-OECD-land og oppstiller regler for hvilket avfall som kan eksporteres og hvilke kontrollprosedyrer som skal følges i det enkelte land. For land som ikke har svart gjelder hovedregelen om skriftlig samtykke før eksport kan skje, jf. grensekryssforordningen. I forbindelse med at Kommisjonen nå har fått opplysninger også fra Liberia og tilleggsinformasjon fra Albania, Kina og Kroatia og India, suppleres og endres oversikten i forordning (EF) 1418/2007 gjennom rettsakten.

Merknader

Forordningen er gitt med hjemmel i TEC artikkel 175 (1). Forordning nr. 1013/2006/EF om grensekryssende forsendelser av avfall er gjennomført i norsk rett i avfallsforskriften kapittel 13. Dette kapittelet må endres som følge av forordningen. Forordningen er ikke ventet å ha økonomiske eller administrative konsekvenser for Norge. Forordningen er ikke ventet å ha økonomiske konsekvenser for private i Norge. Rettsakten skal grupperes i gruppe 2, rettsakter som krever forskriftsendring som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet.

Rettsakten er gjennomført i avfallsforskriften kapittel 13.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet på skriftlig prosedyre i spesialutvalget for miljø høsten 2010. Det er ikke innkommet merknader. Forordning 837/2010 regulerer forholdet til tredjeland. Det er på denne bakgrunn konkludert med at forordningen ikke er EØS-relevant. Den er likevel ansett å være akseptabel for innarbeidelse i nasjonal rett ettersom det antas at tredjeland ikke vil vurdere import av avfall fra Norge på annen måte enn fra EUs medlemsland. Dette ble meldt til EFTA-sekretariatet 08.11.2010.

32011R0661 Kommisjonsforordning (EU) 661/2011 av 8. juli 2011 som endrer forordning 1418/2007 om eksport til gjenvinning av visse fraksjoner avfall til visse land utenfor OECD.

Sammendrag av innhold

Forordning 661/2011 endrer forordning 1418/2007 som er gitt med grunnlag i forordning om grensekryssende transport av avfall (grensekryssforordningen), (EF) 1013/2006. Grensekryssforordningen er inntatt i EØS-avtalen og gjennomført i avfallsforskriften. Grensekryssforordningen har blant annet bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (land utenfor OECD). I henhold til grensekryssforordningens art. 37 skal Kommisjonen ta kontakt med alle land utenfor OECD om be om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyrer de eventuelt vil at skal benyttes i mottakerlandet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger.

Merknader

I forbindelse med at Kommisjonen har fått ytterligere opplysninger fra Bosnia og Herzegovina og Malaysia suppleres og endres oversikten i forordning (EF) 1418/2007 gjennom rettsakten.

Rettsakten er gjennomført i avfallsforskriften kapittel 13.

Sakkyndige instansers merknader

Forordning 1418/2007 er ikke funnet EØS-relevant ettersom den omhandler forholdet til tredjeland. Forordning 661/2011 vurderes derfor heller ikke som EØS-relevant. Norge har imidlertid tidligere valgt å endre avfallsforskriften i tråd med endringsforordningene til forordning 1418/2007 ettersom det antas at tredjeland ikke vil vurdere import av avfall fra Norge på annen måte enn fra EUs medlemsland. Forordningen bør derfor anses akseptabel for innarbeidelse i nasjonal rett gjennom avfallsforskriften kapittel 13.

Beslutningen ble behandlet i EØS-spesialutvalget for miljø 13.10.2011. Rettsakten ble ikke ansett som EØS-relevant.

32012R0674 Kommisjonsforordning (EU) nr. 674/2012 av 23. juli 2012 som endrer kommisjonsforordning (EF) nr. 1418/2007 om eksport av visse kategorier avfall til gjenvinning

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) nr. 1418/2007 er gitt med grunnlag i forordning (EF) nr. 1013/2006 om eksport av avfall (avfallstransportforordningen). Kommisjonsforordning (EU) nr. 674/2012 endrer vedlegget til forordning (EF) nr. 1418/2007. Avfallstransportforordningen har bl.a. bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (heretter kalt "ikke-OECD-land"). Bestemmelsene er i all hovedsak en videreføring av bestemmelsene i den gamle eksportforordningen (EØF) nr. 259/93 som er opphevet. I henhold til art. 37 i Europaparlaments- og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 har Kommisjonen tatt kontakt med alle ikke-OECD-land og bedt om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyrer de eventuelt vil benytte. Bakgrunnen for bestemmelsene er å respektere ikke-OECD-landenes ønsker på dette feltet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger. For eksport til land som ikke har svart må skriftlig samtykke innhentes før eksport kan skje. Kommisjonsforordning (EU) nr. 674/2012 endrer kommisjonsforordning (EF) nr. 1418/2007 og dets oppdateringer (forordning (EF) nr. 740/2008, (EF) nr. 967/2009, (EU) nr. 837/2010, (EU) nr. 661/2011). Bakgrunnen for endringene er forordning (EU) nr. 664/2011, som endrer vedlegg IIIA til avfallstransportforordningen ved at visse avfallsblandinger tas inn i vedlegget. Kommisjonen har i tillegg fått tilbakemelding fra flere land på om de godtar eksport til gjenvinning av annet avfall listet i avfallstransportforordningen vedlegg III og IIIA fra EU, samt på hvilke kontrollprosedyrer ønsker å benytte i mottakerlandet. Disse tilbakemeldingene er det nå tatt hensyn til. Kommisjonsforordning (EU) nr. 674/2012 gjelder eksport til følgende land: Albania, Andorra, Argentina, Aserbajdsjan, Benin, Burkina Faso, Burundi, Kapp Verde, Tsjad, Chile, Kina, Kinesisk Taipei, Den demokratiske republikken Kongo, Colombia, Costa Rica, Kroatia, Curacao,

Egypt, Makedonia, Gabon, Georgia, Guatemala, Guyana, Honduras, Hong Kong (Kina), Kasakhstan, Kenya, Kuwait, Kirgisistan, Liberia, Macau (Kina), Madagaskar, Malaysia, Mauritius, Moldova, New Zealand, Filippinene, Qatar, Rwanda, Senegal, Serbia, Tadsjikistan, Tanzania, Thailand, Tunisia, De forente arabiske emirater, Vietnam, og Zambia. Det gjøres oppmerksom på at i Malaysia i ettertid har korrigert sitt svar. Dette er tatt inn i Kommisjonsforordning (EU) nr. 57/2013.

Merknader

Rettsakten har hjemmel i EU-traktaten artikkel 175 og Europaparlaments- og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006, særlig artikkel 37 første ledd.

Norge har gjennomført EUs avfallstransportforordning, inkludert senere endringer, i avfallsforskriften kapittel 13. Rettsakten krever at det blir gjort ytterligere endringer i dette kapittelet.

Rettsakten antas ikke å ha konsekvenser av økonomisk eller administrativ art i Norge for private eller offentlige myndigheter.

Rettsakten skal grupperes i Gruppe 2 (rettsakter som krever forskriftsendringer som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet).

Rettsakten er gjennomført i avfallsforskriften kapittel 13.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten ble den 12. mars 2013 behandlet i spesialutvalget for miljø. Rettsakten ble funnet ikke EØS-relevant, men akseptabel for innlemmelse i EØS-avtalen, ettersom rettsakten er uproblematisk for Norge.

32013R0057 Kommisjonsforordning (EU) nr. 57/2013 av 23. januar 2013 som endrer forordning (EF) nr. 1418/2007 om eksport av visse kategorier avfall til gjenvinning

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) nr. 1418/2007 er gitt med grunnlag i forordning (EF) nr. 1013/2006 om eksport av avfall (avfallstransportforordningen). Forordning (EU) nr. 57/2013 endrer vedlegget til forordning (EF) nr. 1418/2007. Avfallstransportforordningen har bl.a. bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (heretter kalt "ikke-OECD-land"). Bestemmelsene er i all hovedsak en videreføring av bestemmelsene i den gamle eksportforordningen (EØF) nr. 259/93 som er opphevet. I henhold til art. 37 i Europaparlaments- og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 har Kommisjonen tatt kontakt med alle ikke-OECD-land og bedt om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyrer de eventuelt vil benytte. Bakgrunnen for bestemmelsene er å respektere ikke-OECD-landenes ønsker på dette feltet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger. For eksport til land som ikke har svart må skriftlig samtykke innhentes før eksport kan skje. Bakgrunnen for endringen i vedlegget til forordning (EF) nr. 1418/2007 er at Malaysia i sitt opprinnelige svar til Kommisjonen har gitt feil opplysninger. Vedlegget til forordning (EF) nr. 1418/2007 er nå i samsvar med Malaysias regelverk, som ikke forbyr import av hardsinkrester, slik de tidligere hadde opplyst.

Merknader

Rettsakten har hjemmel i EU-traktaten artikkel 175 og Europaparlaments- og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006, særlig artikkel 37 første ledd.

Norge har gjennomført EUs avfallstransportforordning, inkludert senere endringer, i avfallsforskriften kapittel 13. Rettsakten krever at det blir gjort ytterligere endringer i dette kapittelet.

Rettsakten antas ikke å ha konsekvenser av økonomisk eller administrativ art i Norge for private eller offentlige myndigheter.

Rettsakten skal grupperes i Gruppe 2 (rettsakter som krever forskriftsendringer som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten ble den 12. mars 2013 behandlet i spesialutvalget for miljø. Rettsakten ble funnet ikke EØS-relevant, men likevel akseptabel for innlemmelse i EØS-avtalen ettersom rettsakten er uproblematisk for Norge.

32009R0967 Kommisjonsforordning (EU) nr. 967/2009 av 15.10.2009 endrer kommisjonsforordning (EF) nr. 1418/2007 av 29.11.2007 om eksport for gjenvinning av visse kategorier avfall listet i anneksene III og IIIA til Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1013/2006 til visse land som OECD-vedtaket om kontroll av grensekryssende transport av avfall ikke gjelder for

Sammendrag av innhold

Forordning (EF) nr. 1418/2007 er gitt med grunnlag i forordning om eksport av avfall (eksport/importforordningen, (EF) nr. 1013/2006), som trådte i kraft i EU 12. juli 2007. Eksport/importforordningen har bl.a. bestemmelser om eksport av avfall til land der OECDs vedtak om kontroll med grensekryssende transport av avfall ikke får anvendelse (heretter kalt "ikke-OECD-land"). Bestemmelsene er i all hovedsak en videreføring av bestemmelsene i den gamle eksportforordningen (EØF) nr. 259/93 som er opphevet. I henhold til art. 37 har Kommisjonen tatt kontakt med alle ikke-OECD-land og bedt om tilbakemelding på om de godtar eksport til gjenvinning av ikke-farlig avfall fra EU til sitt land og hvilke kontrollprosedyre de eventuelt vil at skal benyttes i mottakerlandet. Bakgrunnen for bestemmelsene er ønsket om å respektere ikke-OECD-landenes ønsker på dette feltet. Flere land ønsker av ulike grunner slike begrensninger. For land som ikke har svart, gjelder hovedregelen om skriftlig samtykke før eksport kan skje, jf. hovedforordningen. Forordning (EU) nr. 967/2009 er en endring til forordning (EF) nr. 1418/2007 og dets oppdateringer. Bakgrunnen for endringen er at EU-Kommisjonen har mottatt svar fra Montenegro, Nepal, Serbia og Singapore om hvordan avfall oppført i billag III og IIIA i forordning (EF) nr. 1013/2006, kan eksporteres fra EU til overnevnte landene. EU-Kommisjonen har og mottatt ytterligere opplysninger vedrørende eksportprosedyre for overnevnte type avfall til Hongkong, Indonesia og Ukraina.

Merknader

Forordningen er gitt med hjemmel i TEC artikkel 175 (1). Forordning (EF) nr. 1013/2006 om grensekryssende forsendelser av avfall er gjennomført i norsk rett i avfallsforskriften kapittel 13. Dette kapittelet må endres som følge av forordningen. Forordningen er ikke ventet å ha økonomiske eller administrative konsekvenser for Norge. Forordningen er ikke ventet å ha økonomiske konsekvenser for private i Norge. Rettsakten skal grupperes i gruppe 2, rettsakter som krever forskriftsendring som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet.

Rettsakten er gjennomført i avfallsforskriften kapittel 13.

Sakkyndige instansers merknader

Forordning 1418/2007 er ikke funnet EØS-relevant ettersom den omhandler forholdet til tredjeland. Forordning 967/2011 vurderes derfor heller ikke som EØS-relevant. Norge har imidlertid tidligere valgt å endre avfallsforskriften i tråd med endringsforordningene til forordning 1418/2007 ettersom det antas at tredjeland ikke vil vurdere import av avfall fra Norge på annen måte enn fra EUs medlemsland. Forordningen anses derfor som akseptabel for innarbeidelse i nasjonal rett gjennom avfallsforskriften kapittel 13.

Rettsakten ble behandlet ved skriftlig prosedyre 24. september 2013 i Spesialutvalget for miljø.

-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel II Forvarer

32013R0775 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 775/2013 av 12. august 2013 om godkjenning av et preparat av *Enterococcus faecium* DSM 7134 som førtilsetningsstoff til livkylling og fjørfe av mindre produksjonsmessig betydning, unntatt de eggleggende (innehaver av godkjenningen Lactosan GmbH Co KG)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler utvidet godkjenning av et mikroorganismepreparat som førtilsetningsstoff til livkylling som skal bli verpehøner og til fjørfe av mindre økonomisk betydning, unntatt de eggleggende. Tidligere er preparatet godkjent til bruk i fôr til smågris, slaktegris, avlspurker og slaktekylling. Mikroorganismen er ikke genmodifisert. European Food Safety Authority, EFSA, har vurdert søknaden og finner preparatet trygt også for de omsøkte dyreartene. Likeså at det har potensial til å bedre tilvekst og trivsel hos disse artene. Preparatet er klassifisert i kategorien Zootekniske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Tarmstabiliserende stoffer. Det er satt grense for minste tillatte innhold for at preparatet skal ha ønsket effekt. Den er ekstrapolert fra data for slaktekylling til de omsøkte artene. Preparatet kan tilsettes fôrblandinger som inneholder koksidiostatika, som er godkjent for den enkelte fjørfearten. Det er ingen andre betingelser for bruken av det. Analysemetode for preparatet er angitt.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon forvarer. Den har varighet til 2. september 2023, og gjelder bare *Enterococcus faecium* DSM 7134, produsert av Lactosan GmbH & Co KG.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer (førtilsetningsstoff-forskriften).

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet. For fôrindustrien blir et nytt mikroorganismepreparat til bruk i livkyllingfôr tillatt. Siden preparatet er godkjent til andre dyrearter allerede, er det en fordel at samme preparat får enda et anvendelsesområde. Det reduserer innkjøp og lagerhold av ulike førtilsetningsstoffer, og det vil være kostnadseffektivt for fôrprodusentene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0774 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 774/2013 av 12. august 2013 om godkjenning av et preparat av *Lactobacillus kefir* DSM 19455 som førtilsetningsstoff til alle dyrearter

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler godkjenning av et preparat av *Lactobacillus kefir* som førtilsetningsstoff til alle dyrearter. Mikroorganismen er ikke genmodifisert. Preparatet består av levedyktige celler av den. Det er klassifisert i kategorien Teknologiske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Ensileringsmidler. Preparatet er vurdert av European Food Safety Authority, EFSA, og de finner det trygt i bruk. De bekrefter at det har effekt ved å øke produksjonen av eddiksyre og senke pH i surfôret og dermed stabilisere kvaliteten. Preparatet har ønsket effekt i lett eller middels lett ensilerbart

materiale, når det tilsettes minst 5x10⁷KDE/kg ferskt materiale (KDE er kolonidannende enheter av bakterien). Selv om preparatet er godkjent til bruk i fôr til alle dyrearter, er det bare prøvd ut til ensilering av grovfôr. Det er angitt analysemetode for preparatet.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 2. september 2023, gjelder *Lactobacillus kefir* DSM 19455-preparatet og er ikke knyttet til noe firma.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 19 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer (fôrtilsetningsstoff-forskriften).

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet. Mange tilsvarende preparater er allerede godkjent og noen av dem er i bruk.

Godkjenningen av enda et mikrobiologisk ensileringsmiddel gjør valgmulighetene større både for importører/omsetningsleddet og bønder som vil bruke slike preparater. Om det blir tatt i bruk i Norge, vil avhenge av tilbud og pris. Mikrobiologiske ensileringsmidler er lite brukt, og det er begrenset hvor mange like preparater det er aktuelt å ha på markedet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0787 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 787/2013 av 16. august 2013 om godkjenning av et preparat av *Bacillus subtilis* (ATCCP PTA-6737) som fôrtilsetningsstoff til slaktekalkun og avlskalkun (innehaver av godkjenningen Kemin Europa N.V.)

Sammendrag av innhold

Rettsakten gjelder godkjenning av utvidet bruksområde for et mikroorganismepreparat som fôrtilsetningsstoff til slaktekalkun og avlskalkun. Preparatet er tidligere godkjent til bruk i fôr til slaktekylling, livkylling, slakteender og flere fjørfearter av mindre økonomisk betydning, dessuten til avvent smågris både til kommersiell drift og av mindre økonomisk betydning. Preparatet er klassifisert i kategorien Zootekniske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Tarmstabiliserende stoffer. Mikroorganismen er ikke genmodifisert. Søknaden er vurdert av European Food Safety Authority, EFSA, som finner preparatet trygt i bruk til kalkuner også. Likeså at det har potensial til å bedre tilvekst og trivsel hos denne arten. Det er satt grense for minste tillatte innhold av preparatet i fôr for at det skal ha ønsket effekt. Preparatet kan tilsettes fôr som inneholder de koksidiostatika som er godkjent for de to kalkunproduksjonene søknaden omfatter. Det er ingen andre begrensninger i bruken. Analysemetode for preparatet er angitt.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 6. september 2023, og gjelder bare *Bacillus subtilis* (ATCCP PTA-6737) produsert av firma Kemin Europa N.V.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer (fôrtilsetningsstoff-forskriften).

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet.

For fôrindustrien blir et nytt mikroorganismepreparat til bruk i kalkunfôr tillatt. Siden preparatet er godkjent til andre dyrearter allerede, er det en fordel at samme preparat får enda et

anvendelsesområde. Det reduserer innkjøp og lagerhold av ulike førtilsetningsstoffer, og det vil være kostnadseffektivt for forprodusentene.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0374 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 374/2013 av 23. april 2013 om godkjenningen av et preparat av Clostridium butyricum (FERM BP-2789) som førtilsetningsstoff til livkylling (innehaver av godkjenningen Miyarisan Pharmaceutical Co. Ltd representert ved Miyarisan Pharmaceutical Europe S.L.U.)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler utvidet godkjenning av et preparat av Clostridium butyricum (FERM BP-2789) til bruk i fôr til livkylling. Preparatet er klassifisert i kategorien Zootekniske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Tarmstabiliserende stoffer. Mikroorganismen er ikke genmodifisert. Den er tidligere godkjent til bruk i fôr til slaktekylling, fjørfearter av mindre økonomisk betydning unntatt de eggleggende, til avvent smågris og til andre avvente smågriser av mindre økonomisk betydning. European Food Safety Authority (EFSA) har vurdert preparatet og finner det trygt i bruk. Det viser også å ha ønsket effekt ved å kunne bedre livkyllingenes vekst og trivsel. Det er satt en grense for minste tillatte innhold på 2,5x10⁸ KDE/kg fullfôr, KDE er kolonidannende enheter, for at preparatet skal ha ønsket virkning. Det er videre tillatt å tilsette preparatet til fôr som inneholder de godkjente koksidiostatikaene monensin natrium, diclazuril, salinomycin natrium og lasalocid natrium. Det er angitt analysemetode for preparatet.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 14. mai 2023.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, førtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet, da preparatet allerede er i bruk til andre dyrearter.

Fôrindustrien får tilgang til enda et preparat med tarmstabiliserende virkning, som kan brukes til flere fjørfearter enn før. Et preparat med bredt anvendelsesområde kan føre til mindre lagerhold og sparte kostnader ved at innkjøp og bruk kan effektiviseres. Siden det er mange tilsvarende preparater i markedet i dag, vil forhold ved den enkelte virksomheten avgjøre om den nygodkjente anvendelsen er aktuell for dem.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0797 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 797/2013 av 21. august 2013 om godkjenning av et preparat av Enterococcus faecium NCIMB 11181 som førtilsetningsstoff til livkalver, slaktekalver og avvent smågris (innehaver av godkjenningen Chr. Hansen A/S) og som opphever forordning (EF) nr. 1333/2004

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler regodkjenning av et preparat av Enterococcus faecium NCIMB 11181 som tilsetningsstoff i fôr til livkalv, slaktekalv og avvent smågris. Preparatet er klassifisert i kategorien Zootekniske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Tarmstabiliserende stoffer. Preparatet

består av levedyktige celler av mikroorganismen, og den er ikke genmodifisert. Preparatet finnes i en uløselig fast form og en fast form som er vannløselig. European Food Safety Authority, EFSA, har vurdert søknaden, og finner at preparatet er trygt for folkehelse, dyrehelse og miljøet.

Det er imidlertid noen tilleggsbestemmelser:

Preparatet skal bare brukes til kalver under 1/2 års alder og til avvent smågris inntil ca. 35 kg levendevekt.

Den vannløselige formen kan brukes i melkeerstatning til kalver.

Den vannløselige formen kan brukes i drikkevann til avvent smågris, og anbefalt minstemengde tilsatt er 1-2x1010 KDE/l vann. KDE er kolonidannende enheter.

Det er fastsatt grense for minste tillatte mengde av preparatet tilsatt i fôr for at det skal ha ønsket effekt. Den er 5x108 KDE/kg fullfôr til både smågris og kalv.

Det er angitt anbefalt minste innhold av preparatet på 2x1010 KDE/kg fullfôr til kalv og 1-2x1010 KDE/kg fullfôr til smågris.

Det er gitt en overgangsordning for bruken av preparatet. Preparatet og fôrvarer som inneholder det, som er produsert og merket før 11. mars 2014, etter regelverket som gjaldt fram til 11. september 2013, kan omsettes til lagervaren er brukt opp.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 11. september 2023, og er bare gitt til *Enterococcus faecium* NCIMB 11181, produsert av Chr. Hansen A/S.

Samtidig oppheves den tidligere godkjenningen, som ble gitt i forordning (EF) nr. 1333/2004.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer (fôrtilsetningsstoff-forskriften).

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet, da preparatet allerede er godkjent og i bruk.

Fôrindustrien kan fortsette å bruke preparatet som før. I tillegg kan bønder tilsette det i melkeerstatning til kalver under 1/2 år og i drikkevann til avvent smågris. Angivelse av minste tillatte innhold og av anbefalt innhold i melkeerstatning til kalv og drikkevann til smågris, gjør at tildelingen blir enklere å administrere.

Overgangsordningen gjør at fôrindustrien får tid til å tilpasse seg de nye kravene. Likeså er det positivt at allerede produsert vare av preparatet selv og fôrvarer der preparatet inngår, kan brukes opp innen en fast tidsfrist. Det er ressurs sparende og et godt tiltak, da preparatet i seg selv ikke er endret og er trygt i bruk. Avhending av fôrvarer skulle derfor være unødvendig.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel III Plantesanitære forhold

32013L0045 Kommissjonens gjennomføringsdirektiv 2013/45/EU av 7. august 2013 som endrer rådsdirektivene 2002/55/EF, 2008/72/EF og kommisjonsdirektiv 2009/145/EF når det gjelder botanisk navn på tomat

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler endring av vitenskapelig navn på tomat fra *Lycopersicon esculentum* Mill. til *Solanum lycopersicum* L. i rådsdirektivene 2002/55/EF, 2008/72/EF og kommisjonsdirektiv 2009/145/EF som omhandler produksjon og omsetning av formeringsmateriale av grønnsaker. Frist for gjennomføring er satt til 1. mars 2014.

Merknader

Rettsakten er hjemlet i rådsdirektiv 2002/55/EF av 13. juni 2002 om handel med grønnsaksfrø og rådsdirektiv 2008/72/EF om handel med vegetativt formeringsmateriale av grønnsaker. Rådsdirektiv 2008/72/EF er ikke en del av EØS-avtalen.

Rettslige konsekvenser

Rettsakten krever endring av forskrift av 13. september 1999 nr. 1052 om såvarer.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Det produseres ikke tomatfrø i Norge. Mye tomatfrø importeres fra andre land og omsettes i Norge uten at varen merkes om. De virksomhetene som importerer tomatfrø til Norge, for å pakke om i mindre pakninger, må endre latinsk navn på merkingen av produktet. Dette anses som en endring uten konsekvenser av betydning. Rettsakten antas for øvrig heller ikke å få administrative og økonomiske konsekvenser for næringen eller Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0763 Kommisjonsforordning (EF) Nr. 763/2013 7. august som endrer forordning (EF) nr. 637/2009 når det gjelder klassifikasjon av visse plantearter i forhold til egnethet for sortsnavn for arter av jordbruksvekster og grønnsaker

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer vedlegg I i forordning (EU) nr. 637/2009 om klassifisering av visse plantearter. Tomat sorterer nå inn under *Solanum* artene og vitenskapelig navn på tomat er endret fra *Lycopersicon esculentum* Mill. til *Solanum lycopersicum* L.

Merknader

Rettsakten endrer vedlegg I i forordning (EU) nr. 637/2009 som igjen er hjemlet i rådsdirektiv 2002/53/EF om EUs felles sortliste for plantesorter og rådsdirektiv 2002/55/EF 13. juni 2002 om handel med grønnsaksfrø. Forordning (EU) nr. 637/2009 var en ren kodifisering, dvs. teknisk opprydding i og sammenslåing av tidligere fastsatte kommisjonsforordning (EF) nr. 930/2000 med de to senere endringene som er gitt i forordningene (EF) nr. 1831/2004 og (EF) nr. 920/2007. Kodifiseringen medførte ikke endringer i materielle bestemmelser, men ble gjort for å få en mer oversiktlig og helhetlig rettsakt. Forordning (EF) nr. 637/2009 opphevet forordning (EF) nr. 930/2000.

Rettslige konsekvenser

Relevant regelverk i Norge er forskrift 1. oktober 1999 nr. 1069 om prøving og godkjenning av plantesorter. Forordning (EF) nr. 637/2009 er tidligere tatt inn i EØS-avtalen med følgende tilpasningstekst: "References to other acts in the Regulation shall be considered relevant to the extent and in the form that those acts are incorporated into the Agreement." Dette fordi forordning (EF) 930/2000 delvis bygger på forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse (planteforedlerrettsforordningen), en forordning som ikke er en del av EØS-avtalen. Tilpasningsteksten ble videreført ved implementeringen av den kodifiserte forordningen (EF) nr. 637/2009. Det vises til forordning (EF) nr. 637/2009 i gjeldende forskrift 1. oktober 1999 nr. 1069 om prøving og godkjenning av plantesorter. Gjennomføring av forordning (EF) nr. 637/2009 i norsk rett medfører ikke behov for endring i norsk regelverk utover endring i hjemmelsfeltet i forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten antas ikke å få økonomiske og administrative konsekvenser for næringen eller Mattilsynet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet av Spesialutvalget for matproduksjon. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32013D0261 Kommisjonens gjennomføringsvedtak 2013/261/EU av 3. juni 2013 om godkjenning av et laboratorium i Ukraina til å foreta serologisk testing for å kontrollere virkningen av rabiesvaksiner

Sammendrag av innhold

Rettsakten godkjenner et laboratorium i Ukraina til å utføre serologisk testing av blodprøver av hunder, katter og ildere for å kontrollere virkning av rabiesvaksinering.

Laboratoriet som får godkjenning er:

State Research Institute of Laboratory Diagnostics and Veterinary Sanitary Expertise

30m Donetskaya st.

Kiev 03151

Ukraine

Rettsakten gjelder fra 15. juni 2013.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører ikke behov for endring i norsk regelverk.

Mattilsynets nettsider inneholder informasjon om både kommersiell og ikke-kommersiell innførsel av hunder, katter og ildere til Norge. På nettsidene er det en direkte lenke til Europakommisjonens oppdaterte liste over laboratorier som er godkjent for denne kontrollen. Listen, som tidligere ble tatt inn i regelverket, offentliggjøres fra 2010 kun på nettet.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten innebærer enda et laboratorium kan kontrollere virkningen av rabiesvaksinering, som kreves for innførsel av hunder, katter og ildere fra tredjestater til EØS. Rettsakten bedrer dermed tilgangen på denne typen laboratorietjenester på verdensbasis.

Rettsakten har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for norske dyreeiere eller for Mattilsynet.

Notifisering

Rettsakten krever notifisering til ESA på Form 1.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIX Generelle bestemmelser innen området tekniske handelshindringer

32012R1025 Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 1025/2012 av 25. oktober 2012 om europeisk standardisering som endrer rådsdirektiv 89/686/EF og 93/15/EF og direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/105/EF og opphever rådsbeslutning 87/95/EF and europaparlaments- og rådsbeslutning 1673/2006/EF

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering ble vedtatt 25. oktober 2012. Forordningen erstatter regler om standardisering i tre eksisterende rettsakter: direktiv 98/34/EF, beslutning 87/95/EØF og beslutning 1673/2006/EF. Samtidig foretas endringer i regelverket som anses nødvendige for å forbedre det europeiske standardiseringssystemet.

Forordningen består av fire hovedelementer:

1. Tjenestestandarder

Forordningen utvider det europeiske standardiseringssystemet til også å omfatte standarder for tjenester. I artikkel 2 nr. 4 er tjenester tatt inn i definisjonen av tekniske spesifikasjoner.

2. Bedre involvering av små og mellomstore bedrifter og andre samfunnsaktører i standardiseringsarbeidet

Forordningen artikkel 5 fastslår at de europeiske standardiseringsorganisasjonene skal legge til rette for passende representasjon fra små og mellomstore bedrifter, forbrukerorganisasjoner, miljøorganisasjoner og arbeidslivets parter ved utviklingen av europeiske standarder og europeiske standardiseringsprodukter. Forordningen artikkel 6 lister opp eksempler på tiltak nasjonale standardiseringsorganisasjoner kan gjennomføre for å bidra til små og mellomstore bedrifters adgang til standarder og standardiseringsprosessene. Videre skal offentlige myndigheter, inkludert markedstilsynsmyndigheter, oppmuntres til å delta i standardiseringsaktiviteter knyttet til standarder som utformes på oppdrag fra Europakommisjonen, jf. artikkel 7.

3. Bruk av tekniske spesifikasjoner på IKT-området utviklet av globale fora og konsortier

Informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) er et område hvor mange tekniske spesifikasjoner ikke er utviklet av de tradisjonelle standardiseringsorganisasjonene, men av globale fora og konsortier. Forordningen etablerer et system for anerkjennelse av de mest relevante tekniske spesifikasjoner på IKT-området utviklet av globale fora og konsortier, til bruk i offentlige anskaffelser, jf. artikkel 13 og 14. Slike tekniske spesifikasjoner må oppfylle kriterier oppstilt i forordningens vedlegg II.

4. Reduksjon av tiden det tar å utvikle en standard

Europakommisjonen skal utforme årlige arbeidsprogrammer for europeisk standardisering som skal vise hvilke europeiske standarder og europeiske standardiseringsprodukter de europeiske standardiseringsorganisasjonene vil anmodes om å utvikle, jf. artikkel 8 i forordningen. Arbeidsprogrammet skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Flere av rettsaktene som harmoniserer vilkårene for markedsføring av varer i EØS inneholder bestemmelser om fremgangsmåte dersom en EØS-stat mener at en harmonisert standard ikke oppfyller kravene i den aktuelle rettsakten. Artikkel 11 i forordningen skal strømlinjeforme prosessen med innvendinger til harmoniserte standarder, og erstatter tilsvarende bestemmelser i ti eksisterende rettsakter, jf. artikkel 26. Artikkel 11 gjelder kun for områder som ikke omfattes av andre rettsakter som

inneholder bestemmelser om fremgangsmåte ved innvendinger til harmoniserte standarder, jf. artikkel 28 annet ledd.

Merknader

Forordningen er gitt med hjemmel i traktat om Den europeiske unions virkemåte artikkel 114. Gjennomføring av forordningen vil kreve lovendring.

Forordningen viderefører det eksisterende europeiske standardiseringssystemet, hvor Norge allerede deltar. Nasjonale standardiseringsorganisasjoner er Standard Norge, Norsk Elektroteknisk Komité og Post- og teletilsynet. Forordningen innfører rapporteringsplikter for nasjonale standardiseringsorganisasjoner, særlig med hensyn til tiltak rettet mot små og mellomstore bedrifter. Flere av forordningens bestemmelser er rettet mot de europeiske standardiseringsorganisasjonene og Europakommisjonen. Disse bestemmelsene vil ikke ha administrative eller økonomiske konsekvenser i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Saken er behandlet i spesialutvalget for handelsforenkling, som fant rettsakten relevant og akseptabel. Forslag til forordning om europeisk standardisering ble sendt på nasjonal høring med høringsfrist 6. september 2011. Ti høringsinstanser hadde konkrete innspill til forslaget. Høringsinstansene var i hovedsak positive til forslaget. Høringsbrev og høringsinnspill er publisert på Nærings- og fiskeridepartementets hjemmesider:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/nfd/dok/horinger/horingsdokumenter/2011/europakommisjonens-forslag-til-nye-regle.html?id=651507>.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel V Sjøtransport

32013L0038 Direktiv 2013/38/EC som endrer direktiv 2009/16/EC om havnestatskontroll

Sammendrag av innhold

Direktiv 2013/38/EU endrer havnestatsdirektivet i forbindelse med ikrafttreddelsen av MLC. Med endringsdirektivet gjøres det til en del av havnestatskontroll å kontrollere etterlevelse av MLC 2006. Endringsdirektivet innebærer materielle endringer i havnestatskontrolldirektivet, ved bl.a. å ta inn henvisninger til MLC 2006 og sertifikatkravene i artikkel 2 om definisjoner, og at det tas inn en egen bestemmelse om behandling av klager fra arbeidstaker i ny artikkel 18a. Videre inneholder endringsdirektivet prosessuelle bestemmelser om Kommisjonens kompetanse.

Merknader

MLC - 06 trådte i kraft 20.08.13. I denne sammenheng har EU allerede vedtatt rådsvedtak 2007/431/EC av 7 juni 2007 som autoriserer medlemsstatene til å ratifisere MLC. Videre rådsdirektiv 2009/13/EC av 16. februar 2009, om avtale mellom ECSA og ETF om gjennomføring av MLC-06 og endring av direktiv 1999/63/EC. Partene i arbeidslivet har ikke myndighet til å regulere myndighetenes håndheving ved bl.a. havnestatskontroll som er regulert i MLC- kapittel V. Formålet med denne rettsakten er å gjennomføre myndighetenes MLC-forpliktelser ved endringer i direktiv 2009/16 om havnestatskontroll. Herunder innføre kontroll av MLC-sertifikat med tilhørende deklarasjon, arbeidsavtaler og etablering av en ordning for undersøkelse av klager fra mannskap.

Endringsdirektivet endrer også alle bestemmelser i direktiv 2009/16/EU som gjelder kommisjonens myndighet til å utarbeide implementeringsregler i henhold til det nye regimet for komitologi, med referanse til forordning 182/2011. Dette er i utgangspunktet prosessuelle endringer og medfører ikke at Kommisjonen gis kompetanse på andre områder enn den allerede har etter direktiv 2009/16/EC. Videre gis Kommisjonen i artikkel 30a og 30b etter nærmere framgangsmåte delegert kompetanse til å endre Annex VI om prosedyrer for kontroll av skip når det gjelder instruks vedtatt i Paris MOU. Denne kompetansen er ny.

Direktiv 2013/38/EU trådte i kraft samtidig med MLC den 20. august 2013. Frist for transformasjon i nasjonal rett er i direktivet satt til 21. november 2014.

Når etterlevelse av MLC gjøres til en del av havnestatskontroll vil dette naturligvis medføre noe økt ressursbruk ved at inspeksjoner kan ta noe mer tid å gjennomføre. Dette følger derimot allerede av at Norge har ratifisert konvensjonen og er derfor en konsekvens som vil inntre uavhengig av endringene til havnestatskontrolldirektivet.

Gjennomføring av direktiv 2013/38/EU innebærer ingen administrative eller økonomiske konsekvenser for administrasjonen eller næringen, da Norge allerede har ratifisert og har forpliktelser gjennom MLC 2006.

Rettsakten tilhører gruppe 2 ved at det er krav om forskriftsendringer som ikke vesentlig griper inn i norsk handlefrihet.

Sakkyndige instansers merknader

Saken er sendt på høring til hovedorganisasjonene med oppfordring om å komme med innspill vedrørende eventuelle konsekvenser eller øvrige forhold knyttet til rettsakten. Det ble ikke mottatt noen innspill i saken.

Vedlegg XV Statsstøtte

32013R1224 Utkast til Kommisjons forordning som endrer gyldighetstiden av forordning (EC) 800/2008

Bakgrunn

Kommisjonen har foreslått at regelverket for offentlig støtte skal moderniseres, jf. Kommisjonens meddelelse 8. mai 2012 (KOM 2012/209).

Hovedformålene med revisjonen er:

- Fremme vekst og konkurranse i det indre marked;
- Fokuserer på saker der offentlig støtte vil ha størst innflytelse på det indre marked;
- Oppnå strømlinjeformede bestemmelser og raskere avgjørelser. I den forbindelse ønsker Kommisjonen å revidere det alminnelige gruppeunntaket for offentlig støtte (heretter "gruppeunntaket").

Sammendrag av innhold

Det alminnelige gruppeunntaket oppgir en liste over visse tiltak som anses som forenlig støtte, og som er forhåndsgodkjent av ESA. Støtte som oppfyller vilkårene i gruppeunntaket kan dermed tildeles uten notifikasjon, og kan være av stor praktisk betydning for offentlige støttegivere. Det skal imidlertid sendes en melding til ESA, senest 20 dager etter iverksettelse eller tildeling av støtten.

Gruppeunntaket består av tre deler. Kapittel I er en felles del som inneholder definisjoner og generelle vilkår som gjelder for alle støtteordningene. Kapittel II er delt opp etter de aktuelle støtteformålene, og oppstiller konkrete vilkår avhengig av støtteform. Kapittel III gir informasjon om overgangsregler og varighet. For å bruke gruppeunntaket må støttegiver sørge for at alle vilkårene i gruppeunntaket er oppfylt. Det er med andre ord ikke tilstrekkelig at ordningen oppfyller de konkrete vilkårene for å tildele eksempelvis miljøstøtte. Gruppeunntaket gjelder til 31. desember 2013. I den anledning ønsker Kommisjonen å revidere gruppeunntaket for å tilpasse det til dagens markedssituasjon. Ettersom et nytt regelverk ikke vil være på plass før det gamle utgår, har Kommisjonen foreslått å utvidet det nåværende gruppeunntaket til 30. juni 2014.

Merknader

Rettsakten viderefører rettsstilstanden slik den er i dag, og antas ikke å få nevneverdige rettslige eller økonomiske konsekvenser for Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Spesialutvalget for offentlig støtte har vært løpende informert om arbeidet med revisjonen av gruppeunntaket. Utkast til forlengelse har vært diskutert i Spesialutvalget i forbindelse med Kommisjonens høring. Referansegruppen for offentlig støtte har også vært informert om Kommisjonens forslag. Se link til Kommisjonens utkast:

http://ec.europa.eu/competition/consultations/2013_second_gber/index_en.html

Rettsakten forlenger gyldigheten av et eksisterende regelverk ("Det alminnelige gruppeunntaket") som er inntatt i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett ved forskrift. Det alminnelige gruppeunntaket unntar enkelte typer offentlig støtte fra den generelle meldeplikten til ESA som gjelder i medhold av EØS-avtalen. Rettsakten anses derfor som EØS-relevant.

-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET/HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel I Veterinære forhold

32013R0786 Kommisjonsforordning (EU) nr. 786/2013 av 16. august 2013 om endring av vedlegg III til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 853/2004 når det gjelder tillatte grenseverdier for yessotoksiner i levende muslinger

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler endring av grenseverdier for yessotoksiner i levende muslinger.

Dagens grenseverdi på 1 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt er satt på bakgrunn av akutt toksisitet funnet ved musestudier. Disse effektene er aldri sett på mennesker. Det er ikke funnet noen kroniske effekter av yessotoksiner i dyreforsøk.

Yessotoksinproduserende alger er relativt vanlige og forekommer normalt i størst konsentrasjon på forsommeren. De har vært påvist langs stort sett hele norskekysten. Yessotoksinet har tidligere vært problematisk i noen områder med skjelloppdrett, men det er for øyeblikket lav aktivitet i disse områdene i Sør-Norge.

Dagens grenseverdi på 1 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt er problematisk fordi den hindrer handel med muslinger som ikke anses helsefarlige. Codex har valgt å ikke regulere yessotoksiner i muslinger på grunn av fravær av helsefare.

The Panel of Contaminants in the Food Chain (CONTAM panel) har fastsatt en Acute Reference Dose (ARfD) for yessotoksin på 0,025 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt. Dette er basert på tester utført på dyr, på grunn av manglende data på mennesker.

En porsjon muslinger på 400 g (som inneholder dagens grenseverdi for yessotoksin på 1 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt) vil resultere i et inntak av yessotoksin som er ekvivalent til 0,0067 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt, hvilket er lavere enn ARfD satt til 0,025 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt. Dette gir derfor ingen helserisiko. Med en ARfD på 0,025 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt kan grenseverdien økes til 3,75 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt uten at det utgjør en helserisiko ($0,025/0,0067 = 3,75$).

Økningen i grenseverdien for yessotoksiner er i tråd med European Food Safety Authoritys (EFSA) uttalelse.

På bakgrunn av dette økes grenseverdien fra 1 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt til 3,75 milligram yessotoksinekvivalenter/kg kroppsvekt.

Den foreslåtte grenseverdien er basert på ARfD og er derfor en sikring mot akutt forgiftning av yessotoksiner.

Det foreligger ikke data på kronisk toksisitet, karsinogenisitet, teratogenisitet og de toksikologiske dataene er mangelfulle. På grunn av dette har EFSA ikke kunnet fastslå et tolerabelt daglig inntak (TDI).

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten krever endring i forskrift 22. desember 2008 nr. 1624 om særlige hygieneregler for næringsmidler av animalsk opprinnelse (animaliehygieneforskriften), vedlegg III, avsnitt VII, Kapittel V, punkt 2d. Endringen er nøytral når det gjelder regelverksforenkling.

Administrative og økonomiske konsekvenser

Konsekvensen av forslaget er at både myndighetene og næringen får en mindre økonomisk og administrativ byrde. Man unngår unødig prøvetaking og tilbakeholdelse av partier med innhold av yessotoksiner umiddelbart over grenseverdien på 1 milligram/kg. I tillegg er ny grenseverdi for yessotoksiner mer faglig korrekt, fordi det foreligger ny kunnskap.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg I Veterinære og plantesanitære forhold

Kapittel II Forvarer

32013R0445 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 445/2013 av 14. mai 2013 om godkjenningen av selenmethionin hydroksyanalog som førtilsetningsstoff til alle dyrearter

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler godkjenning av selenmethionin hydroksyanalog, en organisk selenforbindelse, som førtilsetningsstoff til alle dyrearter. Stoffet er klassifisert i kategorien Tilsetningsstoffer med ernæringsmessige egenskaper og den funksjonelle gruppen Mikromineraler. European Food Safety Authority, (EFSA), har vurdert søknaden og finner at stoffet er trygt i bruk og at det er en effektiv selenkilde til alle dyrearter. Det finnes både i fast og flytende form. Den faste formen skal bestå av 5% selenmethionin hydroksyanalog og 95 % bærestoff. Den flytende formen skal bestå av 5% selenmethionin hydroksyanalog og 95% destillert vann. Organisk selen skal utgjøre mer enn 99% av totalselen i stoffet. Det er også angitt analysemetode for begge formene av preparatet. EFSA har siden mars 2011 satt den øvre grensen for tilsetning av organiske selenprodukter til 0,2 mg/kg fullfôr. Grensen er satt ut fra folkehelsemessige vurderinger, og den gjelder for selenmethionin hydroksyanalog. Totalinnholdet av selen (organisk + uorganisk) er fortsatt 0,5 mg/kg fullfôr. Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon forvarer. Den har varighet til 4. juni 2023.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i forvarer, førtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet. Flere tilsvarende preparater er allerede godkjent og i bruk. Rettsakten godkjenner enda et organisk selenpreparater til bruk i fôr til alle dyrearter. Fôrindustrien får da enda fler preparater til samme formål å velge blant. Mengden tillatt tilsetning av alle organiske selenpreparater i fôr er nå på samme nivå, 0,2 mg/kg fullfôr. Da vil det bli et pris- og praktisk spørsmål for industrien å velge preparat.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0796 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 796/2013 av 21. august 2013 om oppheving av godkjenningen av stoffet 3-acetyl-2,5-dimetyl-tiofen som førtilsetningsstoff

Sammendrag av innhold

Det ble søkt om re-godkjenning av smaksstoffet 3-acetyl-2,5-dimetylthiofen som førtilsetningsstoff til alle dyrearter. Stoffet er klassifisert i kategorien Sensoriske tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Smaksstoffer. Det samme stoffet er også godkjent som tilsetningsstoff til næringsmidler jf. Parlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1334/2008, vedlegg I del A om smaksstoffer og visse næringsmiddel ingredienser med smaksegenskaper til bruk i og på næringsmidler. Det var også søkt om ny godkjenning til dette formålet.

European Food Safety Authority, EFSA, ga 13. mai 2013 en vitenskapelig uttalelse om bruken av smaksstoffet i mat, og konkluderte med at stoffet har mutagen virkning, vist både in vitro og in vivo. Det betyr at stoffet som tilsetningsstoff i næringsmidler ikke er trygt, og kan ikke godkjennes. EFSA's vurdering tilsier at acetyl-2,5-dimetyltiofen svært sannsynlig også har mutagen virkning hos dyr som får fôr der stoffet er tilsatt. Stoffet tilfredsstiller dermed ikke kravet om at det skal være trygt for folkehelse og dyrehelse, dersom det skal godkjennes som fôrtilsetningsstoff. Godkjenningen skal derfor opphøre, og stoffet skal trekkes fra markedet så snart som mulig. Av praktiske grunner må det imidlertid være en overgangsperiode. Det betyr at preparatet og premiks der det inngår skal være trukket fra markedet senest 11. oktober 2013. Fôrblandinger der preparatet inngår og som er produsert før rettsakten trådte i kraft i EU, dvs. 10. september 2013, kan brukes, men bare fram til 11. oktober 2013.

Bestemmelsen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Etter 11. oktober 2013 skal hverken preparatet og premiks eller fôrblandinger der det inngår, finnes i markedet.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endringer i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften. Bare hjemmelsfeltet endres, da stoffet er notifisert i tilsetningsstoff-registeret, som forskriften henviser til. Selv om rettsakten ikke er tatt inn i EØS-avtalen ennå, og dermed ikke gjort gjeldende i norsk rett, vil Mattilsynet etter 11. oktober 2013, undersøke om stoffet er tilstede i fôrvarer som omsettes.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Mattilsynet vil informere om at godkjenningen av stoffet er opphevet. Stoffet har imidlertid ikke vært i bruk i fôrvarer i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0795 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 795/2013 av 21. august 2013 om godkjenning av cholinklorid som fôrtilsetningsstoff til alle dyrearter

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler re-godkjenning av cholinklorid som fôrtilsetningsstoff til alle dyrearter. Preparatet er klassifisert i kategorien Ernæringsmessige tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Vitaminer, provitaminer og kjemisk veldefinerte stoffer som har tilsvarende virkning. Det er framstilt ved kjemisk syntese. European Food Safety Authority (EFSA), har vurdert søknaden og finner preparatet trygt for folkehelse, dyrehelse og miljøet. Det er imidlertid noen tilleggsbestemmelser: Hvis preparatet inneholder teknologiske tilsetningsstoffer eller fôrmidler det er satt grense for største innhold av eller har andre begrensninger på bruk, skal den som omsetter preparatet opplyse kjøper om dette.

Cholinklorid kan tilsettes drikkevann.

Ved merking av fôrvarer som inneholder cholinklorid, og er beregnet til fjørfe eller gris, skal en føre opp på bruksanvisningen: "Samtidig bruk av fôr og drikkevann som inneholder cholinklorid skal unngås".

Anbefalt tilsetning av cholinklorid i fullfôr til fjørfe og gris skal ikke overstige 1 000 mg/kg fullfôr.

Det er gitt en overgangsordning for bruk av preparatet. Cholinklorid og fôrvarer som inneholder det og er produsert og merket før 11. mars 2014, etter regelverket som gjaldt fram til 11. september 2013, kan omsettes til lagervaren er brukt opp.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelse, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 11. september 2023, og er gitt til stoffet cholinklorid CAS nr. 67-48-1, uten tilknytning til et spesielt firma.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet, da preparatet allerede er godkjent og i bruk.

Fôrindustrien kan fortsette å bruke cholinklorid på samme måte som før. Produsenter av stoffet må imidlertid gi flere opplysninger til kjøpere. Likeså skal det tilføyes flere opplysninger i bruksanvisningen for fôrvarer som inneholder cholinklorid. Det medfører at etiketter, emballasje og annen produktinformasjon må oppdateres. Det er imidlertid gitt en overgangsordning, slik at fôrindustrien kan tilpasse seg de nye kravene. Overgangsordningen er positiv ved at lagervare av fôrvarer som inneholder cholinklorid produsert etter tidligere regelverk kan brukes opp innen en fast frist. Det er et ressursvennlig tiltak. Presiseringen av at cholinklorid ikke skal tilsettes fôr og drikkevann samtidig, og av at det er anbefalt grense for største innhold av preparatet, er en forsikring mot overforbruk.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32013R0803 Kommissjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 803/2013 av 22. august 2013 om godkjenning av folinsyre som fôrtilsetningsstoff til alle dyrearter

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler regodkjenning av folinsyre som fôrtilsetningsstoff, klassifisert i kategorien Ernæringsmessige tilsetningsstoffer og den funksjonelle gruppen Vitaminer, provitaminer og kjemisk veldefinerte stoffer med tilsvarende effekt. Stoffet er framstilt ved kjemisk syntese og skal ha en renhet på over 96 % folinsyre. Preparatet er godkjent til alle dyrearter, og det er ikke satt grenseverdier for tilsetning i fôr. Det er imidlertid et krav om at den som omsetter preparatet skal informere kjøper, dersom det er tilsatt teknologiske tilsetningsstoffer eller fôrmidler det er satt grense for tillatt innhold av, eller om det er andre restriksjoner knyttet til bruken av dem. Folinsyre kan tilsettes både i fôr og drikkevann. Det er ingen bestemmelser om at preparatet ikke kan tilsettes i fôr og vann samtidig. European Food Safety Authority, EFSA, har vurdert preparatet og finner det trygt i bruk til begge anvendelser. Det er angitt analysemetode. Siden folinsyren er uendret etter den opprinnelige godkjenningen, er det gitt en overgangsperiode. Folinsyre som er produsert og merket før 12. mars 2014 etter regelverket som gjaldt fram til 12. september 2013, kan omsettes til lagervaren er brukt opp.

Godkjenningen er gitt i samsvar med vedtak i den faste komité for næringsmiddelkjeden og dyrehelsen, seksjon fôrvarer. Den har varighet til 12. september 2023, er gitt til preparatet generelt, og ikke knyttet til et bestemt firma.

Merknader

Rettslige konsekvenser

Rettsakten medfører endring i forskrift 12. april 2005 nr. 319 om tilsetningsstoffer til bruk i fôrvarer, fôrtilsetningsstoff-forskriften.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Rettsakten får ingen konsekvenser for Mattilsynets tilsynsaktivitet, da preparatet allerede er godkjent og i bruk. Fôrindustrien kan fortsette å bruke folinsyre som fôrtilsetningsstoff som før. Produsenten må imidlertid i visse tilfelle gi kjøper flere opplysninger om preparatet. Det kan medføre at etiketter, emballasje og annen informasjon må oppdateres. Det er imidlertid gitt en overgangsperiode, så fôrindustrien kan tilpasse seg dette. Likeså er det en fordel, både økonomisk og miljømessig, at lagervare av preparatet og fôrvarer der det inngår kan brukes opp innen satt frist. At preparatet kan tilsettes drikkevann, gjør at det også kan administreres av de som fôrer dyr. Uten begrensninger i tillatt

mengde, vil ikke det skape problemer, da overskudd av preparatet i fôringen skilles raskt ut med urin. Det er heller ingen bestemmelser om at folinsyre ikke kan brukes i fôr og vann samtidig.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Spesialutvalget for matproduksjon. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET/LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIII Legemidler

32013R0122 Kommisjonsforordning (EU) nr. 122/2013 av 12. februar 2013 som endrer forordning (EF) nr. 1950/2006 om, i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/82/EF om fellesskapsstandarder for veterinære legemidler, etablering av en liste over substanser som er nødvendige for behandling av hester

Sammendrag av innhold

Basisrettsakten som her endres er forordning (EF) nr. 1950/2006 om etablering av en liste over substanser som er nødvendige for behandling av hester. Den inneholder en liste over substanser som veterinærer kan bruke til behandling av hester selv om substansene inngår i legemidler som ikke er godkjent for hest og den aktuelle indikasjonen, jf. hovedregelen for valg av legemidler i direktiv 2001/82/EF artikkel 10 nummer 1 (kaskaden). Substansene på listen vil ikke være oppført i vedlegg I til forordning (EU) nr. 37/2010 om farmakologisk virksomme stoffer og deres klassifisering med hensyn til grenseverdier for rester i næringsmidler av animalsk opprinnelse, men kan likevel brukes til hester. Veterinæren har da plikt til å fastsette en tilbakeholdelsestid på minst 6 måneder. Formålet med rettsakten er å åpne for at hester får best mulig medisinsk behandling uten at dette går ut over mattryggheten. Det skal altså være lov å behandle hester med substanser som er vesentlige for behandlingen selv om substansene ikke har fått fastsatt MRL. Tilbakeholdelsestiden på 6 måneder skal sikre at det ikke er rester av substansen i hestekjøttet.

Forordning (EU) nr. 122/2013 endrer basisrettsakten på to måter:

1. Listen over substanser utvides nå til å gjelde substanser som - i tillegg til å være "nødvendige for behandling av hester" - også tilfører en ekstra klinisk fordel sammenliknet med andre behandlingsalternativer som er tilgjengelig for behandling av dyr av hesteslekten. Dette tillegget er kommet som følge av forordning (EU) nr. 470/2009 om fellesskapsregler for etablering av grenseverdier for legemiddelrester. Selv om det finnes et legemiddel som kan brukes til for eksempel smertebehandling av hester, så kan det i praksis vise seg at dette ikke er tilstrekkelig selv om virkestoffet tilsynelatende burde tilfredsstille behovet for smertebehandling. Veterinærene trenger da et legemiddel som kan gi en tilleggs effekt, av hensyn til dyrevelferden og god smertebehandling. Begrepet "bringing added clinical effect" er derfor innført både i tittelen på hestelisten og gjennom hele forordningsteksten.

2. Listen over legemidler er endret.

-Stoffer som står oppført i vedleggene til forordning (EU) nr. 37/2010 skal ikke stå på listen over substanser i forordning (EF) nr. 1950/2006. Derfor er en del stoffer fra forordning (EU) nr. 37/2010 nå fjernet fra forordning (EF) nr. 1950/2006. I tillegg er stoffer som ikke lenger ansees å være nødvendige for behandling av hester eller gi "added clinical benefit" fjernet.

-21 nye stoffer er kommet på listen, etter en vitenskapelig evaluering av de europeiske legemiddelmyndighetenes veterinærkomité, CVMP. Dette er stoffer hovedsakelig innen områdene anestesi, betennelsestilstander, hjerte/karsykdommer, mage/tarmsykdommer, luftveislidelser, parasittbekjempelse og diagnostiske midler.

Merknader

Rettslige konsekvenser:

Rettsakten er fastsatt av Kommisjonen med hjemmel i direktiv 2001/82/EF artikkel 10 nummer 3. Rettsakten krever endring i forskrift 16. januar 2007 nr. 50 om bruk av legemidler til dyr (legemiddelbruksforskriften). Basisrettsakten ble i sin tid ikke implementert som en forordning, men det materielle innholdet er implementert på nasjonalt grunnlag i et vedlegg til legemiddelbruksforskriften. Dette vil bli endret i den nye legemiddelbruksforskriften som er under utvikling.

Økonomiske og administrative konsekvenser:

Rettsakten vil føre til større frihet for veterinærer til å velge passende legemidler til behandling av hester. Dette vil føre til mer effektiv behandling og bedre velferd for hestene, noe som kan ha positive økonomiske konsekvenser for hesteeiere. Den nye valgfriheten kan føre til at hesteeiere får redusert behov for å erklære at hester ikke skal brukes til matproduksjon.

Listen innebærer et bredere behandlingstilbud, noe som kan gi veterinærer og legemiddelprodusenter økte inntekter. Tilbakeholdelsestiden på 6 måneder vil føre til tapte inntekter i tilfeller hvor en må avlive matproduserende hester før tiden er ute og dermed ikke kan bruke hestekjøttet til mat.

Ifølge Statens legemiddelverk vil det ikke bli merkbart flere søknader om godkjenningssfritak for legemidler til hester. Dette begrunnes med at disse stoffene har man kunnet bruke tidligere også så lenge de ikke ble brukt på mathest.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten ble ved skriftlig prosedyre vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER LOV- ELLER BUDSJETTENDRING SAMT RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM VURDERES Å GRIPE VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XIII Transport

Kapittel III Transport med jernbane

32011D0633 Kommisjonens gjennomføringsvedtak av 15. september 2011 om grunnleggende krav til infrastrukturregisteret for jernbane

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2011/633/EU vedrørende grunnleggende krav til infrastrukturregisteret for jernbanen ble vedtatt 15. september 2011 og publisert i Official Journal 1. oktober 2011. Kommisjonsvedtaket trer i kraft 16. mars 2012 i EU. Selve registeret skal være operativt fra mars 2015.

Kommisjonsvedtaket fastsetter de grunnleggende kravene til et infrastrukturregister. Infrastrukturregisteret skal omfatte de strukturelle delsystemene infrastruktur og energi samt de faste anleggene i delsystemet styring, kontroll og signal.

Formålet med infrastrukturregisteret er å sikre at informasjon om jernbaneinfrastrukturen er tilgjengelig slik at den kan benyttes ved prosjektering av nye kjøretøy og strekninger før de settes i drift. Registeret skal også kunne brukes for å overvåke utviklingen av samtrafikkvevnet i jernbanesystemet. Videre skal registeret kunne brukes av jernbaneforetakene for å avgjøre kompatibilitet mellom planlagte tog og den aktuelle strekningen. Hvilke opplysninger som skal inn i infrastrukturregisteret fremgår av tabell i vedlegget til kommisjonsvedtak. Det er medlemsstaten som er ansvarlig for at det finnes et infrastrukturregister. Det er opp til medlemsstaten å utpeke et organ som skal være ansvarlig for å opprette og vedlikeholde infrastrukturregisteret.

Fristen for å sikre at infrastrukturregisteret foreligger i elektronisk form er tre år etter ikrafttreddelsen av kommisjonsvedtaket, dvs. 16. mars 2015 for EU-medlemsstatene. Videre er det en seks-måneders frist etter dette til å sikre at alle registre kobles sammen med et felles brukergrensesnitt, jf. artikkel 2 i kommisjonsvedtaket.

Medlemsstatene er i tillegg forpliktet til å utarbeide en nasjonal gjennomføringsplan for det nasjonale infrastrukturregisteret. Denne gjennomføringsplanen skal sendes Kommisjonen (EFTAs overvåkingsorgan) innen seks måneder etter ikrafttreddelsen av kommisjonsvedtaket.

Merknader

Vedtaket er hjemlet i direktiv 2008/57/EC (samtrafikkdirektivet) som er gjort til del av norsk rett ved samtrafikkforskriften av 2010.

Vedtaket vil ha administrative og økonomiske konsekvenser for det offentlige ved opprettelsen og senere ved drift og vedlikehold av registeret. Jernbaneverket har anslått at kostnaden for opprettelsen av registeret til å være omkring 12,5 millioner kroner. Utgiftene til etablering av registeret kan fordeles over flere år. Samlede utgifter i Jernbaneverket til opprettelse og drift av registeret dekkes uten særskilte bevilgningsøknninger til formålet.

Den totale kostnaden vil kunne påvirkes av hvordan samarbeidet med andre EU-land utvikler seg, og hvor mye nytte man kan dra av at det utvikles en felles plattform for registeret. Registeret skal være i drift fra 2015, og kostnaden vil dermed fordele seg over litt over to år.

Vedtaket vil ikke ha økonomiske og administrative konsekvenser for private. Registeret vil være til fordel for operatørene på det norske jernbanenettet ved at man på en mer tilgjengelig måte får oversikt over den norske infrastrukturen.

Rettsakten kan gjennomføres ved forskrift fastsatt av av Statens jernbanetilsyn. Det er tatt forbehold for Stortingets samtykke til innlemmelse av rettsakten i EØS-avtalen.

Jernbaneverket kan med tilpasninger av deres eksisterende register over infrastrukturen (Banedata) og gjennom innsamling av nødvendige geodetiske data oppfylle kravene til et infrastrukturregister. Den nye informasjonen som må innhentes er ikke direkte til nytte for Jernbaneverket slik de har benyttet BaneData til nå.

Registeret vil først og fremst være til nytte for jernbaneforetak som ønsker tilgang til det norske jernbanenettet, og dermed er avhengig av informasjon om infrastrukturen for å tilpasse sitt materiell. Dette kan føre til økt samtrafikk, som er målet for basisrettsakten samtrafikkdiriktivet, og kan også gjøre internasjonal trafikk til og fra Norge mer attraktivt for utenlandske jernbaneforetak. Det må tas artikkel 103-forbehold om Stortingets samtykke til innlemmelse av rettsakten pga. de økonomiske konsekvensene av vedtaket.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonsvedtaket ble sendt til Jernbaneverket på høring i brev 17. oktober 2011 med frist 11. november 2011. Jernbaneverket besvarte høringen 10. november 2011. Statens jernbanetilsyn ba Jernbaneverket om nærmere vurderinger og utkast til nasjonal implementeringsplan i brev av 15. desember 2011 med svarfrist 15. februar 2012. Jernbaneverket har besvart henvendelsen i brev av 27. mars 2012 og 27. august 2012.

Statens jernbanetilsyn mener at det vil være naturlig å legge oppgaven med å opprette og vedlikeholde infrastrukturregisteret til Jernbaneverket, som allerede har en oversikt over jernbaneinfrastrukturen på det nasjonale jernbanenettet.

Nedenfor følger Statens jernbanetilsyns oppsummering av Jernbaneverkets uttalelser.

Jernbaneverket deler Statens jernbanetilsyns oppfatning at det er naturlig at oppgaven med å opprette og vedlikeholde infrastrukturregisteret legges til Jernbaneverket.

Av artikkel 5 nr. 5 i kommisjonsvedtaket fremgår det at registeret også skal omfatte private sidespor som ble satt i drift før ikrafttredelsen av direktiv 2008/57/EF. Jernbaneverket mener at det vil være nødvendig med en hjemmel for å innhente nødvendig informasjon fra private sidesporeiere dersom Jernbaneverket skal stå ansvarlig for registeret. Jernbaneverket ber derfor om at en slik hjemmel eventuelt tas inn i en implementeringsforskrift.

I punk 1.2 i bilaget til kommisjonsvedtaket er virkeområdet geografisk avgrenset:

«Denne spesifikasjons geografiske anvendelsesområde er Unionens jernbanesystem som fastlagt ved direktiv 2008/57/EF.

Tilsynet forstår det slik at virkeområdet således er det samme som samtrafikkforskriften. Behov for særskilt hjemmel som anført av Jernbaneverket bortfaller dermed.

Jernbaneverket har i dag en database over infrastruktur kalt Banedata. Banedata benyttes primært til å gi Jernbaneverket nødvendig informasjon for drift og vedlikehold av infrastrukturen. Banedata er ikke ment å benyttes i forbindelse med prosjektering, hverken av nye baner eller rullende materiell. Jernbaneverket har foretatt en gjennomgang av 158 informasjonsbærere beskrevet i kommisjonsvedtaket og sammenliknet disse med de data som i dag finnes i Banedata.

Resultatet av denne gjennomgangen er:

- 30 poster er dekket i Banedata og krever ikke endring
- 6 poster er delvis dekket i Banedata
- 41 poster kan tilpasses i Banedata
- 122 poster er ikke dekket i Banedata
- 81 poster må hentes fra andre systemer

Implementering av kommisjonsvedtaket vil innebære at Jernbaneverket etablerer et prosjekt. Hovedaktivitetene i prosjektet vil være knyttet til kartlegging av informasjonskrav i forhold til oppgitte standarder, datainnsamling inklusive geodetiske innmålinger, teknisk design av nasjonalt datavarehus og et testprogram for å kvalitetssikre løsningen. Med tanke på teknisk design og testprogram for de nasjonale datavarehusene vil Jernbaneverket undersøke muligheten for et nordisk samarbeid.

Jernbaneverket vurderer at de største risikofaktorene i prosjektet er knyttet til ressursestimatene, nødvendig ressurstilgang og mulighet for å gjennomføre geodetiske innmålinger i henhold til krav.

Rettsaken ble klarert i Spesialutvalget for transport den 18. oktober 2013.

Rettsaken er EØS-relevant og akseptabel for Norge. Det vil ikke være behov for tilpasningstekst.

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel I Kjøretøyer

32012R1230 Kommisjonsforordning (EU) Nr. 1230/2012 av 12. desember 2012 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 661/2009 om typegodkjenningskrav for masse og dimensjoner for bil og tilhenger til bil, og om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/46/EF

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) nr. 1230/2012 er hjemlet i forordning (EF) nr. 661/2009, og inneholder administrative bestemmelser og tekniske krav for typegodkjenning av masser(vekt) og dimensjoner for bil og tilhenger til bil. Forordning 1230/2012 erstatter direktiv 92/21/EØF, som senest endret ved 95/48/EF for personbil (M1). Videre erstatter forordning 1230/2012 direktiv 97/27/EF, som senest endret ved 2003/19/EF, for øvrige kjøretøygrupper (M2, M3, N og O). Forordningen bygger på rådsdirektiv 96/53/EF om største tillatte dimensjoner i nasjonal og internasjonal transport, og største tillatte vekter i internasjonal transport. Forordning 1230/2012 viderefører muligheten til å gi nasjonal typegodkjenning på angitte vilkår for kjøretøy med dimensjoner som overskrider de som er tillatt for ordinære kjøretøy, men innfører en øvre grense for antallet kjøretøy som kan gis slik godkjenning. Forordningen presiserer at største tillatte vekt (masse) for kjøretøy i bruk må reguleres av hver enkelt stat. Forordningen regulerer dermed ikke de største tillatte vektene (massene) som kjøretøyene kan godkjennes med, men fastsetter definisjoner og prosedyrer for å fastsette, verifisere og vurdere produksjonssamsvar for kjøretøyenes vekter, det vil si hvilken vekt et kjøretøy er produsert for å tåle. Mye av dette er videreføring fra 97/27/EF og 92/21/EØF. Som det fremgår av tittelen, regulerer forordningen kun krav knyttet til EF-typegodkjenning av bil og tilhenger til bil. Nasjonale krav som regulerer enkeltgodkjenning av disse kjøretøyene, må fastsettes særskilt. Norge har flere nasjonale bestemmelser knyttet til masser og dimensjoner som ønskes videreført. En nærmere utdypning av dette følger under avsnittet "merknader". Forordning (EU) 1230/2012 innfører en ny definisjon; "actual mass" (faktisk/virkelig/aktuell/reell vekt/masse), videre introduseres mulighet for aerodynamiske innretninger og muligheten for å benytte virtuelle testmetoder. Videre endrer forordningen vedlegg I, III, IX, XII og XVI til direktiv 2007/46/EF, som omhandler tekniske krav til bil og tilhenger til bil. Fabrikanten pålegges å oppgi actual mass for det enkelte kjøretøy i rubrikk 52 (merknader[remarks]) i COC inntil 10. jan 2014, etter dette i egen rubrikk i COC. Nåværende direktiv tillater at egenvekt oppgis i spenn (fra-til). Som et ledd i å redusere drivstofforbruket og utslipp av CO₂ fra kjøretøy, åpner rettsaken for å montere leddete aerodynamiske innretninger uten at disse skal regnes med i kjøretøyet totale lengde og bredde. I Norge har slike innretninger til nå unntaksvis blitt godkjent i forbindelse med testing av prototyper. Forordningen tillater slike innretninger montert på M2, M3, N2, N3, O3 og O4 på angitte vilkår. Forordningens artikkel 6 nr. 1 angir at det kan gis EF-typegodkjenning til kjøretøy som har større dimensjoner enn det som ellers er tillatt for kjøretøy som skal brukes til transport av udelbart gods. Det skal fremkomme av typegodkjenningssattesten og samsvarssertifikatet (COC) at kjøretøyet kun blir godkjent for transport av udelbart gods. Dette henger sammen med at direktiv 96/53/EF sier at det er tillatt å overskride de største tillatte dimensjoner for kjøretøy som transporterer eller er konstruert for å transportere udelbart gods jf direktiv 96/53/EF art 4 nr. 3. Bestemmelsen gjør det mulig å typegodkjenne spesialbiler og spesialtilhengere som skal transportere udelbart gods med større dimensjoner enn generelt tillatt. Da art. 6 nr. 1 bruker begrepet «dimensjoner», antas det at det også kan gjøres unntak fra manøvreringskravet ved godkjenning av spesialkjøretøy til transport av udelbart gods. Kjøretøy som er EF-typegodkjent etter unntaksbestemmelsen i artikkel 6 nr. 1 kan kun benyttes på de vilkår som er angitt i bruksforskriften, herunder vil det ofte være nødvendig å innhente dispensasjon før kjøring på offentlig veg kan tillates.

Med bakgrunn i at det finnes dataprogrammer som gjør det mulig å kontrollere om et kjøretøy er i stand til å manøvrere i en fullstendig sirkel og måle sveip (største utslag bak) i sving, er muligheten til virtuell testmetode tatt med i forordningen som alternativ til fysisk testing. Forordning (EU) nr. 1230/2012 er oversiktlig og lettere tilgjengelig enn de to opphevede direktiver, og er bygget opp med lik systematikk for alle kjøretøygruppene den regulerer. M1 og N1 er nå gruppert sammen. Med ett unntak er reglene like for begge grupper, slik at usikkerheten knyttet til om ulik utforming og ordlyd innebar ulike krav er fjernet. Det er ikke generelle rapporteringsforpliktelser som følge av rettsakten.

Merknader

EU-hjemmel

Forordning 1230/2012 er vedtatt av Kommisjonen med hjemmel i Traktaten om den Europeiske Unions virkemåte (TEUV) artikkel 291.

Gjeldende norsk rett

Direktiv 2007/46/EF er implementert i forskrift 5. juli 2012 nr. 817 om godkjenning av bil og tilhenger til bil, vedlegg 1. De tekniske kravene i forskriften viser i hovedsak til vedlegg IV og XI i direktiv 2007/46/EF. De någjeldende masse- og dimensjonsdirektiv (92/21/EØF og 97/27/EF) med endringer, er tatt inn i vedlegg 1. Disse gjelder som minstekrav inntil forordning 1230/2012 er forskriftsfestet. Inntil forordningen er endelig implementert vil kjøretøy dokumentert etter denne bli akseptert. Dette følger av bestemmelsen i forskriftens § 21.

Norsk gjennomføring

Forordning (EU) nr. 1230/2012 vil bli implementert i forskrift om bil og tilhenger til bil vedlegg 1. Forordningen gjelder typegodkjenning av kjøretøy. Implementeringen av forordningen vil ikke ha administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å implementere rettsakten i norsk rett isolert sett. Imidlertid vil utarbeidelse av regelverk for enkeltgodkjenning, eventuelt småseriegodkjenning, medføre administrativt arbeid. Forordningen vurderes ikke å få økonomiske konsekvenser av betydning. Forordningen vurderes å henhøre under Gruppe 2 (rettsakter som krever forskriftsendring og som ikke griper vesentlig inn i norsk handlefrihet).

Forordningens overordnede føringer for masse- og dimensjonsfastsettelse

Forordningen angir både bestemmelser for fastsettelse av kjøretøyets dimensjoner, og bestemmelser om de største dimensjonene et kjøretøy kan godkjennes med. Videre gir forordningen harmoniserte bestemmelser for beregning og fastsettelse av kjøretøyets masser. Forordningen regulerer imidlertid ikke de største massene kjøretøyet kan godkjennes med – dette må fastsettes via nasjonale bestemmelser. Forordningen overlater til den enkelte stat å gi bestemmelser for kjøretøy som overskrider masser og dimensjoner som er tillatt for internasjonal transport. Videre må den enkelte stat utarbeide bestemmelser/prosedyrer for største tillatte masser ved registrering/i-bruktaking inkludert rutiner for kommunikasjon med fabrikant om dette.

Om nasjonalt handlingsrom for enkeltgodkjenning og småserie.

Forordningen gir bindende bestemmelser for typegodkjenning av kjøretøy. Den regulerer også muligheten for å gjøre unntak både ved typegodkjenning i småserier og ved enkeltgodkjenning. Det har vært noe diskutert om kommisjonsforordningen vil kunne få betydning for særnorske bestemmelser, først og fremst tillatt akselløft på tunge kjøretøy, jf. forskrift om godkjenning av bil og tilhenger til bil §9, 11.ledd følgende og vedlegg I til forskriften. Handlingsrommet/mulighetene for å gjøre tilpasninger nasjonalt, for nasjonal småserietypegodkjenning og enkeltgodkjenning, beror på en tolkning av unntaksbestemmelsene i direktiv 2007/46/EF artikkel 23 (småserie) og artikkel 24 (enkeltdokkjenning). Vegdirektoratet har vært i kontakt med Kommisjonen for nærmere avklaring. Tilbakemeldingen er klar: medlemsstatene står fritt til å fastsette alternative krav (også for masser og dimensjoner) så lenge disse er på samme trafiksikkerhets- og miljømessige nivå som kravene i direktivets vedlegg IV. Ved fastsettelse av slike krav er det heller ikke påkrevet å følge føringene om notifikering i henhold til EØS-høringsloven. Godkjenningen er imidlertid begrenset til den stat som har foretatt godkjenningen.

Nasjonale bestemmelser for masser og dimensjoner

I det følgende vil det redegjøres de viktigste bestemmelsene som må eller bør reguleres særskilt i norsk forskrift. Videre vil det kort skisseres om hvordan dette tenkes regulert i norsk forskrift. Ved utformingen av nasjonale bestemmelser bør som utgangspunkt forordningens fremgangsmåte for fastsettelse av masser og dimensjoner følges. Enkelte (grupper av) kjøretøy kan imidlertid ha spesielle

behov som må hensyntas ved regelutformingen. De eksakte verdier som skal tillates ved godkjenning vil bero på en sammensatt vurdering av brukerens behov sammenholdt med vegens topografi, geometri, bæreevne og generelle fremkommelighet.

Masser (vekker), jf. forordningens art 5: Etter direktiv 96/53/EF kan medlemsstatene selv bestemme største tillatte aksellaster, last fra akselkombinasjoner og vektorer i nasjonal transport. Dette blir i varetatt i den nye forordningen gjennom at nasjonale myndigheter ved godkjenningen fastsetter de største tillatte vektorer for registrering/bruk for nasjonal transport. (Aksellaster og totalvekt må være i henhold til bruksforskriften.) Norsk forskrift må inneholde bestemmelser om fastsettelse av registrerte vektorer (masser) for bil og tilhenger til bil. Dette følger av at forordningen kun pålegger fabrikantene å oppgi de tekniske vektene som kjøretøykonstruksjonen tillater, og overlater til den enkelte stat å fastsette regler for hvilke vektorer som skal benyttes ved registrering for nasjonal og/eller internasjonal transport. Dette gjør det uproblematisk å videreføre våre nasjonale vektbestemmelser både for enkeltkjøretøy og vogntog. Forordningen krever at nasjonal fastsettelse av bruks-/registreringsvektor skal gjøres selv om kjøretøyet er typegodkjent. Kjøretøy kan også godkjennes med større vektor enn det som er generelt tillatt etter bruksforskriften, men da må dispensasjon innhentes før kjøring på offentlig veg kan tillates

Dimensjoner, jf. forordningens Vedlegg 1 nr. 1.1 i del A, B, C og D: Forordningen viderefører systemet fra direktiv 97/27/EF ved at den setter maksimumsgrenser for dimensjonene på enkeltkjøretøy ved godkjenning. De største tillatte dimensjoner for hver kjøretøygruppe er gitt i Vedlegg 1 nr. 1.1 i Del A, B, C og D. Disse tilsvarer største tillatte dimensjoner for enkeltkjøretøy i bruk jf. Direktiv 96/53/EF. I Norge har vi en nasjonal bestemmelse som tillater vogntoglengde 19,50 og 17,50 meter. Det er uproblematisk å videreføre vår nasjonale bestemmelse om større vogntoglengde da den ekstra lengden i forhold til direktiv 96/53/EF kun skal brukes til lysåpning mellom kjøretøyene. Ingen av enkeltkjøretøyene skal overstige maks tillatt lengde etter denne forordningen og direktiv 96/53/EF. Samlet lastlengde for vogntoget skal heller ikke overstige det som er tillatt etter direktiv 96/53/EF. Forholdet er ivaretatt gjennom bruksforskriftens bestemmelser, og det er dermed ikke nødvendig med særskilte nasjonale tekniske bestemmelser som regulerer dette.

Eksisterende nasjonale avvik fra europeiske bestemmelser

Forordningen regulerer EF-typegodkjenning av kjøretøy i forhold til største dimensjoner både for internasjonal og nasjonal trafikk. På gitte vilkår kan det likevel fastsettes avvikende bestemmelser for nasjonal transport. (jf direktiv 96/53/EF og bruksforskriften)

Høyde

Etter direktiv 96/53/EF er største tillatte høyde i internasjonal transport 4,00 meter, mens medlemsstatene står fritt til å tillate høyere kjøretøy i nasjonal transport. I Norge har vi p.t. ingen høydebegrensning i nasjonal transport. Etter forordning 1230/2012 må imidlertid kjøretøy som er høyere enn 4,00 meter enten enkeltgodkjennes eller nasjonalt typegodkjennes i små serier. Dette innebærer ingen forskjell i forhold til dagens praksis. Forskrift om godkjenning av bil og tilhenger til bil sier at direktiv 2007/46/EF med tilhørende særrettsakter, gjelder som norsk forskrift ved enkeltgodkjenning av slike kjøretøy dersom ikke annet er fastsatt i forskriften. Dette innebærer at det må fastsettes nasjonale bestemmelser som tillater andre dimensjoner enn det som er angitt i forordning (EU) nr. 1230/2012.

Akselløft

Direktiv 97/27/EF, senest oppdatert ved 2003/19/EF, angir at som unntak fra artikkel 2 kan medlemsstatene la belastbare og løftbare aksler omfattes av nasjonale tekniske krav. I Norge ble dette formalisert med endring av forskrift om godkjenning av bil og tilhenger til bil, med nytt tolvte ledd til § 9, 21. november 2012. Denne teksten videreføres som nasjonalt alternativ til forordningens bestemmelser, men nå hjemlet i artikkel 24 i direktiv 2007/46/EF siden forordningen ikke regulerer enkeltgodkjenning, men overlater dette til den enkelte stat.

Om forslag til regler for bruk av tømmervogntog og mobilkran, betongpumpebil, liftbil. Forskrift om bruk av kjøretøy er foreslått endret og sendt på høring og er i ferd med å oppsummeres (pr juli 2013). Når begrepet «foreslås» eller liknede benyttes nedenfor, er det den foreslåtte endringen av bruksforskriften det henvises til.

Tømmer

I Norge tillater vi større vogntoglengde enn generelt tillatt for tømmervogntog noe det er anledning til etter direktiv 96/53/EF. Vogntoglengde for tømmervogntog er nylig økt til 24,00 meter. Vi tillater også at lengden på en slepvogn som skal brukes i et tømmervogntog kan overskride 12,00 meter. Etter bestemmelsene i forordningen må en slik tømmertilhenger nå enten enkeltgodkjennes eller nasjonalt typegodkjennes i små serier.

Mobilkran/betongpumpebil/liftbil

Videre må også kjøretøypene mobilkran, betongpumpebil og liftbil også enten måtte enkeltgodkjennes eller nasjonalt typegodkjennes i små serier dersom dimensjonene overskrider det generelt tillatt.

Aerodynamiske innretninger mv

Som tidligere nevnt gis det mulighet til å montere leddete aerodynamiske innretninger uten at disse skal regnes med i kjøretøyet totale lengde og bredde. Dette utstyret skal heller ikke regnes med i breddeangivelsen ved bruk. Selv om dagens forskrift om bruk av kjøretøy ikke uttaler dette direkte, ligger det implisitt. For øvrig bemerkes det at kommisjonen har fremlagt et endringsforslag til direktiv 96/53/EF, som blant annet skal ta høyde for at visse aerodynamiske innretninger kan settes på kjøretøyene uten at tillatt lengde dermed overskrides, slik at tekniske bestemmelser og bruksbestemmelsene er samstemt.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenklinger og vurdert EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel II Veitransport

32013L0047 Kommisjonsdirektiv 2013/47/EU av 2 oktober 2013 endrer direktiv 2006/126/EC

Sammendrag av innhold

Direktiv 2006/126/EC blir endret av Kommisjonsdirektiv 2013/47/EU. I endringsdirektiv 2013/47/EU blir det, blant annet, stilt nye krav til motorsykler til førerprøven i A klassene. I klasse A er det stilt krav om egenvekt på minst 180 kg, og en effekt på minst 50 kW. I klasse A2 er det stilt krav om en effekt på minst 20 kW og høyst 35 kW. I tillegg blir det innført et krav om at forholdet mellom effekt og egenvekt er på høyst 0,2 kW/kg i klasse A2. Direktiv 2013/47 trer i kraft 31.12.2013.

Etter dagens regelverk er det krav om at motorsyklene til førerprøven i klasse A har en effekt på minst 40 kW, men det er ingen krav til egenvekten. I klasse A2 er det et krav om effekt på minst 25 kW. Konsekvensen av å innføre de nye reglene for prøvesykel klasse A2 og A, som følge av direktiv 2013/47/EU, er at alle motorsykler med effekt mellom 36- 49 kW og en egenvekt under 180 kg ikke kan anvendes til førerprøven i hverken klasse A2 eller A. Formålet med endringsdirektiv 2013/47/EU er å imøtekomme dette problemet slik at man kan anvende sykler med en egenvekt på under 180 kg og en effekt på minst 40 kW fram til 2018, og dermed unngå unødige nyinvesteringer av motorsykler klasse A.

Merknader

Gjennomføringen av overgangsordningen medfører en mindre regelverksendring i forskrift om trafikkopplæring og førerprøve m. m. Rettsakten får positive økonomiske konsekvenser for trafikkopplæringsbransjen ettersom de ikke blir nødt til å investere i nye førerprøvesykler i klasse A med det første, men kan anvende de eksisterende fram til 2018. De trafikkskoler som har førerprøvesykler som er mellom 36-39 kW, vil måtte investere i nye. Det er ukjent hvor mange dette gjelder.

Rettsakten vil ikke få økonomiske konsekvenser for offentlige myndigheter i Norge og kan grupperes i gruppe 2.

Statens vegvesen er positive til overgangsregelen, men stiller spørsmåltegn ved at prøvesyklus mellom 36 – 39 kW ikke kan anvendes fram til 2018.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for transport og vurdert EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel III Transport med jernbane

32013R0321 Kommisjonsforordning (EU) nr. 321/2013 av 13. mars 2013 om en teknisk spesifikasjon for samtrafikkevrne for delsystemet «rullende materiell - godsvogner» i jernbanesystemet til Den europeiske union, og om opphevelse av beslutning 2006/861/EF

Sammendrag av innhold

Kommisjonsforordning (EU) nr. 321/2013 av 13. mars 2013 (heretter Forordningen) gjelder tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevrne (TSI) for delsystemet «rullende materiell – godsvogner» (WAG), og opphever av beslutning 2006/861/EF om det samme. Forordningen er en revisjon og oppdatering av de tekniske spesifikasjonene for samtrafikkevrne (TSI) for delsystemet rullende materiell - godsvogner. Den nye TSlen er oppdatert og har vært gjennom en komplett revidering, slik at den nå er systematisk på linje med de øvrige TSlene for jernbanesystemet. Forordningen omfatter 12 artikler og et vedlegg som er selve TSlen.

Artikkel 1 angir at TSlen er gitt i vedlegget Artikkel 2 angir virkeområdet til TSlen, og dette skiller seg noe fra den nåværende utgaven. Godsvogner med tillatt hastighet lavere enn eller lik 160 km/t og maksimal aksellast lavere eller lik 25 tonn er omfattet av TSlen. I praksis vil dette si at de aller fleste europeiske godsvogner er underlagt TSlen. Vogner som er beregnet til særskilte transporter på spesielle linjer - f.eks. vognene som brukes til malmtrafikk på Ofotbanen - vil ikke være omfattet av TSlen. Disse vognene spesifiseres i nasjonale regler. Artikkel 3 gir TSlen anvendelse på alle nye godsvogner som er omfattet av virkeområdet. I tillegg må kravene anvendes ved ombygging av eksisterende vogner, slik at de parametrene som omfattes av ombyggingen må være i samsvar med de relevante TSI-kravene. Dette er beskrevet nærmere i kapittel 7 i TSlen. Artiklene 4, 5, 6 og 7 fatter notifikasjons-/rapporteringsforpliktelser for medlemslandene. Nasjonale regler som gjelder TSlenes åpne punkter eller særtilfeller må notifiseres innen 13. oktober 2013, hvis de ikke allerede er notifisert etter nåværende TSI. Tilsvarende gjelder for fremgangsmåtene for samsvarsvurderinger og verifiseringer, og hvilke organer som er utpekt til å foreta slike, se artikkel 4 og 5. Avtaler som omhandler godsvogners samtrafikkevrne og som ikke allerede er notifisert etter nåværende TSI, skal notifiseres innen 13. oktober 2013 i henhold til artikkel 6. Artikkel 7 krever at medlemsstatene sender Kommisjonen en liste over prosjekter som er på et langt fremskredent trinn i utviklingen innen 13. april 2014.

Artikkel 8 og 9 gjelder overgangsbestemmelser Videre inneholder artikkel 8 og 9 overgangsbestemmelser om videre bruk av samtrafikkomponenter uten EF-erklæring om samsvar og bruksegnethet, og gyldigheten av eksisterende typesamsvarserklæringer mot nåværende TSI. Artikkel 10 pålegger Det europeiske jernbanebyrået (ERA) å publisere en liste over fullt godkjente komposittbremseklosser som nevnt i tillegg G i TSlen på sine nettsider. Artikkel 11 opphever Kommisjonsbeslutning 2006/861/EC med virkning fra 1. januar 2014. Kommisjonsbeslutningen skal imidlertid fortsatt gjelde for prosjekter som er godkjent iht den, med mindre søker velger på bruke Forordningen. Artikkel 12 gjelder ikrafttredelse fra dagen etter publisering i OJ og anvendelse fra 1. januar 2014. Medlemsstatene kan selv velge å anvende TSlen fra ikrafttredelsesdatoen for saker om tillatelse til ibruktagning.

Merknader

Den nåværende TSlen for godsvogner gjelder i Norge med to norske særtilfeller om bremseegenskaper på materiellet. Disse er erstattet av en ordning med klimaklassifisering (temperatur og snø/is). I forbindelse med implementering av forordningen i EØS-avtalen må det innarbeides en tilpassingstekst med et norsk særtilfelle for vinterklima som er likt det særtilfellet som er gitt til Sverige

og Finland. Statens jernbanetilsyn har samarbeidet med sikkerhetsmyndighetene i Sverige og Finland om å få til en løsning for å sikre at godsvogner er egnet for drift under nordiske vinterforhold. Dette kommer til uttrykk i TSlen som særtilfelle i punkt 7.4, at det skal tas hensyn til «severe climatic conditions» som beskrevet i punkt 4.2.5 i TSlen. ERA har bekreftet overfor Statens jernbanetilsyn at Norge er vurdert likt som Sverige og Finland, men at særtilfellet må gis i form av tilpasning til EØS-avtalen i tråd med gjeldende praksis. En eventuell gjennomføring i Norge vil ikke medføre at private eller andre blir pålagt noen nye forpliktelser som ikke allerede eksisterer. En eventuell gjennomføring av TSlen i Norge vil ha små rettslige konsekvenser, da det bare kreves en oppdatering av eksisterende gjennomføringsbestemmelser. Dette kan gjøres av Statens jernbanetilsyn med hjemmel i samtrafikkforskriften § 3 sjette ledd. Rapporteringsforpliktelsene i forordningen er i det vesentlige allerede oppfylt for nåværende TSI, men Statens jernbanetilsyn må vurdere om noe av informasjonen må oppdateres.

Forordningen skal grupperes i gruppe 2 (rettsakter som krever forskriftsendring som ikke griper vesentlig inn i norsk handelfrihet), da det er nødvendig å fastsette forskrift som gjennomfører forordningen i norsk rett.

EØS-notatet ble sist behandlet i Spesialutvalget for transport den 11. september 2013.

Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. Det er behov for tilpasningstekst.

Rettsakten ble gjennomført nasjonalt ved forskrift 21. juni 2013 nr. 741 om gjennomføring av TSI rullende materiell – godsvogner på det nasjonale jernbanenettet.

Sakkyndige instansers merknader

Forordningen har vært på høring, med forslag om å ta inn TSlen nasjonalt før den eventuelt tas inn i EØS-avtalen. Næringen uttalte at den nye TSlen er mer fleksibel og enklere å forholde seg til enn den nåværende. Siden godsvogner ofte er beregnet på fri sirkulering i store deler av det europeiske jernbanenettet, er det en fordel at de samme kravene gjelder i Norge som i andre land der godsvogner trafikkerer, særlig Sverige. Det er en stor fordel for kontrollorganene at det er samme versjon av TSlen som gjelder i hele Europa, og dette var et argument for å gjennomføre regelverket nasjonalt før rettsakten ble tatt inn i EØS-avtalen.

For øvrig har Statens jernbanetilsyn deltatt i ERAs arbeidsgruppe som har utarbeidet TSlen. Tilsynet har spesielt vært opptatt av at testspesifikasjonene for komposittbremseklosser blir tilstrekkelig gode til at de kan brukes under nordiske vinterforhold uten operasjonelle restriksjoner (nedsatt hastighet osv). Det er satt ned en egen undergruppe i ERAs regi som jobber med dette, og tilsynet mener et positivt resultat av dette arbeidet kan tas inn ved neste revisjon av TSlen.

32012D0462 Kommisjonsvedtak 2012/462/EU av 23. juli 2012 om endring av vedtak 2002/731/EF, 2002/732/EF, 2002/733/EF, 2002/735/EF og 2006/66/EF og som opphever vedtak 2002/730/EF om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2012/462/EU av 23. juli 2012 (heretter vedtaket) ble publisert i official journal 14. august då. Vedtaket gjelder endringer av tidligere vedtak: 2002/731/EF, 2002/732/EF, 2002/733/EF, 2002/735/EF og 2006/66/EF og som opphever vedtak 2002/730/EF om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne. TSlene som endres av vedtaket er tidligere erstattet av nye TSler. Endringene er likevel nødvendige av hensyn til prosjekter som fortsatt er forankret i de gamle TSlene.

De TSlene som endres av vedtaket, er:

- Vedtak 2002/731/EF om TSI styring, kontroll og signal for høyhastighetslinjer
- Vedtak 2002/732/EF om TSI infrastruktur for høyhastighetslinjer
- Vedtak 2002/733/EF om TSI energi for høyhastighetslinjer
- Vedtak 2002/735/EF om TSI rullende materiell for høyhastighetstog
- Vedtak 2006/66/EF om TSI støy
- I tillegg oppheves vedtak 2002/730/EF TSI vedlikehold av høyhastighetstog

Endringene følger av at det er vedtatt spesifikasjoner for et europeisk jernbaneinfrastrukturregister (vedtak 2011/633/EU) og et europeisk typeregister (vedtak 2011/665/EU), og det er nødvendig å oppdatere de tidligere tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne (TSler) for å sikre konsistens.

Merknader

Vedtaket gjør endringer i TSler som tidligere er gjennomført i norsk rett gjennom forskrift fastsatt av Statens jernbanetilsyn med hjemmel i samtrafikkforskriften. Det vil være nødvendig å gjennomføre vedtaket ved å endre disse forskriftene. TSlene for høyhastighetstog har ikke noen praktisk anvendelse i Norge. Endringene i 2006/66/EF om TSI støy går ut på å sette inn en henvisning vedtak 2011/665/EU om kjøretøyregisteret og hvilke opplysninger som skal inn i registeret. Dette gir en tydeligere regulering på området. Vedtaket får derfor minimale konsekvenser for Norge, både rent praktisk, økonomisk og administrativt.

Sakkyndige instansers merknader

Statens jernbanetilsyn har ingen spesielle merknader til vedtaket. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. Det er ikke behov for tilpasningstekst.

Den ble sist behandlet i Spesialutvalget for transport den 19. oktober 2012.

32012D0463 Kommisjonsvedtak 2012/463/EU av 23. juli 2012 om endring av vedtak 2006/679/EF og 2006/860/EF om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2012/463/EU (heretter vedtaket) ble gjort av 23. juli 2012, og publisert i Official journal 14. august 2012. Vedtaket gjelder endringer av vedtakene 2006/679/EF og 2006/860/EF om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne for delsystemene styring, kontroll og signal (ERTMS) for hhv konvensjonell jernbane og høyhastighetsjernbane. Endringene gjøres for å sikre konsistens med vedtak 2011/633/EU om et europeisk infrastrukturregister og vedtak 2011/655/EU om et europeisk kjøretøyregister.

Merknader

Begge TSlene (2006/679/EF og 2006/860/EF) som endres gjennom vedtaket er tatt inn i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett. De endringene som vedtaket medfører har ingen betydning for de materielle kravene som fremgår av disse TSlene. Disse to TSlene har hittil også hatt liten anvendelse i Norge da vi ikke har implementert ERTMS/ETCS på noen jernbanestrekninger. Ved en gjennomføring av vedtaket i norsk rett må de enkelte forskriftene som gjennomfører de berørte TSlene oppdateres. Forøvrig er det ingen behov for endringer av norsk regelverk. Vedtaket vil ha minimale økonomiske og administrative konsekvenser for Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Statens jernbanetilsyn har ingen spesielle merknader til vedtaket. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. Det er ikke behov for tilpasningstekst.

Den ble sist behandlet i Spesialutvalget for transport den 19. oktober 2012.

32012D0464 Kommisjonsvedtak 2012/464/EU av 23. juli 2012 om endring av vedtak 2006/861/EF, 2008/163/EF, 2008/164/EF, 2008/217/EF, 2008/231/EF, 2008/232/EF, 2008/284/EF, 2011/229/EU, 2011/274/EU, 2011/275/EU, 2011/291/EU og 2011/314/EU om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2012/464/EU av 23. juli 2012 (heretter bare vedtaket) om endring av vedtak 2006/861/EF, 2008/163/EF, 2008/164/EF, 2008/217/EF, 2008/231/EF, 2008/232/EF, 2008/284/EF, 2011/229/EU, 2011/274/EU, 2011/275/EU, 2011/291/EU og 2011/314/EU om tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne er gitt for å gjøre nødvendige oppdateringer i gjeldende tekniske spesifikasjoner for

samtrafikkveier (TSler). Endringene gjøres samlet for å sikre konsistens, oppdatere henvisninger og oppretting av feil og mangler.

Bakgrunnen for endringene er følgende:

Vedtak 2011/633/EU om et europeisk infrastrukturregister

Vedtak 2011/655/EU om et europeisk kjøretøyregister

Oppdatering av de operasjonelle reglene for ERTMS slik at de passer med versjon 2.3.0d av systemkravspesifikasjonen

Oppretting av feil og mangler som er avdekket gjennom bruken av TSlene.

Følgende TSler blir endret:

Vedtak 2006/861/EF (TSI rullende materiell - godsvogner). Endringene går ut på feilrettinger og å gi riktig henvisninger til registrene.

Vedtak 2008/163/EF (TSI sikkerhet i jernbanetunneler). Endringene går ut på feilrettinger og riktige henvisninger til registrene.

Vedtak 2008/164/EF (TSI personer med nedsatt bevegelighet). Endringene går ut på oppdatering av henvisninger til andre TSler og feilrettinger.

Vedtak 2008/217/EF (TSI infrastruktur - høyhastighet). Endringene går ut på feilrettinger og å gi riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2008/231/EF (TSI drift og trafikkstyring - høyhastighet). Endringene går ut på å oppdatere de operasjonelle reglene for ERTMS-strekninger.

Vedtak 2008/232/EF (TSI rullende materiell - høyhastighet). Endringene går ut på feilrettinger og å gi riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2008/284/EF (TSI energi - høyhastighet). Endringene går ut på å gi riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2011/229/EU (TSI støy). Endring som gir riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2011/274/EU (TSI energi). Endringene går ut på å gi riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2011/275/EU (TSI infrastruktur). Endringene går ut på å gi riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2011/291/EU (TSI rullende materiell - lokomotiver og rullende materiell for passasjertrafikk). Endringene går ut på å gi riktig henvisning til registrene.

Vedtak 2008/314/EU (TSI drift og trafikkstyring). Endringene går ut på å oppdatere de operasjonelle reglene for ERTMS-strekninger.

Merknader

Alle TSlene som endres gjennom vedtaket er tatt inn i EØS-avtalen og gjennomført i norsk rett, enkelte med tilpasninger. De endringene som vedtaket medfører har ingen betydning for de nasjonale/norske tilpasningene som gjelder eller eksisterende nasjonale regler på området. Ved en eventuell gjennomføring av vedtaket i norsk rett må de enkelte forskriftene som gjennomfører de berørte TSlene oppdateres. For øvrig er det ingen behov for endringer av norsk regelverk. Vedtaket er vurdert å ha å ha minimale økonomiske og administrative konsekvenser for Norge, utover selve implementeringen i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Statens jernbanetilsyn har ingen spesielle merknader til vedtaket. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. Det er ikke behov for tilpasningstekst.

Den ble sist behandlet i Spesialutvalget for transport den 19. oktober 2012.

32010R0913 Forordning om et europeisk jernbanenett for konkurransedyktig godstransport

Sammendrag av innhold

Forordningen skal bidra til EUs generelle transportpolitikk, og målet er et transportsystem som belaster miljøet minst mulig, samtidig som det er effektivt. Dette skal blant annet oppnås ved å utnytte de enkelte transportmidlers fortrinn. Godstrafikken på jernbane ble liberalisert fra 1.1.2007. Likevel er den internasjonale trafikken, med visse unntak, lite effektiv mht. framføringstid og pålitelighet. Flere steder er kapasiteten for liten i forhold til etterspørselen. EU har i de senere år iverksatt tiltak for å bedre situasjonen, herunder teknisk harmonisering av rullende materiell og infrastruktur. Eksempler på

dette er oppretting av korridorer med det nye signalsystemet ERMTS og finansielle bidrag til infrastrukturtiltak, særlig TEN-T.

Det er også utviklet administrative samarbeidsløsninger på siden av EU, som RNE-samarbeidet (RailNetEurope) mellom 37 europeiske infrastrukturforvaltere. I tillegg er det opprettet samarbeidsprosjekter knyttet til visse viktige transportkorridorer, som involverer både infrastrukturforvaltere, transportører og vareeiere. Kommisjonen mente imidlertid at det var behov for ytterligere fellesskapslovgivning for å nå de transportpolitiske målene. Forordningen om et europeisk jernbanenett for konkurransedyktig godstransport ble således vedtatt 22. september 2010.

Forordningen oppretter godskorridorer som reguleres gjennom tre hoveddeler:

1. etablering og ledelse
2. investeringer
3. forvaltning og trafikkstyring

Utgangspunktet er at alle medlemsland med internasjonal godstrafikk skal tilknyttes minst én korridor. Korridoren skal så langt som mulig samsvare med TEN-T strekninger og planene for ERTMS-utbygging. Det er allerede fastsatt ni korridorer, hvorav seks skal være operative innen 10. november 2013 og tre skal være operative innen 10. november 2015. Korridor 3 Stockholm-Palermo er per i dag ikke formelt vedtatt utvidet til Norge, men Kommisjonen stiller seg positiv til en slik utvidelse. Den 9. oktober 2013 ble Norge tatt opp som korridormedlem. Frem til denne dato deltok Norge i samarbeidet om etablering av korridor 3 som observatør.

Organisering og finansiering

Forordningen krever opprettelse av et styre (Management Board) for hver korridor. Styret skal bestå av berørte infrastrukturforvaltere, og det vedtar utviklings- og investeringsplaner, i tillegg til å koordinere vedlikeholdsarbeider. JBV sitter i styret i godskorridor 3. Likeledes skal hver korridor ha et Executive Board med representanter fra medlemsstatene som omfattes av korridoren. SD deltar i dette. En del av styrets beslutninger skal fremmes til Executive Board for avgjørelse. I begge organer gjelder prinsippet om konsensus. I tillegg skal det opprettes rådgivende grupper av terminaleiere og togselskaper.

Investeringer er basert på nasjonale midler, med unntak av tiltak som støttes innenfor rammen av TEN-T (Trans European Transport Networks) og andre EU-støtteordninger.

Det etableres en One-stop shop for søknader om ruteleier i korridoren. Det er mulig for andre enn togselskaper å søke om ruteleier, f.eks. speditører. Styret utarbeider regler for godsprioriteter og prosedyrer for koordinering av trafikkstyringen langs korridoren. Det legges opp til at internasjonale godstog skal få høyere prioritet enn i dag, men likevel skal man søke å balansere gods- og persontrafikkens behov for prioritert fremføring. Styret følger også opp kvalitetsindikatorer. De respektive lands tilsynsorganer skal koordinere sin virksomhet i korridoren.

Merknader

Forordningen er gitt med hjemmel i traktaten om den Europeiske Unions virkemåte artikkel 91. Rettsakten kan gjennomføres i norsk rett ved gjennomføringsforskrift med hjemmel i jernbaneloven § 16.

Det er vedtatt å opprette en godskorridor fra Stockholm til Palermo (godskorridor 3). I det videre arbeidet med å forlenge denne korridoren til Norge, vil det være naturlig å basere seg på det nordiske trianget i TEN-T og dermed innlemme strekningen Malmö-Göteborg-Kornsjø-Alnabru i korridoren. Det er her det største potensialet for overføring av gods fra vei til bane ligger, jfr. NTP 2014-2023 som vektlegger viktigheten av god kontakt med svenske og europeiske myndigheter om å ta ut mer av potensialet for overføring på utenlandsstrekningene. Forordningen er således i samsvar med Norges politikk om å overføre transporter fra veg til bane.

Økonomiske og administrative konsekvenser

De administrative kostnadene knyttet til de tre årlige møtene i Management Board og Executive Board er minimale. Norge deltar i dag som nevnt som observatør, men har likevel mulighet til å påvirke beslutninger knyttet til drift av korridoren.

Følgende prosjekter bør etter forbundenes mening prioriteres:

Oslo - Gøteborg - Malmø/Øresund/Hamburg: ferdigstille Alnabruterminalen som internasjonal hub, dobbeltspor

Oslo - Stockholm/Helsingfors: kryssningsspor, dobbeltspor

Narvik - Sverige - Oslo (ARE): demonstrasjonsprosjekt fiskeeksport

Finansdepartementet viser til at eventuelle budsjettmessige konsekvenser knyttet til korridordeltakelse må avklares i den ordinære budsjettprosessen. Eventuelle konsekvenser for jernbaneinvesteringer må behandles ifm. den ordinære rulleringen av Nasjonal transportplan og vurderes opp mot andre tiltak på jernbanenettet.

Nærings- og handelsdepartementet og Utenriksdepartementet hadde ingen merknader.

Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. Det er ikke behov for tilpasningstekst.

Rettsakten plasseres i gruppe 2. Den ble sist behandlet i Spesialutvalget for transport 1. november 2013.

Vedlegg XIII Transport

Kapittel VI Sivil luftfart

32013R0628 Kommisjonsforordning (EU) nr. 628/2013 om arbeidsmetoder til European Aviation Safety Agency i forbindelse med utførelse av standardiseringsinspeksjoner og for tilsyn med gjennomføringen av regelverket i forordning (EF) nr. 216/2008 og om oppheving av forordning (EF) nr. 736/2006

Sammendrag av innhold

European Aviation Safety Agency (EASA) ble opprettet gjennom forordning (EF) nr. 1592/2002 om felles regler for sivil luftfart og om opprettelse av et europeisk byrå for flysikkerhet. Kommisjonsforordning 736/2006, som har hjemmel i 1592/2002, danner grunnlaget for at EASA kan inspisere/standardisere medlemsstatenes luftfartsmyndigheter. Senere har standardiseringsforordningen fått nytt rettslig grunnlag i forordning 216/2008.

Dette EØS-notatet omhandler ny standardiseringsforordning som opphever forordning 736/2006. Standardiseringsforordningen ble endret i 2012 (forordning nr. 90/2012) for å utvide virkeområdet til å omfatte nye områder tilkommet i forbindelse med utvidelsen av EASAs kompetanse. På grunn av at den nasjonale delen av EØS-prosessen har tatt lang tid, har en ikke rukket å implementere revisjonen av forordning nr. 726/2006 før EUs forslag om ny standardiseringsforordning ble vedtatt. På bakgrunn av dette har Samferdselsdepartementet funnet det mest hensiktsmessig ikke å implementere forordning 90/2012. Vi ville risikere at forordning nr. 628/2013 ville tre i kraft i EU før vi rakk å implementere revisjonen av forordning nr. 736/2006. Departementet har i stedet fokusert på å få ferdigstilt implementeringen av forordning nr. 628/2013, som opphever forordning nr. 736/2006 som endret ved forordning nr. 90/2012, slik at denne kan tre i kraft i Norge samtidig med ikrafttredelse i EU. EFTA-sekretariatet er informert om denne prioriteringen. Forordning 628/2013 vil gjelde på samtlige områder der EASA har kompetanse i henhold til basisforordningens kapittel II. Dette gjelder luftdyktighet, miljøbeskyttelseskrav, luftfartsoperasjoner, sertifikater, tredjelandts luftfartøy, lufttrafikkjeneste (ATM/ANS) og landingsplasser. Det åpnes også for at forordningen skal gjelde for områder som EASA i fremtiden vil få kompetanse på.

Den nye forordningen skal i hovedsak legge til rette for en mer risikobasert tilsynsmetodikk, slik at EASA kan dedikere sine ressurser der det er størst behov. Endringene sett i forhold til forrige standardiseringsforordning er i hovedsak knyttet til EASA-inspektørenes kompetanse, løpende overvåkning av ulike data, proaktiv informasjon til de nasjonale luftfartstilsynene, og at minimumsstørrelse på inspeksjonsteamene skal være mer fleksibel. Endringene i tilsynsmetodikken er såpass omfattende at antallet standardiseringsinspeksjoner må reduseres i en overgangsperiode, slik at EASA-inspektørene kan læres opp i den nye metodikken. Det vil i den forbindelse bli avholdt workshops. Det legges opp til at EASA kan ta i bruk den nye inspeksjonsmetodikken i 2014.

Hovedpunkter i det nye forslaget er

- En mer konsistent begrepsbruk. Både knyttet opp mot Continuous Monitoring Approach (CMA) slik den blir lagt til grunn av FNs luftfartsorganisasjon ICAO (jf. samarbeidsavtalen (MOC) EU-ICAO); samt terminolog og metode for ISO-sertifisering.
- All relevant informasjon skal sendes EASA, tilsvarende den informasjonen som gjøres tilgjengelig for ICAO i forbindelse med ICAOs inspeksjon (USOAP-inspeksjonen).
- EU og ICAO skal samarbeide slik at man så mye som mulig unngår duplisering av inspeksjoner. Samtidig vil de to organisasjonene gjøre data tilgjengelig for hverandre.
- En fast nasjonal koordinator skal oppnevnes. Koordinator skal ha ansvar for alle standardiseringsaktiviteter på ulike områder. Videre skal koordinator vedlikeholde informasjon, oppdatere planer for retting av avvik og assistere EASA i alle trinn av inspeksjonen. Det er ikke noe krav at denne personen er samme koordinator som for ICAO CMA/USOAP. Det skal kun være én nasjonal koordinator, til tross for at det kan være flere kompetente myndigheter.
- Mindre rapportering/byråkrati i forbindelse med inspeksjoner.
- Continuous Monitoring som metode; dvs. informasjon skal samles inn fra en rekke ulike kilder, den skal deretter analyseres og prioriteres, og inspeksjoner skal planlegges på bakgrunn av dette. - Det blir tre ulike typer inspeksjoner med ulik grad av dybde. Det tilstrebes også bruk av mer fokuserte inspeksjoner og ad-hoc inspeksjoner.
- Det blir mer fleksibilitet for EASA når det gjelder å sette sammen inspeksjonsteam og tilpasse disse i omfang og kompleksitet til den aktuelle inspeksjonen.
- Det settes fokus på opplæring/kompetanse for EASAs teamledere og inspektører.

Merknader

Ny standardiseringsforordning er gitt med hjemmel i forordning nr. 2016/2008, som igjen er hjemlet i EF-traktaten art. 80 og art. 251. Den forrige standardiseringsforordningen (forordning nr. 736/2006) er gjennomført i norsk rett ved forskrift 26. februar 2013 nr. 219 om gjennomføring av felleseuropeiske sikkerhetsregler for sivil luftfart og om etablering av et europeisk flysikkerhetsbyrå mv. (EASA-forskriften). Den nye forordningen vil kunne gjennomføres ved endring av denne forskriften og tilhører Gruppe 2 (krever forskriftsendring men griper ikke vesentlig inn i norsk handlefrihet). Det er primært Luftfartstilsynet, og eventuelt andre som i fremtiden vil kunne få delegert myndighet av Samferdselsdepartementet innenfor rammen som settes i forordning nr. 216/2008, som er berørt av endringene som rettsakten medfører. Etableringen av en forsterket rolle som nasjonal koordinator vil antagelig medføre noe økt arbeidsomfang og kostnader for Luftfartstilsynet, på grunn av det mer kontinuerlige og løpende tilsynet fra EASAs side. På den annen side vil mer koordinering mellom ICAOs USOAP-inspeksjoner og EASA kunne medføre noe reduserte kostnader for Luftfartstilsynet. Det er vanskelig å kvantifisere i detalj hvor mye merarbeid den nye standardiseringsforordningen medfører. EASA har imidlertid antydnet at 85 % av data allerede i dag rapporteres av de nasjonale luftfartstilsynene til EASA. Det er imidlertid på nåværende tidspunkt noe vanskelig å være mer presis på dette punktet, da dette vil avhenge av den endelige avtalen mellom EU og ICAO på området. Internt i Luftfartstilsynet er det sannsynlig at det må gjennomføres en vurdering av plasseringen av koordinatoransvaret i organisasjonen, da det er viktig at det organisatorisk legges til rette for at koordinator kan gjøre sin jobb på best mulig måte. Luftfartstilsynet legger til grunn at de nye oppgavene kan løses innenfor eksisterende budsjettramme. Samferdselsdepartementet har på bakgrunn av dette konkludert med at det ikke vil være nødvendig med artikkel 103-forbehold grunnet budsjettmessige konsekvenser.

Rettsakten får ikke direkte økonomiske eller administrative konsekvenser for private aktører, med unntak av at inspeksjon av en eller flere norske aktører ofte vil inngå som en del av EASAs inspeksjoner i Norge.

Sakkyndige instansers merknader

Saken har vært behandlet i Spesialutvalget for transport. Forordningen og utkast til gjennomføringsforskrift ble sendt på høring med frist 21. oktober 2013. Det fremkom ingen kommentarer fra høringsinstansene under høringsrunden. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel.

32013D2045 Kommisjonsbeslutning C(2013)2045 av 17. april 2013 som endrer Kommisjonsbeslutning C(2010)774 med hensyn til screening av væske, spray og geleer på EU-lufthavner

Sammendrag av innhold

Vedlegget til kommisjonsbeslutning C(2013)2045 fastsetter tilleggsbestemmelser om gjennomføringen av sikkerhetskontroll av væske, nærmere bestemt krav til deteksjonskapasitet på LEDS (Liquid Explosives Detection) utstyr, standard 3. Dette gjelder teknisk utstyr. Informasjonen i vedlegget er gradert KONFIDENSIELT (CONFIDENTIEL EU INFORMATION) og det kan av den grunn ikke gjøres rede for detaljene i regelverket. Beslutningen vil bli gjort tilgjengelig for de aktørene som har et berettiget behov for informasjon om innholdet.

Merknader

Rettsakten er gitt med hjemmel i Europaparlaments- og Rådsforordning (EF) nr. 300/2008 som igjen har hjemmel i EF-traktaten art. 80.2.

Rettsakten får ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for norske myndigheter. For Avinor/OSL og de private lufthavnene vil de nye kravene i all hovedsak kun innebære behov for oppdatering av software på allerede innkjøpt utstyr. Kostandene knyttet til dette regelverket er derfor begrenset sammenlignet med situasjonen hvis denne rettsakten ville innebære krav om utskiftning av utstyr. Rettsakten vil bli gjennomført i norsk rett gjennom endring av forskrift 1. mars 2011 nr. 214 om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten mv., og tilhører gruppe 2.

Sakkyndige instansers merknader

Saken har vært behandlet av Spesialutvalget for transport. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel.

På grunn av sakens karakter, som innebærer at innholdet ikke kan gjøres alminnelig kjent, vil det ikke bli gjennomført alminnelig åpen høring. Saken er gjort kjent for de aktører som har berettiget behov for informasjon om saken.

Luftfartstilsynet har opprettet en nasjonal hørings- og referansegruppe bestående av representanter fra Oslo Lufthavn, Torp lufthavn, Widerøe's Flyveselskap, Avinor og Luftfartstilsynet. Formålet med høringsgruppen er å identifisere de konsekvenser av regelverket knyttet til sikkerhetskontroll av væske kan tenkes å få, samt sikre en hensiktsmessig gjennomføring av regelverket i Norge.

32013D4180 Kommisjonsbeslutning C(2013)4180 av 9.7.2013 som endrer Kommisjonsbeslutning C(2010)774 som fastsetter detaljerte krav for gjennomføringen av de felles grunnleggende standarder med hensyn til flyfrakt og post

Sammendrag av innhold

Vedlegget til kommisjonsbeslutning C(2013)4180 endrer kommisjonsbeslutning C(2010)774 på området flyfrakt og post fra tredjeland til EU.

Dagens regelverk inneholder bestemmelser knyttet til sikkerhetskontroll o.l. for frakt og post som ankommer EU-lufthavner fra tredjestater. Forordning (EU) nr. 185/2010 pkt. 6.8.1.1 fastsetter at et luftfartsselskap som flyr frakt og post inn til EU fra et tredjeland som ikke er listet i forordningens vedlegg 6F, skal utnevnes som «air cargo or mail carrier operating into the Union from a third country airport» (ACC3).

Enkelte tredjestater har en slik særlig forbindelse med EU-statene at de er unntatt fra kravet om slik ACC3-godkjenning. Etter en konkret trusselvurdering har listen over stater unntatt fra kravet om ACC3-godkjenning nå blitt oppdatert, jf. vedleggets punkt 6Fii.

Informasjonen i vedlegget er gradert KONFIDENSIELT (CONFIDENTIEL EU INFORMATION) og det kan av den grunn ikke gjøres rede for detaljene i regelverket.

Beslutningen vil bli gjort tilgjengelig for de aktørene som har et berettiget behov for informasjon om innholdet.

Merknader

Rettsakten er gitt med hjemmel i Europaparlaments- og Rådsforordning (EF) nr. 300/2008 som igjen har hjemmel i EF-traktaten art. 80.2.

Rettsakten får ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for norske myndigheter eller norske luftfartsaktører.

Rettsakten vil bli gjennomført i norsk rett gjennom endring av forskrift 1. mars 2011 nr. 214 om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten mv., og tilhører gruppe 2.

Sakkyndige instansers merknader

Saken har vært behandlet av Spesialutvalget for transport. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. På bakgrunn av sakens karakter, som innebærer at innholdet ikke kan gjøres alminnelig kjent, vil det ikke bli gjennomført alminnelig åpen høring. Saken er gjort kjent for de aktører som har berettiget behov for informasjon om saken.

32012R1082 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 1082/2012 av 9. november 2012 om endring av forordning (EU) nr. 185/2010 med hensyn til EU-godkjenning av luftfartssikkerhet

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 185/2010 fastsetter detaljerte bestemmelser for sikkerhetskontroll av frakt og post som transporteres til EU/EØS-lufthavner fra tredjeland (land utenfor EU/EØS-området). Formålet med regelverket er å beskytte de sivile flyselskapene, som bringer med seg slik frakt og post, mot ulovlige handlinger.

Endringsforordning 1082/2012 til 185/2010 fastsetter bestemmelser om at flyselskaper, fraktleverandører og kjente avsendere i tredjeland, innen 1. juli 2014, skal valideres i en uavhengig inspeksjon. Forordning 1082/2012 inkluderer blant annet en sjekkliste og forpliktelseserklæring for flyselskapene (ACC3 - Air Cargo og Mail Carrier operating into the Union from a Third Country Airport), mens det ikke er inkludert sjekklister for fraktleverandører (Regulated Agent - RA3) og kjente avsendere (Known Consignor - KC3) (se eget EØS-notat om regelverket som innfører sjekklister for RA3 og KC3 - forordning 654/2013).

Gjeldende regelverk (før forordning 1082/2012) fastsetter krav om at flyselskap som skal fly frakt og/eller post fra en lufthavn i et tredjeland hvor status som "Air Cargo or Mail Carrier operating into the Union from a Third Country Airport" (ACC3) er påkrevd, må ha ACC3-status. Frem til 30. juni 2014 er det tilstrekkelig at flyselskapet avgir en erklæring til vedkommende myndighet om at de oppfyller relevante securitykrav, for å oppnå slik status.

Flyselskaper som ønsker ACC3-status må fra 1. juli 2014 også sikre at aktiviteten i tredjeland blir underlagt en stedlig inspeksjon gjennomført av en kontrollant, slik at det kan dokumenteres gjennom en rapport at kravene i regelverket er oppfylt. Kontrollanten kan være et myndighetsorgan, en person eller et selskap som er godkjent av et EU/EØS-land til å utføre oppgaven. Forordning 1082/2012 fastsetter nærmere betingelser for godkjenning av kontrollanter, herunder opplærings- og kompetansekrav, jf. vedleggets punkt 11.6.3.

EU-godkjenning av luftfartssikkerhet er en standardisert, dokumentert, uavhengig og objektiv prosess, med det formål å fremskaffe og evaluere i hvor stor grad enheten som blir godkjent er i overensstemmelse med relevant securityregelverk. I tillegg er det gitt nærmere krav til hvordan gjennomføringen av EU-godkjenningen skal skje, jf. vedleggets punkt 11.6.1, 11.6.2 og 11.6.5. Godkjent ACC3 må fra 1. juli 2014 sørge for sikkerhetskontroll av frakt/post som skal flys inn til EU/EØS-området er i samsvar med EU-standarder.

Fraktleverandører (RA3) og såkalte kjente avsendere (KC3) har to forskjellige muligheter for å bli godkjent innenfor ACC3-systemet:

Dersom de ønsker å være en del av fraktkjeden til ett eller flere *bestemte* flyselskaper som flyr frakt og post inn til lufthavner i EU/EØS-området, kan de bli evaluert som en del av ACC3-evalueringen. De vil da kun være godkjent som en del av det spesifikke flyselskapets fraktkjede, og valideringen vil foretas ved hjelp av sjekklisen som benyttes under valideringen av flyselskapet.

Alternativt kan fraktleverandøren eller kjent avsender søke om godkjenning på selvstendig grunnlag. Ved å inneha slik godkjenning kan de benyttes av et hvilket som helst ACC3-godkjent flyselskap. Dersom det gjennom validering fremkommer at fraktleverandøren eller den kjente avsenderen kan godkjennes, vil denne motta en rapport som viser at enheten er godkjent med en varighet på 5 år. Kopi av denne rapporten skal gis til det eller de aktuelle ACC3-flyselskapet, som må innta detaljene om de RA3 og KC3 som flyselskapet benytter i fraktkjeden i sin database.

Merknader

Forordning 1082/2012 er hjemlet i forordning 300/2008, som igjen er hjemlet i EF-traktatens art. 80.2. Rettsakten vil bli gjennomført i norsk rett gjennom endring av forskrift 1. mars 2011 nr. 214 om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten mv., og tilhører gruppe 2.

Administrative og økonomiske konsekvenser for flyselskapene

Det vil påløpe kostnader for de aktuelle flyselskapene idet de må sikre at operasjonen i tredjeland skjer i henhold til kravene i EU-regelverket.

Flyselskapet må søke om å få ACC3-status og det vil påløpe gebyr for valideringen. Fra 1. juli 2014 forutsetter ACC3-godkjenning en stedlig inspeksjon på de relevante lufthavner som viser at kravene i regelverket er oppfylt. Dette vil medføre utgifter for flyselskapet i form av honorar til kontrollanten. Videre vil flyselskapet måtte utnevne og lære opp en person som har ansvar for implementering av regelverket, herunder sikkerhetskontrollen samt for å føre en database over RA3 og KC3 som de mottar frakt fra. Kostnadene knyttet til dette arbeidet vil kunne variere ut fra kostnadsnivået i det aktuelle tredjelandet hvor flyselskapet har base. Hittil er det kun Norwegian som har søkt om godkjenning for lufthavnen i Bangkok.

Administrative og økonomiske konsekvenser for myndighetene

Norge har fått tildelt ansvar for 40 flyselskaper som driver med frakt/post fra tredjeland. Dette gjelder alle flyselskaper med norsk Air Operators's Certificate (AOC), men også en del utenlandske flyselskaper.

Luftfartstilsynet har per 1. oktober 2013 mottatt og behandlet to søknader fra luftfartsselskap om slik ACC3-status. Årsaken til det begrensede antallet søknader antas å være at få av de flyselskapene Luftfartstilsynet har ansvaret for, faktisk flyr frakt fra tredjeland som krever slik ACC3-godkjenning. Det er flere ACC3-luftfartsselskap som opererer til Norge, men som faller inn under ansvarsområdet til et annet EU-land og er godkjent der. Luftfartstilsynet fører tilsyn med om flyselskap som flyr fra tredjeland til Norge har ACC3-status dersom dette er påkrevd.

Siden dette er et nytt fagområde, må Luftfartstilsynet bygge opp intern kompetanse på området gjennom kursing mv. Videre er det en ny oppgave for Luftfartstilsynet å føre tilsyn med at flyselskaper som flyr frakt til Norge har ACC3-status der dette er påkrevd. Kostnader til opplæring antas å være om lag kr. 50 000, mens årlig merkostnad knyttet til det nye tilsynsområdet antas å være om lag kr. 30 000. Dette dekkes over ordinære budsjetter. Arbeidet knyttet til behandling av søknader om godkjenning som ACC3-selskap og oppdatering av EUs felleseuropeiske fraktdatabase antas å være mer begrenset i størrelsesorden 10-15 dagsverk i året.

Regelverket får ikke konsekvenser for andre myndigheter.

Sakkyndige instansers merknader

Saken har vært behandlet av Spesialutvalget for transport. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel. Regelverket ble sendt på høring 22. februar 2013 med høringsfrist 12. april 2013. Det innkom ikke kommentarer knyttet til det materielle innholdet.

32013R0654 Kommisjonens gjennomføringsforordning (EU) nr. 654/2013 av 10. juli 2013 som endrer forordning (EU) nr. 185/2010 med hensyn til EU security validation sjekklister for aktører fra tredjeland

Sammendrag av innhold

Forordning (EU) nr. 185/2010 fastsetter detaljerte bestemmelser for sikkerhetskontroll av frakt og post som transporteres til EU/EØS-lufthavner fra tredjeland (land utenfor EU/EØS-området). Formålet med regelverket er å beskytte de sivile flyselskapene, som bringer med seg slik frakt og post, mot ulovlige handlinger.

Forordning 185/2010 fastsetter krav om at flyselskap som skal fly frakt og/eller post fra en lufthavn i et tredjeland hvor status som "Air Cargo or Mail Carrier operating into the Union from a Third Country Airport" (ACC3) er påkrevd, må ha ACC3-status. (Kravet fastsatt i endringsforordning 859/2011.) Fraktleverandører og kjente avsendere som skal være en del av fraktkjeden i et tredjeland må, i likhet med flyselskap som søker godkjenning som ACC3, også godkjennes som RA3 (EU aviation security validated regulated agent) eller KC3 (EU aviation security validated known consignor).

Godkjente, uavhengige EU-validerere (kontrollanter) skal vurdere om de fastsatte kravene etterleves ved den enheten som søker om godkjenning. For å sikre at valideringen foretas på en dokumentert, ensartet og objektiv måte, skal fastsatte sjekklister benyttes under arbeidet med evaluering av enheter i tredjeland. Forordning (EU) nr. 654/2013 innfører sjekklister for validering av RA3 og KC3. (Se ellers eget EØS-notat om forordning (EU) nr. 1082/2012 som fastsetter nærmere bestemmelser om at flyselskaper, fraktleverandører og kjente avsendere i tredjeland, innen 1. juli 2014, skal valideres i en uavhengig inspeksjon.)

Merknader

Forordning 654/2013 er hjemlet i forordning 300/2008, som igjen er hjemlet i EF-traktatens art. 80.2. Rettsakten vil bli gjennomført i norsk rett gjennom endring av forskrift 1. mars 2011 nr. 214 om forebyggelse av anslag mot sikkerheten i luftfarten mv., og tilhører gruppe 2. Rettsakten får ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for norske flyselskap eller norske myndigheter.

Sakkyndige instansers merknader

Saken har vært behandlet av Spesialutvalget for transport. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel.

32013R0409 Implementeringsforordning (EU) nr. 409/2013 om identifisering av fellesprosjekter, etablering av styringsstruktur og identifikasjon av insentiver som støtter opp om gjennomføringen av "European Air Traffic Management Master Plan"

Sammendrag av innhold

I 2000 lanserte EU sitt initiativ om etablering av et felles europeisk luftrom. Bakgrunnen for dette var prognoser om en fordobling av lufttrafikken i europeisk luftrom frem mot 2025. Den 10. mars 2004 vedtok EU fire rammeforordninger som etablerer Et felles europeisk luftrom (Single European Sky - SES I). Hovedformålet var å øke kapasiteten i luftrommet, bedre effektiviteten i den europeiske lufttrafikkstyringen og opprettholde et høyt sikkerhetsnivå. Rettsaktene regulerer virksomheten innenfor det som benevnes som flysikringsvirksomheten (styring av og kontroll med flytrafikken). Lovgivningen ble revidert i 2009 ved forordning (EU) nr. 1070/2009 (SES II): "Towards a more sustainable and better performing aviation". Bakgrunnen for revisjonen var at man ikke hadde oppnådd de mål som var satt med initiativet om et felles europeisk luftrom. Her lanserte man prinsippet om krav til ytelse ("performance") som hovedpremiss for den videre utvikling innenfor sektoren, dvs. forbedret ytelse innen flysikringstjenesten, og innen nettverksfunksjoner knyttet til denne virksomheten.

SES II stiller krav om tett samarbeid og/eller integrering mellom tjenesteleverandører innenfor større luftromsblokker. Selv om Norge ikke formelt har implementert SES II, har Norge sammen med Estland, Finland og Latvia etablert slikt samarbeid gjennom *North European Functional Airspace Block* (NEFAB), formelt i kraft fra slutten av 2012. I tillegg kom krav om forsterket og samlet styring av luftromsstruktur og nettverksfunksjoner. Samtidig ble det stilt krav om en tettere integrering av EUs

teknologiutviklingsprogram for flysikringsområdet (SESAR) i lovgivningsarbeidet på dette feltet. En av de viktigste forutsetningene for å nå de ambisiøse målene innenfor Single European Sky, er at man evner å utvikle og implementere teknologiske løsninger som kan muliggjøre den ønskede effektivisering i luftrommet som igjen skal føre til bedre sikkerhet, lavere utslipp og reduserte kostnader.

Nye teknologiske løsninger og krav til interoperabilitet vil, sammen med et effektivt FAB-samarbeid og effektivisering av de sentrale mekanismene for nettverksstyring, være de viktigste verktøyene i arbeidet med å nå de fastsatte mål i henhold til ordningen med ytelsesstyring. Til dette formålet ble teknologiprogrammet SESAR (Single European Sky Air Traffic Management Research and development) etablert.

SESAR-programmet kan deles inn i tre faser; definisjonsfasen, utviklingsfasen og implementeringsfasen. Definisjonsfasen ble gjennomført i perioden 2004-2008. Denne prosessen la grunnlaget for det videre arbeid. Utviklingsfasen skal være avsluttet innen utgangen av 2016. De ulike prosjektene som SESAR omfatter varierer i størrelse og omfang. En del prosjekter er nå kommet så langt i utviklingsfasen at det nærmer seg implementering. Denne fasen av programmet ledes av et formelt styringsorgan "SESAR Joint Undertaking" (SJU), som er opprettet gjennom en egen rettsakt (tatt inn i EØS-avtalen - Rådsforordning (EF) nr. 219/2007). I SJU er kommisjonen og Eurocontrol hovedmedlemmer. For øvrig deltar aktører fra produsentindustrien, tjenesteytere og luftromsbrukere mv. som har forpliktet seg til å utføre de oppgavene som er definert i arbeidsprogrammet for utviklingsfasen til SESAR. Disse aktørene sitter i styret i SJU. Til grunn for arbeidet med implementeringsfasen (2014 – 2020/2025) ligger en revidert versjon av European ATM Master Plan fra 2012.

Foreliggende forordning (forordning (EU) nr. 409/2013) omhandler hvordan implementeringsfasen skal organiseres. Forordningen omfatter kun prosjekter som defineres som fellesprosjekter ("Common Projects") jfr. forordning (EF) nr. 550/2004 artikkel 15a. Hva som kjennetegner slike prosjekter er nærmere beskrevet i forordningens artikkel 4. Det skal være prosjekter som er viktige for hele nettverkets fungering ("European Air Traffic Management Network" (EATMN)) som er moden for implementering og som det er avgjørende at gjennomføres samtidig.

For å sikre en effektiv implementeringsfase, er det i forordningen tatt inn en relativt detaljert beskrivelse av hvilke instanser som har ansvar på de ulike nivå, og hvordan medvirkning fra alle berørte aktører sikres. SJU skal ikke ha noen framtreddende rolle i implementeringsfasen. Artikkel 5 slår fast at det er kommisjonen som skal ta initiativ til, og vedta, fellesprosjekter etter vanlig regelverksprosedyre (komitologi), i.e. basert på behandling og godkjenning fra medlemslandenes representanter i Single Sky Committee. Den samme artikkelen har detaljerte bestemmelser om hvilke instanser kommisjonen i denne sammenheng skal få bistand fra og hvilke instanser som skal konsulteres. Kommisjonen skal i tillegg sikre at man for det enkelte fellesprosjekt har støtte fra de berørte luftromsbrukere og aktuelle aktører om utfører flysikringstjenesten.

Styringsstrukturen for implementeringsfasen består av tre nivåer:

Det politiske nivå (policy level). Kommisjonen er ansvarlig for dette nivået. Artikkel 8(2) gir en detaljert opplisting av hvilke oppgaver som ligger til dette nivået. Disse er i all hovedsak på et overordnet plan. Den viktigste oppgaven er å vedta hvilke prosjekter som skal ha status som fellesprosjekter. Kommisjonen skal i henhold til artikkel 6 være ansvarlig for oppfølging av igangsatte fellesprosjekter. Kommisjonen skal rapportere til Single Sky Committee om gjennomføringen av besluttede fellesprosjekter.

Ledelsesnivået (management level). Det etableres en ny funksjon, "Deployment Manager", som skal oppnevnes av Kommisjonen og ha ansvaret for dette nivået. Her vil det løpende ansvaret for den praktiske implementeringen av de besluttede fellesprosjekter ligge. Som styringsredskap skal det etableres et eget implementeringsprogram som vil omhandle samtlige implementeringsprosjekter som inngår som del av besluttede fellesprosjekter. "Deployment Manager" vil ha hovedansvaret for utvikling og vedlikehold av programmet, men kommisjonen formelt vil vedta det. Artikkel 9 gir en detaljert opplisting av hvilke oppgaver som skal tillegges ledelsesnivået. Oppgavene er i hovedsak av koordinerende karakter for å sørge for at ulike interesser blir ivarettatt (herunder Network Manager og militære interesser), samt at de ulike fellesprosjekter ikke kommer i konflikt med hverandre. "Deployment Manager" har videre ansvar for koordinering med nasjonale myndigheter. På dette nivået

ligger det også et ansvar for å holde oversikt over mulige EU-finansieringsprogrammer som kan være aktuelle for de enkelte fellesprosjekter. Deployment Manager skal bestå av representanter fra luftromsbrukere og tjenesteytere, eller grupperinger som representerer slike. Representanter fra tredjeland kan også gis anledning til å delta.

Implementeringsnivået (implementation level). På dette nivået finner vi de enkelte implementeringsprosjekter med sine egne prosjektledere for å gjennomføre fellesprosjektene som definert i implementeringsprogrammet. Implementeringsprosjekter skal velges av kommisjonen etter anbudsutlysning. Artikkel 10 gir en oppstilling av hvilke oppgaver som skal tilligge dette nivået.

I artikkel 13 er det gitt en åpning for at fellesprosjekter kan kvalifisere for støtte fra EUs flerårige finansieringsprogrammer.

Merknader

Foreliggende forordning (forordning (EU) nr. 409/2013) er et gjennomføringsregelverk hjemlet i forordning (EF) nr. 550/2004 artikkel 15a som kom inn i lovgivningen gjennom revisjonen i 2009 (ved forordning (EF) nr. 1070/2009). Norge har i utgangspunktet sluttet seg til arbeidet med å nå de ambisiøse målene som er satt for gjennomføring av Single European Sky, men denne endringsforordningen er formelt ennå ikke tatt inn i EØS-avtalen.

Det er viktig å være klar over at foreliggende forordning (forordning (EU) nr. 409/2013) kun etablerer rammeverket for identifisering og gjennomføring av fellesprosjekter. Beslutning om etablering av fellesprosjekter vil bli formalisert som separat rettsakter som vil følge den ordinære prosessen for implementering i EØS-avtalen. Formelt sett blir ikke Norge bundet til å delta i de forskjellige fellesprosjektene ved å ta inn denne rettsakten i EØS-avtalen, selv om det selvsagt ligger sterke føringer (som ellers innenfor EØS-avtalens område) for at også slike rettsakter skal implementeres og gjøres gjeldende for EØS.

Avinor har så langt ikke gjort noen analyse av hvilke tiltak innenfor European ATM Master Plan som kan ligge an til å bli foreslått som fellesprosjekter. Følgelig foreligger det ingen oversikt over hvilke kostnader som vil være knyttet til gjennomføring av fellesprosjekter for aktører i Norge. Selv om Norge ligger geografisk i utkanten, er det imidlertid ikke tvil om at fellesprosjektene også vil påvirke Norge. Gjennom politiske beslutninger om tilslutning til rammene for Single European Sky og målsettingene for lovgivningen, har Norge allerede langt på vei akseptert at det vil påløpe kostnader i forbindelse med implementering av ny teknologi, men det er forventninger om at vekst i trafikken sammen med nødvendige omstruktureringer vil muliggjøre moderniseringen og endatil redusere enhetskostnadene knyttet til flysikringstjenesteytingen.

På et overordnet nivå er det anslått at gjennomføringen av planene for SESAR kan kreve investeringer på i størrelsesorden 30 milliarder euro. Av dette anslås at i størrelsesorden 22 milliarder euro vil falle på luftromsbrukerne, og det resterende på flysikringstjenesteyterne. Dette må sees i forhold til historiske investeringsnivå til dette formålet, og til nytteeffektene av å gjennomføre programmet – både for luftfartssektoren og mht. samfunnsøkonomiske og miljømessige effekter. Implementeringsfasen vil først og fremst berøre luftromsbrukerne og flysikringstjenesteyterne. Det vil være snakk om til dels svært store investeringer både på bakken og for det enkelte luftfartøy. Avinor har i sin forretningsplan lagt inn rom for investeringer knyttet til SESAR og koblet til ATM Master Planen. Det må forventes at også luftromsbrukerne har tatt dette inn i sine forretningsplaner. Tjenesteytere og luftromsbrukere fra EU-landene forventes å få delfinansiering ifm utrulling av SESAR-teknologi. Rammene og innretningen på slike støtteordninger er ikke klar p.t. og avhenger blant annet av enighet i EU om overordnet budsjett og fordeling til infrastrukturtiltak spesielt. EU synes å ville samle alle sine virkemidler under en egen finansieringsordning/ initiativ kalt *Connecting Europe Facility* som også TEN-T ordningen vil legges under. Finansieringsordningen får sitt budsjett fastsatt gjennom EUs langtidsbudsjett (MFF) for 2014-2020. Rammen for SESAR relaterte støtteordninger er på 3 milliarder euro (svarende til 10% av anslått investeringsbehov knyttet til SESAR). Det er uklart om dette beløpet blir stående i det endelige budsjettforliket, men det er uansett klart at norske aktører ikke får tilgang til støtte fra dette EU-virkemiddelet med mindre Norge ønsker og gis mulighet til å knytte seg til (og da selvfølgelig med budsjettmessige konsekvenser for Norge). Utover det prinsipielle, får norsk deltakelse etter normale EFTA BNP-prinsipper for deltakelse i EU programmer, større økonomiske implikasjoner og særlig dersom det ikke gis anledning til å isolere deltakelse til dette infrastrukturuområdet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært sendt ut til skriftlig høring hos NHO-Luftfart, Avinor og Forsvaret. Avinor har i sin tilbakemelding vektlagt utfordringene knyttet til finansiering av fellesprosjektene og særlig mangel på støtteordninger tilsvarende de som er tilgjengelig for medlemmer i EU:

«Slik vi forstår regelverket bygger dette på en grunntanke om at en synkronisert og koordinert implementering av utvalgte prosjekter er av vesentlig betydning for hele det europeiske nettverket. Erfaringer fra tidligere prosjektimplementering, som eksempelvis redusert høydeatskillelse over 29.000 fot, understøtter dette. For å sikre en slik synkronisering på tvers av både geografiske områder og ulike industriaktører, benyttes både lovgivningsmekanismer og insentiver. Med dette som utgangspunkt mener Avinor at det oppstår en betydelig ubalanse for Norges del. Norge har i kraft av EØS-avtalen ikke samme tilgang til EU-finansiering som medlemslandene i EU. På denne måten vil Avinor som yter av flysikringstjenester bli pålagt å gjennomføre investeringer og implementeringsprosjekter som ikke nødvendigvis vil være lønnsomme isolert sett. Samtidig er ikke tilgangen på finansiering til stede på samme måte som for flysikringsorganisasjoner i EU-landene. Dette stiller Avinor i en situasjon der det er dårligere økonomiske rammebetingelser for Avinor enn for flysikringsorganisasjoner i EU. Forpliktelsene knyttet til implementering vil likevel være til stede i kraft av forordningen. I tillegg er Avinor og Norge underlagt EU's regelverk for ytelsesstyring, der det foreligger bindende mål for kostnadseffektivitet. Det er også viktig å være oppmerksom på at regelverket om fellesprosjekter, kombinert med regelverket for ytelsesstyring har en påvirkning på Avinors større lufthavner, slik at ubalansen mellom forpliktelser og insentivmekanismer på samme måte er gjeldende for deler av selskapets lufthavnvirksomhet. Fra norsk side er det vesentlig at det nå rettes oppmerksomhet mot forholdet mellom forpliktelsene knyttet til fellesprosjektene og fraværet av insentivmekanismer. Dette spørsmålet angår ikke Avinors økonomi alene. De kommende investeringene knyttet til fellesprosjekter, som ansees å kunne bli betydelige, må i sin helhet dekkes over Avinors ordinære investeringsbudsjetter. Selskapet har allerede et svært utfordrende investeringsprogram, og i tillegg må investeringer som gjøres i infrastruktur og nye konsepter for flysikringstjenesten, helt og holdent finansieres gjennom avgifter til luftromsbrukerne. Dermed er det en risiko for at prosjekter og tiltak med begrenset nytteverdi likevel må implementeres, med høyere avgifter som konsekvens. Dette vil igjen føre til redusert konkurransekraft for flyselskaper som har store deler av sin operative virksomhet i norsk luftrom og på norske flyplasser.»

NHO-Luftfart er i utgangspunktet positiv til forordningen og behovet for en koordinert gjennomføring av fellesprosjekter. En organisering som gir luftromsbrukerne stor grad av påvirkningsmulighet i forbindelse med etablering og gjennomføring av fellesprosjekter hilses velkommen. NHO-Luftfart har i likhet med Avinor AS uttrykt bekymring for ubalanse når det gjelder finansiering. I tillegg reises spørsmål rundt hvordan forordningen skal gjennomføres i EØS-sammenheng:

«Det er svært viktig at det etableres finansieringsmekanismer nasjonalt som speiler de mekanismer som etableres i EU for å sikre at berørte norske luftfartsoperatører får samme tilgang til økonomisk bistand og/eller incentivordninger som luftfartsoperatører innen EU. Det er videre viktig at man ved en innlemmelse av forordning 409/2013 i EØS-avtalen tilrettelegger for en praktisk og rask gjennomføring av eventuelle Kommisjonsbeslutninger om felleseuropeiske prosjekter også inne EØS EFTA-landene. NHO Luftfart kan ikke se at det er spesielle bestemmelser i forordningen som vil gi noen direkte konsekvenser for flyselskapene annet enn det som er påpekt over i form av kostnader ved installering av eventuelt nytt utstyr el. samt positive effekter i form av fremtidige operasjonelle gevinster i form av økt effektivitet, kostnadsbesparelser, positiv miljøeffekt mv. etter gjennomførte, vellykkede prosjekter.» Forsvaret har ingen merknader til forordningen.

Saken har vært behandlet i Spesialutvalget for transport, funnet EØS-relevant og akseptabel.

32013R0800 Kommisjonsforordning (EU) Nr. 800/2013 av 13. august 2013 som endrer forordning 965/2012 ved å tilføye denne driftsbestemmelser for ikke-erhvervsmessig sivil luftfart

Sammendrag av innhold

Gjennom Europaparlaments- og Rådsforordning (EF) nr. 216/2008 (Basisforordningen) er det felleseuropeiske regelverket utvidet på flere områder innen sivil luftfart. Basisforordningen forutsetter imidlertid at det utarbeides detaljerte felleseuropeiske bestemmelser, såkalte "Implementing Rules"

(IR), innenfor hvert av nye områdene som omfattes av forordningen. Dette innebærer fastsettelse av tre nye avledede forordninger til basisforordningen 216/2008: om sertifisering av besetningsmedlemmer (Regulation on Aircrew), om luftfartsoperasjoner (Regulation on Air Operations) og om tredjeland-operatører (Regulation on Third Country Operators). Basisforordningen utvider myndigheten til EASA (European Aviation Safety Agency) slik at den omfatter de nye områdene som følger av 216/2008.

Om forordning 800/2013 – “Air Operations – OPS (Part-NCC and Part-NCO)”

Virkeområde:

Forordning 800/2013 inneholder felleseuropeiske regler om luftfartsoperasjoner for ikke-erhvervsmessig flyging. Regelverket differensierer mellom ikke-erhvervsmessig flyging med komplekse motordrevne fly og helikoptre (Part-NCC), og ikke-erhvervsmessig flyging med seilfly, ballong, samt motordrevne fly og helikoptre som *ikke* anses som komplekse (Part-NCO). Definisjonen av komplekse motordrevne fly og helikoptre står i forordning 216/2008 artikkel 3 bokstav j^[1]. Forordningen inneholder også organisasjonskrav for ikke-erhvervsmessige operatører av komplekse motordrevne fly og helikoptre (NCC-operatører), og krav til nasjonale luftfartsmyndigheters tilsynsarbeid i forhold til NCC-operatører og ikke-erhvervsmessige operatører av luftfartøyer som ikke anses som komplekse (NCO-operatører).

Forordning 800/2013 endrer forordning (EU) nr. 965/2012 om luftfartsoperasjoner (Commission Regulation on Air Operations) ved å tilføye regler om ikke-erhvervsmessige luftfartsoperasjoner. Forordning 965/2012 er i dag delt inn i fem vedlegg (annex). Gjennom forordning 800/2013 tilføyes forordning 965/2012 to ytterligere vedlegg: annex VI (Part-NCC) og annex VII (Part-NCO).

Utkastets formål:

Med unntak av flyging med såkalte annekts II-luftfartøyer^[2], innfører Part-NCC og Part-NCO total-harmoniserte flysikkerhetsbestemmelser for flyging med privatfly innenfor EU-/EØS-området. Denne typen flyging er i dag regulert nasjonalt og det eksisterer til dels store forskjeller i regelverket mellom landene. I tillegg tilhører privatflyging den mest risikoutsatte delen av sivil luftfart med hensyn til ulykker og hendelser. Part-NCC og Part-NCO må sees i sammenheng med Europakommisjonens og EASAs flysikkerhetsmessige arbeid, samt arbeid med å utvikle det felles indre marked for sivil luftfart i Europa. Formålet med regelverket er å skape et felles høyt flysikkerhetsnivå for privatflyging i Europa, samt bidra til bevegeligheten for denne typen luftfart over landegrensene gjennom å etablere ett sett felleseuropeiske regler.

[1] Motordrevet fly som enten har maksimal sertifisert avgangsmasse på mer enn 5700 kg, eller er sertifisert for mer enn 19 passasjerer, eller er sertifisert for en minimumsbesetning på to piloter, eller er utstyrt med turbojetmotor eller mer enn en turboprop motor. Helikopter som har maksimal sertifisert avgangsmasse på mer enn 3175 kg, eller er sertifisert for mer enn 9 passasjerer, eller er sertifisert for en minimumsbesetning på to piloter.

[2] Fartøyer opplistet i annekts II til forordning 216/2008 (historiske fartøyer, ubemannede fartøyer, mikrofly m.m.) er unntatt virkeområdet til forordning 216/2008.

Innhold i Part-NCC:

Part NCC inneholder kravene for ikke-erhvervsmessige operasjoner med komplekse motordrevne fly og helikoptre. Bestemmelsene skal bidra til å sikre at denne kategorien luftfartøyer blir operert på en flysikkerhetsmessig forsvarlig måte. Slike luftfartøyer opereres ofte under de samme forhold og i de samme deler av luftrommet som fartøyer som opereres i ordinær kommersiell lufttransport. Det kanskje vanligste eksemplet på slike NCC-operasjoner er privat VIP- og businessjet-flyging, som benyttes som alternativ til rutefly. Disse forholdene gjenspeiles i reglenes omfang og kompleksitet. Utkastet til Part-NCC er derfor mer omfattende enn Part-NCO.

Part-NCC er basert på et tidligere utkast til tilsvarende regelverk fra Joint Aviation Authorities (utkast til JAR-OPS 2), og er utviklet for å tilfredsstille kravene ICAO stiller til denne typen operasjoner gjennom Annex 6, part II og III. På grunn av den ovennevnte likheten med ordinær kommersiell lufttransport, er reglene i Part-NCC harmonisert med reglene i utkastet til Part-CAT. Likheten mellom Part-NCC og de tilsvarende reglene i Part-CAT er derfor stor.

Regelverket i Part-NCC er funksjonsbasert i den forstand at regelverket kun beskriver hva som skal oppnås med regelen, uten å angi i detalj hvordan dette skal oppfylles. Forordningen suppleres derfor

av AMC-materiale (veiledningsmateriale) som inneholder den nærmere beskrivelsen av hvordan kravene i den korresponderende bestemmelsen skal oppfylles. Regelverket åpner for fleksibilitet ved at luftfartsoperatørene etter søknad kan få godkjent alternative "means of compliance". Dette er nærmere beskrevet i EØS-notat til forordning 965/2012. Part-NCC er inndelt i fire såkalte sub-parter: "Subpart A - general requirements", "Subpart B - Operating procedures", Subpart C - Aircraft performance and operating limitations" og "Subpart D - Instrument, data, equipment".

Subpart A inneholder generelle krav til utførelsen av NCC-operasjoner. Eksempelvis nevnes angivelse av besetningens og fartøysjefens ansvar under flygingen, utførelsen av taxiing av luftfartøyet, hvilken dokumentasjon som skal medbringes under flyging og regler om transport av farlig gods.

Subpart B inneholder kravene til de operasjonelle prosedyrene en NCC-operatør skal benytte. Hver operatør plikter å utarbeide spesifikke prosedyrer basert på kravene i regelverket, som dekker alle delene av det å operere slike luftfartøyer, for eksempel prosedyrer for bruk av landingsplasser og operasjonsminima for landingsplassene^[1], avgangs- og landingsprosedyrer, prosedyrer for bruk av fartøyet utstyr og utrusting, prosedyrer for frakt av passasjerer og gods, m.m.

Subpart C fastsetter ytelses- og operasjonsbegrensninger for bruken av luftfartøyet. Dette for at fartøyet skal kunne opereres trygt og innenfor produsentens spesifikasjoner. Eksempler på hva som reguleres er krav til beregning av maksimal vekt og plassering av vekten (passasjerer og last) for fartøyet balanse, avgangs- og landingsbegrensninger og beregning av nødvendig rullebanedistanse.

Subpart D inneholder krav til instrumentering og øvrig utrustning til denne kategorien luftfartøyer. Utover basisinstrumentering og -utrusting, inneholder dette kapitlet krav til bl.a. terrengvarslingssystem (TAWS), flybåret antikollisjonssystem (ACAS) og annen sikkerhetsutrusting på samme måte som i luftfartøyer i kommersiell lufttransport (CAT). Kravene til ACAS er harmonisert med forordning 1332/2011 som omhandler siste versjon av denne typen utrusting (ACAS II). Grunnen til de felles utrustingskravene er som nevnt foran at NCC-operasjoner ofte utføres med passasjerer eller gods, i de samme deler av luftrommet og til de samme typer landingsplasser, som CAT-operasjoner. Felles regler er derfor en forutsetning for at NCC-operasjoner ikke skal utgjøre noen uakseptabel risiko.

Innhold i Part-NCO:

Part NCO inneholder kravene for ikke-erhvervsmessig flyging med seilfly, ballong, samt motordrevne fly og helikoptre som *ikke* anses som komplekse. Dette er i hovedsak rekreasjonsflyging som utføres av privatpersoner, enten alene eller organisert innenfor flyklubber. Reglene skal sørge for at denne typen operasjoner underlegges krav og prosedyrer som ivaretar en sikker drift av luftfartøyet. Reglene er utviklet for å stå i forhold aktiviteten som utøves, og inneholder derfor ikke like omfattende krav som Part-NCC.

Part-NCO bygger på ICAOs annek 6 del II (general aviation). Regelverket er funksjonsbasert på samme måte som Part-NCC.

I likhet med Part-NCC er Part NCO inndelt i fire sub-parter: "Subpart A - general requirements", "Subpart B - Operating procedures", Subpart C - Aircraft performance and operating limitations" og "Subpart D - Instrument, data, equipment".

Subpart A inneholder generelle krav til utførelsen av NCO-operasjoner, bl.a. angivelse av fartøysjefens oppgaver og ansvar, taxiing av luftfartøyet, fartøydokumenter som skal medbringes og transport av farlig gods. Av spesiell interesse nevnes bestemmelsen NCO.GEN.101 som også gir privatflygere (NCO-operatører) mulighet til å benytte "alternative means of compliance"^[2] for å oppfylle kravene i forordningen. Forutsatt de nasjonale luftfartsmyndighetenes godkjenning, gir dette mulighet for å etablere andre løsninger til hvordan kravene i forordningen skal oppfylles. Videre nevnes bestemmelsen i NCO.GEN.155 som gir NCO-operatører mulighet til å benytte minimum equipment list (MEL)^[3]. Regelen beskriver hvordan eventuell MEL skal utvikles, og krav om at operatøren skal notisere bruk av MEL til luftfartsmyndigheten. Dette for å sikre myndigheten kontrollmuligheter, uten å samtidig pålegge myndigheten å godkjenne samtlige notiserte MEL.

Subpart B inneholder kravene til de operasjonelle prosedyrene en NCO-operatør skal benytte, bl.a. avgangs og landingsprosedyrer, prosedyrer for planleggingen av flygingen og prosedyrer for frakt av passasjerer og gods.

Subpart C fastsetter begrensningene for bruken av luftfartøyet; ytelses- og operasjonsbegrensninger. Kapitlet er relativt kortfattet og bestemmelsene viser i hovedsak til at fartøyet skal opereres i henhold til AFM (Approved Flight Manual), de gjeldende lufttrafikkregler og at reglene for luftrommene og landingsplassene som benyttes.

Subpart D inneholder kravene til luftfartøyet instrumentering og øvrig utrusting. Kapitlet er inndelt med regler for de ulike fartøystypene: motor fly, helikoptre, seilfly og ballong.

Endringer i andre deler av forordningen om luftfartsoperasjoner:

Foruten endringene som følger av Part NCC og Part NCO, inneholder forordning 800/2013 endringer av enkelte andre bestemmelser i forordning 965/2012. Disse endringene som er nødvendig for å utvide virkeområdet til å dekke ikke-erhvervsmessig luftfart blir nærmere omtalt under.

Endringer i de innledende bestemmelsene til forordning 965/2012: Forordning 965/2012, artikkel 1, endres slik at NCC-operatører og NCO-operatører inkluderes i forordningens anvendelsesområde. Andre vesentlige endringer inkluderer at det i artikkel 5 tas inn at NCC-operatører må sende oppstartserklæring (declaration) om virksomheten. Kravene til erklæringen blir nærmere regulert i forordningens Part-ORO, men innebærer at opplysninger om operatøren og dennes virksomhet, inkludert kopi av operasjonsprosedyrene (operasjons manual) og erklæring om at virksomheten utøves i henhold til kravene i denne forordningen, skal sendes operatørens nasjonale luftfartsmyndighet. For NCC-operatører trer denne erklæringen i stedet for luftfartsmyndighetens godkjenning av virksomheten (adgangskontroll). Ordningen skal sikre at operatøren bevisstgjøres kravene i regelverket, samt at luftfartsmyndigheten får nødvendig informasjon for å utføre senere tilsyn med operatøren.

I artikkel 10, som gjelder forordningens ikrafttredelse og anvendelse, fastsettes det at forordningen trer i kraft tre dager etter publisering i Official Journal, men at det for reglene som gjelder NCO- og NCC-operatører er innført en overgangsperiode (opt-out) hvor den enkelte medlemsstaten kan vente inntil tre år med å ta i bruk dette regelverket.

Part-ORO (Organisation Requirements air Operations) regulerer organisatoriske og mer overordnede krav til luftfartsoperatører. Part-ORO gjelder nå både operatører innen ervervsmessig lufttransport (CAT-operatører) og NCC-operatører, og sidestiller i det vesentlige disse kategoriene operatører. Årsaken til dette er som nevnt at NCC-operasjoner i hovedsak er like CAT-operasjoner, men med den forskjell av at de førstnevnte ikke tilbys utad mot betaling. Part-ORO er nærmere omtalt i tidligere EØS-notat til forordning 965/2012. Her omhandles kun tilleggene til dette kapitlet. ORO.GEN.005 er endret for å utvide virkeområdet til å dekke NCC-operatører. Det er også foretatt endringer for å identifisere hvilke regler som kun skal gjelde CAT-operatører, og hvilke som kun skal gjelde NCC-operatører. Regler som omhandler "certified operators" gjelder CAT-operatører, mens regler som omhandler "declared operators" gjelder NCC-operatører. Regler uten denne distinksjonen skal gjelde begge typer operatører. Av særregler for NCC-operatører nevnes bestemmelsen i ORO.GEN.120 (c), som pålegger NCC-operatører som velger å benytte "alternative means of compliance" å notisere en liste over disse til sin nasjonale luftfartsmyndighet. Dette for å sikre myndighetens mulighet til å kontrollere dette i forbindelse med løpende tilsyn^[4]. Bestemmelsene i ORO.GEN. Section 2 - Management, krever at NCC-operatører etablerer et styringssystem og en driftsorganisasjon for å ivareta virksomheten på tilnærmet samme måte som en ervervsmessig CAT-operatør. Det stilles bl.a. krav til utnevning av en ansvarlig leder (accountable manager) og nominerte postholdere som skal påse at driften av luftfartøylene skjer i henhold til regelverket. Part-ORO subpart DEC (declaration) gjelder kun NCC-operatører og inneholder kravene til den dokumentasjonen en NCC-operatør må sende sin nasjonale luftfartsmyndighet i forbindelse med oppstart av virksomheten. Etter innsending av denne erklæringen kan operatøren starte operasjonen. Part-ORO, appendix I inneholder mal som skal benyttes til erklæringen.

For øvrig nevnes at Part-ORO på sikt vil bli supplert med felleseuropeiske arbeids- og hviletidsbestemmelser for NCC-operatører. Dette arbeidet planlegges påbegynt i 2015, med sikte på vedtakelse av bestemmelsene i 2018.

Part-ARO (Authority Requirements air Operations) inneholder bestemmelser med krav til de nasjonale luftfartsmyndighetenes organisering og tilsynsarbeid. Part-ARO er behandlet i EØS-notat til forordning 965/2012. Her omhandles kun tilleggene til dette kapitlet. Generelt er det gjort tilføyelser i Part-ARO som medfører at NCC-operatører og NCO-operatører omfattes av bestemmelsene om de nasjonale luftfartsmyndighetenes løpende tilsynsarbeid. NCC- og NCO-operatører blir dermed underlagt et

løpende myndighetstilsyn, slik som også er tilfelle under dagens norske regler. ARO.GEN.345 regulerer luftfartsmyndighetens saksbehandling av en oppstartserklæring (declaration). Dette innebærer kontroll at alle de påkrevde opplysninger er tatt med, og luftfartsmyndighetens oppfølging dersom dette ikke er tilfelle eller at opplysningene kan tyde på at regelverket ikke følges korrekt. En slik oppfølging kan også lede til at det gjennomføres et virksomhetstilsyn av operatøren og at operatøren ikke tillates å fortsette sin virksomhet.

Part-SPA (Specific Approvals) inneholder kravene for de typer luftfartsoperasjoner som krever en særskilt godkjenning på grunn av sin karakter eller forholdene det skal opereres under. Dette kan være lavsiktsoperasjoner (LVO), operasjoner med nattbriller (NVIS), helikopter heise-operasjoner m.m. I forhold til kravene om slik godkjenning skilles det ikke mellom ervervsmessige og ikke-ervervsmessige operasjoner. Utkastet inneholder derfor bestemmelser som utvider anvendelsesområdet til Part-SPA til å dekke NCC- og NCO-operasjoner. De materielle kravene for slike SPA-godkjenninger endres ikke som følge av de nye reglene.

[1] De nedre grensene for bruk av landingsplasser.

[2] Alternative means of compliance er omhandlet utførlig i EØS-notat til forordning 965/2012 (OPS del 1).

[3] MEL inneholder en liste over utstyr som minimum må fungere for at en flyging skal kunne utføres. Feil på annet utstyr kan repareres på et senere tidspunkt.

[4] Ettersom det ikke foreligger krav om at NCC-operatører skal godkjennes ved oppstart av virksomheten (adgangskontroll), er det ikke tatt inn krav om at alternative means of compliance skal godkjennes av luftfartsmyndigheten før de tas i bruk. Luftfartsmyndigheten har imidlertid full anledning til kontrollere dette i forbindelse med det løpende tilsynet av operatøren.

Merknader

Forordningen 800/2013 er hjemlet i forordning 216/2008 (EASA basisforordningen) artikkel 8(5) og 10(5), som igjen er hjemlet i TFEU artikkel 100.

I. Dagens rettstilstand:

Ikke-ervervsmessige luftfartsoperasjoner (privatflyging) er i dag nasjonalt regulert. I Norge reguleres dette av forskrift av 7. juni 1974 om driftsforskrifter for ikke-ervervsmessig luftfart med fly (BSL D 3-1), forskrift av 15. februar 2005 om ikke-ervervsmessig luftfart med helikopter (BSL D 3-2), forskrift av 22. september 1983 om bruk av seilfly (BSL D 4-1), forskrift av 16. juni 1998 om luftfart med bemannet friballong (BSL D 4-5) og forskrift av 5. oktober 1983 om motorseilfly (BSL D 4-6).

Gjennomføring av forordning om luftfartsoperasjoner ved norsk forskrift vil erstatte disse forskriftene, som vil måtte oppheves når forordningen gjennomføres. I tillegg vil det bli nødvendig med endringer i andre forskrifter, bl.a. i forhold til henvisninger. Omfanget av dette er imidlertid på nåværende tidspunkt ikke ferdig kartlagt.

Dagens nasjonale forskrifter er mindre omfattende enn det nye felleseuropeiske regelverket i Part-NCC og Part-NCO. De nasjonale forskriftene differensierer heller ikke mellom privatflyging med komplekse luftfartøyer (som hovedsakelig opereres for transport, likt kommersiell luftfart), og øvrig privatflyging til rekreasjonsformål. De nasjonale forskriftene er på mange måter å anse som utdatert i forhold til den faktiske utviklingen og den flysikkerhetsmessige utviklingen innenfor dette segmentet av sivil luftfart. Det nye felleseuropeiske regelverket vil medføre at denne delen av sivil luftfart får et moderne og komplett regelverk, som i bedre grad er tilpasset de ulike formene for ikke-ervervsmessig luftfart. I tillegg vil Part-NCC og Part-NCO gi en samlet fremstilling av regelverket for denne delen av sivil luftfart. Dette vil igjen bedre tilgjengeligheten til regelverket.

II. Gjennomføring av Part-NCC og Part-NCO i norsk rett:

Forordning 800/2013 er som del av forordning 965/2012 om luftfartsoperasjoner omfattet av EØS-avtalens virkeområde. Forordning 800/2013 vil først bli gjort gjeldende i Norge etter at det er tatt inn i EØS-avtalen og vedtatt som norsk forskrift. Ved gjennomføringen legges det opp til at den på samme måte som forordning 965/2012 gjøres gjeldende på Svalbard som nasjonal rett, slik at det ikke oppstår noen utilsiktede forskjeller i forhold til kravene som vil gjelde luftfartsoperatører på fastlandet.

Ved gjennomføringen er det ønskelig å benytte den generelle "opt-out" perioden på tre år regnet fra endringsforordningens ikrafttredelse i EU. I denne perioden vil dagens regelverk på dette området bli opprettholdt og anvendt av norske myndigheter.

Forordningen kommer inn under gruppe 2 slikt at det vil være nødvendig med enkelte forskriftsendringer.

I løpet av denne overgangsperioden tas det sikte på å ha en gradvis tilnærming til det nye regelverket, og Luftfartstilsynet vil en tid før overgangsperioden løper ut begynne å utstede tillatelser i tråd med den nye forordningen. I forhold til gjeldende regelverk vil denne gradvise tilnærmingen i overgangsperioden måtte søkes løst ved at minimumskravene i dette regelverket må overholdes, eventuelt at de nye tillatelsene vedtas som dispensasjoner i den grad det finnes hjemmel i gjeldende regelverk.

III. Om Part-NCC:

I Norge er det per i dag to ikke-erhvervsmessige flyoperatørselskaper (Sundt Air Management og Rely AS) som opererer komplekse fly som vil bli omfattet av Part-NCC [1]. Disse operatørselskapene utfører klart majoriteten av slike operasjoner i Norge. Formelt opererer disse selskapene etter BSL D 3-1. Med utgangspunkt i kravet i denne forskriftens pkt. 10 (om krav til godkjent driftsorganisasjon dersom det skal operere fartøyer over 5700 kg), har disse operatørene på eget initiativ valgt å operere etter en standard som gjør at de i praksis følger dagens regelverk for ervervsmessige flyoperatører (EU OPS). Luftfartstilsynet har akseptert dette ettersom EU-OPS inneholder krav som overgår BSL D 3-1, og dermed etablerer en bedre flysikkerhetsstandard. Luftfartstilsynet har siden etableringen av de nevnte selskapene ført løpende tilsyn med disse og gjennomført årlig virksomhetstilsyn av selskapenes organisasjon og virksomhet. Tilsynet blir utført av inspektører som ellers fører tilsyn med ervervsmessig luftfart.

I tillegg til de nevnte operatørselskapene er det et lite antall privatpersoner som opererer slike komplekse luftfartøyer som gjør at de vil bli omfattet av kravene i Part-NCC [2]. Disse personene opererer i henhold til BSL D 3-1 / BSL D 3-2. Tilsynet utføres av allmennflyseksjonen i Luftfartstilsynet, hvis operative tilsyn dreier seg om enkeltstående ramp-inspeksjoner og undersøkelser av eventuelle hendelser.

Ved ikrafttreddelsen av Part-NCC vil de nevnte operatørselskapene, og andre aktører som opererer fly innenfor dette segmentet, måtte følge dette nye felleseuropeiske regelverket.

Konsekvenser for norske NCC operatører:

Hva gjelder konsekvenser av regelverket for markedet må det skilles mellom de ikke-erhvervsmessige operatørene av komplekse luftfartøyer som i dag frivillig har valgt å operere iht. EU-OPS (Rely AS og Sundt Air Management), og andre operatører som per i dag opererer i henhold til BSL D 3-1 og BSL D 3-2. For de førstnevnte ventes overgangen til Part-NCC ikke å medføre betydelige konsekvenser, ettersom de i dag opererer iht. et regelverk (EU-OPS) som ligger svært tett opp til de foreslåtte reglene i Part-NCC. De påkrevde endringene vil i hovedsak gjelde en oppdatering av operasjonsmanualen (OM), samt innsending av den påkrevde egenerklæringen (declaration).

For de andre operatørene vil konsekvensene bli større, ettersom de vil måtte opprette en driftsorganisasjon som tilfredsstiller kravene i Part-ORO, samt forholde seg til driftsbestemmelsene i Part-NCC som er et mye mer omfattende regelverk enn BSL D 3-1 og BSL D 3-2. Det nye regelverket vil også medføre at disse operatørene blir underlagt et tettere tilsyn fra Luftfartstilsynet enn i dag. Dette vil totalt påføre disse operatørene større kostnader, hovedsakelig i tilknytning til etablering av en driftsorganisasjon og opprettholdelse av denne. Flysikkerhetsmessig anser imidlertid Luftfartstilsynet dette som en positiv og nødvendig utvikling, ettersom denne typen fartøyer erfaringsmessig opereres i det samme luftrommet som kommersiell tung luftfart, og dermed bør ha regler som ivaretar dette, noe Part-NCC vil gjøre. På grunn av kostnadene forbundet med de nye kravene i regelverket, er det tenkelig at disse enkeltstående NCC-operatørene vil overlate driften av luftfartøyet til de nevnte etablerte driftsselskapene, eller at de går sammen om å opprette tilsvarende selskaper. Luftfartstilsynet ønsker som nevnt å benytte den tillatte overgangsperioden på tre år. Det antas derfor at alle NCC-operatørene vil få tilstrekkelig tid til å gjennomføre overgangen til nytt regelverk.

Konsekvenser for norske myndigheter:

En gjennomføring av Part-NCC vil medføre behov for revisjon av det gjeldende nasjonale regelverket for ikke-erhvervsmessige luftfartsoperasjoner. Dette anses imidlertid ikke som noen ulempe, ettersom det nasjonale regelverket er modent for revisjon. Gjennom overgangsreglene i det nye regelverket antas dette arbeidet å kunne gjennomføres innenfor rammen av tilgjengelige ressurser.

Gjennomføringen vil også kreve ressurser til opplæringstiltak internt og eksternt i markedet. Ettersom Luftfartstilsynet ønsker å benytte overgangsreglene fullt ut, antas det at også disse tiltakene kan skje innenfor rammen av tilgjengelige ressurser.

I driftsfasen etter gjennomføringen av selve forordningen er det per i dag usikkert om det vil være behov for økte inspektørressurser. Dersom antallet NCC-operatører ikke økes fra dagens to selskaper, ventes ikke det nye NCC-regelverket å utløse et økt ressursbehov. Som nevnt foran er det imidlertid usikkert hva enkeltstående operatører av komplekse luftfartøyer vil velge å gjøre under nytt regelverk. En annen usikkerhetsfaktor i forhold til Luftfartstilsynets fremtidige ressursbehov er i hvilken grad NCC-operatører velger å utarbeide "alternative means of compliance", og hvor mye oppfølging som blir nødvendig fra Luftfartstilsynets side i den sammenheng. Videre er det usikkert hvor mye arbeid som må legges i saksbehandling/akseptering/godkjenning av PBN[3]-søknader som nå vil komme fra NCC- og CAT-operatører av både fly og helikopter. Oppsummert kan ressursbehovet vise seg å bli fra ingen til opp til to ytterligere inspektørstillinger.

Med unntak av eventuell bruk av ressurser for opplæring av saksbehandlere i Samferdselsdepartementet, ventes en innføring av Part-NCC ikke å få konsekvenser for andre norske myndigheter.

[1] Selskapene har etablert en driftsorganisasjon som operer, vedlikeholder og ellers ivaretar privateide fly for eierne av flyene.

[2] I henhold til våre opplysninger dreier det seg om syv stykk slike operatører.

[3] Performance Based Navigation iht. Part-SPA.

IV. Om Part-NCO:

Part-NCO vil innføre en mer helhetlig regulering av privatflyging enn dagens nasjonale regler, og vil oppdatere regelverket med bestemmelser som hensyntar den utstyrmessige og flysikkerhetsmessige utviklingen som har funnet sted i nyere tid (for eksempel regulering av bærbare elektroniske enheter (portable electronic devices) og muligheten for NCO-operatører å utarbeide MEL). Part NCO vil også samle bestemmelsene for denne delen av sivil luftfart i ett regelverk, i motsetning til i dag hvor reglene er gitt i flere forskrifter. Inntrykket så langt er at regelverket vil bli enklere å orientere seg i. Etter at markedet er blitt kjent med det nye regelverket ventes den lettere tilgjengeligheten å kunne føre til bedre etterlevelse og bedre flysikkerhet på sikt.

Det ovennevnte inntrykket bekreftes av Norges Luftsportsforbund (NLF) som er den viktigste aktøren innen denne delen av sivil luftfart. NLF anser Part-NCO å være et bedre og mer oppdatert regelverk enn dagens nasjonale regler.

Konsekvenser for markedet:

Foruten de ovennevnte konsekvensene, vil det nye regelverket medføre en rekke mindre oppdateringer samt tydeliggjøring av eksisterende krav. Spesielt gjelder dette i forhold til operasjoner med seilfly og ballong. For den enkelte utøver vil ikke disse justeringene av regelverket medføre annet enn behov for å oppdatere kunnskapen i henhold til nytt regelverk. Konsekvensene vil bli større for flyskoler og opplæringsinstitusjoner, som vil måtte revidere pensum og opplæringsmaterieill iht. innholdet i det nye regelverket.

Av større endringer som medfører faktiske og økonomiske konsekvenser nevnes spesielt:

Heving av minimumskravene til høyde og sikt ved innflyging (NCO.OP.112). Innflyging under instrumentforhold vil måtte avbrytes tidligere enn det som er angitt i nasjonale forskrifter. Operatør kan søke om spesialtillatelse for operere under lavsikt forhold iht. Part-SPA. Dette vil i praksis bety en kostnad for operatøren gjennom krav til trening for å fly under slike forhold, samt gjennom krav til utrusting av fartøyet for slik flyging. Regelen antas imidlertid å ville gi en flysikkerhetsmessig gevinst. Minimumskrav for drivstoffreserve reduseres sammenlignet med dagens regler (NCO.OP.125). Dette medfører at det må gis bedre opplæring i forhold til drivstoffkontroll. Nytt regelverk setter også krav til kontinuerlig overvåking av drivstoffmengde. Dette er et nytt krav som pålegges fartøysjefen. Forslaget har ingen kjent økonomisk konsekvens.

Innføring av terrengvarslingssystem (TAWS) på luftfartøy med turbopropmotor som har luftdyktighetsbevis utstedt etter 1. januar 2011 (NCO.IDE.A.130). Krav til TAWS er nytt sammenlignet med eksisterende regelverk. Etter Luftfartstilsynets kjennskap vil kravet ikke få betydning for den eksisterende fartøysparken. Kravet vil imidlertid få betydning ved anskaffelser av nye luftfartøyer i

denne kategorien, og ved import av slike eldre fartøyer. For de sistnevnte vil ettermontering innebære en relativt betydelig engangskostnad. Kravet medfører høynet flysikkerhet for fartøyene som omfattes. Innføring av krav til egen seteanordning for transport av barn under 2 år (NCO.IDE.A.140). De som ønsker å medføre barn under to år må anskaffe egen sitteanordning for disse (barnestol). Dette vil medføre en moderat engangskostnad. Muligheten for å transportere to barn i samme sete bortfaller også som følge av regelen. Kravet medfører bedret sikkerhet for denne kategorien passasjerer. Innføring av krav til portabel nødpeilesender (ELT) (NOC.IDE.A.170). Dagens nasjonale regel i Norge krever fastmontert ELT. Endringen vil medføre reduserte kostnader ved kjøp av nytt luftfartøy og import av luftfartøy.

Innføring av krav til autopilot under instrumentflyging med kun én pilot (NCO.IDE.H.126). Ettermontering av autopilot vil medføre en betydelig kostnad. Det er imidlertid grunn til å tro at det finnes svært få fartøyer som vil bli omfattet av dette kravet. Luftfartstilsynet anser imidlertid kravet som relevant og at det vil bidra til økt sikkerhet under slike operasjoner. En annen følge av Part-NCO er at det vil bli enklere for privatflygere å fly mellom landene i EU-/EØS-området, ettersom man får ett sett felles regler for denne typen luftfartsoperasjoner. Dette vurderes som en praktisk og sikkerhetsmessig forbedring.

Konsekvenser for norske myndigheter:

En gjennomføring av Part-NCO vil medføre behov for en revisjon av dagens nasjonale regelverk for denne delen av sivil luftfart. I tillegg vil Luftfartstilsynet måtte avsette ressurser til omskriving av prosedyrer, opplæring av egne inspektører og eksterne opplæringstiltak (skriftlig materiell, informasjonsmøter o.l.). Overgangsperioden på tre år antas å gi mulighet til at dette kan utføres med de ressursene Luftfartstilsynet disponerer i dag.

At man gjennom Part-NCO vil få et mer komplett og oppdatert regelverk for privatflyging, antas å innvirke positivt på Luftfartstilsynets arbeid i forhold til denne delen av sivil luftfart. I forhold til det løpende tilsynsarbeidet ventes ikke Part-NCO å medføre behov for ytterligere ressurser.

Med unntak av eventuell bruk av ressurser for opplæring av saksbehandlere i Samferdselsdepartementet, ventes en innføring av Part-NCO ikke å få konsekvenser for andre norske myndigheter.

Sakkyndige instansers merknader

Forordning 965/2012 om luftfartsoperasjoner har tidligere blitt omhandlet i EØS-faktanotat med tittel: "NPA 2009-02 - Implementing Rules for operatørselskaper hjemmehørende i EU-området", og i EØS-faktanotat "NPA 2009-02c - Implementing rules for luftfartsselskaper hjemmehørende i EU-området". I tillegg foreligger det som nevnt et EØS posisjonsnotat om forordning 956/2012. Hovedfokus for disse notatene har imidlertid vært andre deler av forordningen enn Part-NCC og NCO. De to førstnevnte notatene har vært behandlet i Spesialutvalget for transport. den 15. september 2009, uten vesentlige merknader. EØS posisjonsnotatet om forordning 965/2012 ble godkjent av spesialutvalget for transport 14.03.2013. Rettsakten er EØS-relevant og akseptabel.

Oversikt over spesialutvalgene

Spesialutvalg for EØS-saker	Ledelse	Medlemmer (departementer o.a.)
Energi	OED	FIN, KLD, LMD, SD, UD
EØS-rettslig utvalg	UD	FIN, JD, Regjeringsadvokaten
Forbrukerspørsmål	BLD	FIN, HOD, JD, KMD, UD
Forskning og utvikling	KD	FIN, KLD, KMD, LMD, NFD, SD, UD
Handelsforenkling	NFD	ASD, BLD, FD, FIN, HOD, JD, KD, KLD, KMD, KUD, LMD, OED, SD, UD
Helse	HOD	ASD, BLD, FIN, KD, KLD, NFD, UD
Immateriell rett	KUD	FIN, HOD, JD, KD, KLD, LMD, NFD, Patentstyret, UD
Kapitalbevegelser og finansielle tjenester	FIN	BLD, Finanstilsynet, JD, KD, NFD, SD, UD
Kommunikasjoner	SD	BLD, FIN, JD, KUD, KMD, NFD, Post og teletilsynet, UD
Konkurransesaker	NFD	BLD, FIN, JD, OED, SD, UD
Kultur	KUD	FIN, KD, KLD, Norsk kulturråd, UD
Matproduksjon	LMD	FIN, HOD, KLD, NFD, UD
Miljø	KLD	OED, HOD, KR, SD, LMD, NFD, FIN, UD
Næringsmidler	HOD	BLD, FIN, KLD, LMD, Mattilsynet, NFD, UD
Offentlige anskaffelser	NFD	BLD, FD, FIN, JD, KD, KLD, KMD, OED, SD, UD
Offentlig støtte	NFD	FIN, JD, KLD, KD, KMD, KUD, LMD, OED, SD, UD
Personbevegelse, arbeidsliv og arbeidsmiljø	ASD	BLD, FIN, HOD, JD, KD, KMD, KUD, NFD, UD
Samfunnssikkerhet	JD	ASD, DSB, FIN, HOD, KMD, SD, UD
Selskapsrett	NFD	ASD, FIN, KD, KMD, OED, UD
Transport	SD	FIN, JD, KLD, NFD, UD
Trygd	ASD	Arbeids- og velferdsdirektoratet, BLD, FIN, HOD, KMD, NFD, UD
Utdanning	KD	BLD, FIN, HOD, JD, KMD, LMD, UD